ΚΑΝΕΝΑΣ ΦΑΣΙΣΜΟΣ, ΚΑΜΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!!!

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμός Φύλλου 100
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2010
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

100 φύλλα
και συνεχίζουμε σταθερά στο δρόμο της ΑΝΑΡΧΙΑΣ

1,5 ΕΥΡΩ

100 φύλλα
και συνεχίζουμε σταθερά
στο δρόμο της
ΑΝΑΡΧΙΑΣ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ
Hell[o] Big Brother!
Νέα Εποχή;
Ημέρες μνήμ
ΜΕΡΕΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ,
ΜΕΡΕΣ ΕΛΠΙΔΑΣ...
Αριστερά, Πολιτική διαμεσολάβηση και «αντιεξουσία»
Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΤΕΔΑΦΙΖ
ΝΑ ΣΠΑΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΦΡΑΓΜΟΥΣ ΝΟΜΩΝ ΚΑΙ ΘΕΣΜΩΝ
ΝΑ ΓΥΡΙΣΟΥΜΕ
BLACKBLOCK ΚΑΤΑΛΗΨΗ
ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΩΡΑ ΣΤΟ ΙΡΑΚ
ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ
ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΕΝ ΚΑΙΡΩ ΠΟΛΕΜΟΥ
Η ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩ
ΑΠΟΔΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ! ΟΧΙ στη συγκυριακή αντιπολίτευση ΝΑΙ στην ΑΝΑΡΧΙΑ!
Οι φωτιές θα ανάψουν και πάλι δίπλα σε ισχυρότερα οδοφράγματα που θα τα κρατούν αγωνιζόμενοι άνθρωποι ...και οι αναρχικοί θα είμαστε εκεί...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΠΟΥΛΑΕΙ ΤΗΝ ΝΤΟΠΑΙΝΗ
Doping Centre
ΑΘΗΝΑ 2004
ΑΡΝΟΥΜΑΣΤΕ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ
ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ!

Σύντροφοι και συντρόφισσες, φίλες και φίλοι,

Επειδή τα εμπόδια στη διανομή της εφημερίδας σας συνεχίζουν να υπάρχουν, σε διάφορες περιοχές, από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους «καλοθελητές» και με δεδομένη την παρότρυνση αρκετών από εσάς, από τώρα και στο εξής ενεργοποιούμε τη δυνατότητα να λαμβάνετε με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθενας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει, μέσω email (diadromi@revolution.gr) ή ταχυδρομικά (Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ).

Και στις δύο περιπτώσεις είναι απαραίτητη η επισύναψη (αναγραφή των στοιχείων και του αριθμού παραστατικού στο email) της απόδειξης καταβολής του ποσού στο λογαριασμό της ΕΤΕ, (που υπάρχει σε άλλη στήλη), καθώς και τα ακριβή στοιχεία: Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.

Συνδρομή Εσωτερικού (για 10 φύλλα): 20 ευρώ
Συνδρομή Ευρώπης (για 10 φύλλα): 30 ευρώ

Ήρθα για να σώσω την Ελλάδα από την καταστροφή. Είμαι πολύ τίμιος και γι' αυτό ο λαός συνεχίζει να υποστηρίζει αυτή την κυβέρνηση και το έργο μας. Είμαι πολύ τίμιος και πολύ ανοιχτός.

Γιωργακης Παπανδρεου, απαντώντας στις επισημάνσεις δημοσιογράφου του BBC, Stephen Sackur ότι «εξαπατήσατε τους Έλληνες λέγοντας ότι λεφτά υπάρχουν, ότι σας θεωρούν αναξιόπιστο» και ότι «Πολλοί Έλληνες σας βλέπουν ως μαριονέτα του ΔΝΤ και της ΕΕ».
Για ευνόητους λόγους η συνέντευξη αυτή δεν μεταφράστηκε στα ελληνικά.

Με το περήφανο **20%** στις εκλογές, υπάρχει ηγέτης που να μην αισθάνεται ασφαλής; Βασιλικότερος των βασιλέων, ο εκδότης Σταύρος Ψυχάρης ξορκίζει όλα τα σενάρια συγκυβερνήσεων, αφού η κυβέρνηση διαθέτει «άνετη κοινοβουλευτική πλειοψηφία» και άρα μπορεί να συνεχίσει μόνη το καταστροφικό της έργο.

Είναι, πάντως, γεγονός ότι λόγω της αποχής η ελληνική δημοκρατία, τείνει να μοιάζει όλο και περισσότερο με την αθηναϊκή δημοκρατία του Χρυσού Αιώνα. Είναι κρίμα, λοιπόν, να απέχουν άνθρωποι από αυτές τις εκλογές, γιατί θέλουν, λέει, την ...»άμεση δημοκρατία», όταν αυτή ήδη γίνεται πράξη τόσο μέσα από τις κομματικές διαδικασίες όσο και από τις ίδιες τις εκλογές... Τείνουν να λιγοστεύουν τόσο πολύ οι ψηφοφόροι, που θα μπορούσαν άνετα σε λίγα χρόνια να μαζεύονται σε ένα γήπεδο και να αποφασίζουν αμεσοδημοκρατικά για το μέλλον τους.

Βέβαια στην αρχαία Αθήνα οι δούλοι δεν είχαν δικαίωμα ψήφου, ενώ τώρα ψηφίζουν μόνο οι δούλοι, έλληνες και αλλοδαποί, που έχουν άμεσο συμφέρον από την εκλογή του δικού τους άρχοντα.

Χώρια που σε αυτές τις εκλογές ο Καλλικράτης και οι «συγχωνεύσεις» του έδωσαν την δυνατότητα να κατέβει ο καθένας για υποψήφιος δημοτικός σύμβουλος. Είναι χαρακτηριστικό ότι στον δήμο Αχαρνών οι υποψήφιοι δημοτικοί σύμβουλοι ξεπερνούσαν τους εξακόσιους.

Οι εκλογές, όμως, πέρασαν και μαζί τους παρήλθε και η σχετική αρλουμπολογία για τους «πολίτες, που αποφασίζουν για το μέλλον τους», τα φοβερά και τρομερά διλήμματα του γιωργάκη, οι κλαψιάρηδες του Σαμαρά, οι προοδευτικές ασέβειες του οινοπαραγωγού και κρασοπατέρα Μπουτάρη προς τον μητροπολίτη Άνθιμο και οι αντίστοιχοι αφορισμοί. Μερικοί μάλιστα στην απελπισία τους το παράκαναν, όπως ο Αλέκος Αλαβάνος, που δεσμεύτηκε ότι θα αποβάλλει την «τρόικα» από την Αττική αν εκλεγεί περιφερειάρχης ή ότι θα μπει και στη φυλακή για να βρουν οι νέοι δουλειά. Η διαχωριστική γραμμή ενός δράματος από μια πετυχημένη κωμωδία είναι αρκετές φορές δυσδιάκριτη.

Τα αποτελέσματα είναι γνωστά, ο Γιωργάκης δεν έχασε ...συντριπτικά παρά μόνο 1.100.000 ψηφοφόρους, ο Σαμαράς δεν κέρδισε τίποτα παρά μόνο άλλους 550.000 ψηφοφόρους, το ΚΚΕ έχασε όλες τις «Μικρές Μόσχες», όπως, για παράδειγμα, την Ικαρία του Στέλιου του Σταμούλου, αλλά κέρδισε μερικές χιλιάδες χαβαλετζήδικες ψήφους για παρηγοριά. Ο Συριζαίος ασθένησε ακόμα. Ο Αλαβάνος έχασε τα πασκάλια, αλλά κέρδισε στην αγάπη... Όλοι οι παραπάνω μαζί με τους ανεξάρτητους, ίσα που κατόρθωσαν να αποσπάσουν την εμπιστοσύνη του 50% του «εκλογικού σώματος».

Τα πρωτοφανή, αλλά και αναμενόμενα ποσοστά της αποχής σχολιάστηκαν ποικιλοτρόπως και μάλιστα θεωρήθηκαν ως η αφορμή για να «αλωθούν» από το ΠΑΣΟΚ τα κάστρα της ΝΔ σε Αθήνα κι Θεσσαλονίκη, αλλά και να μην συντριβεί ολοκληρωτικά το κυβερνητικό κόμμα χάρη στα υγιή δημοκρατικά αντανακλαστικά των αριστερών και προοδευτικών δυνάμεων. Αν λοιπόν πάρουμε στα σοβαρά την εκτίμηση αυτή, όταν σε λίγο καιρό το ποσοστό της αποχής φτάσει το 90%, η μερίδα του λέοντος από το υπόλοιπο 10% θα είναι ΠΑΣΟΚ, δηλαδή θα μιλάμε για αληθινή πασοκική παντοκρατορία τσέπης.

Το γνωρίζουν αυτό οι πράσινοι τρυφεροί τύραννοι και συνεχίζουν να προκαλούν την κοινωνία με τα αισχρά ψέματα τους, ότι δήθεν δεν θα πετσοκοπούν άλλο οι μισθωτοί και οι συνταξιούχοι ενώ από την άλλη διαμαρτύρονται ότι δεν τους πιστεύουν στο εξωτερικό για τις φιλότιμες προσπάθειες τους.

Η εκλογική μπλόφα ξεπεράστηκε προσωρινά και οι Εγγυήτριες Δυνάμεις, δείχνουν να διαφωνούν μόνο ως προς το πότε θα σκάσει και επισήμως το ελληνικό «κανό-

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Σύντροφοι/συντρόφισσες και φίλες/οι

Οι λέξεις επαναλαμβάνονται με την ίδια σειρά, από τα ίδια μουντά πρόσωπα που εκπροσωπούν κράτη, τράπεζες, διεθνείς οργανισμούς, «δεξαμενές σκέψης»... Οι κοινωνίες «χρωστούν» στον ελλαδικό χώρο, στην Ιρλανδία, στην Πορτογαλία, στην Ισπανία ή στον ιταλικό Νότο. Η «οφειλή» είναι μεγάλη και η «διάσωση» αναγκαία οδυνηρή. Η αναγνώριση του «χρέους» συνεπάγεται «ενοχή» και η αναγνώριση της «ενοχής» συνεπάγεται την υπόσχεση αποδοχής του πόνου ως αντίτιμο της ανεκπλήρωτης εξόφλησης. Η απαίτηση «αποπληρωμής», όμως με την έννοια της τιμωρίας, δεν ταυτίζεται, δεν ταυτιζόταν άλλωστε ποτέ, με την οικονομική ανταπόδοση. Οι «δανειστές», παρουσιαζόμενοι ως αδιαφιλονίκητοι κύριοι σωμάτων και ψυχών προσβλέπουν όχι μόνο στην εξασφάλιση του οικονομικού κέρδους, αλλά στην πλήρη κατοχή εκείνων που τίθενται στην θέση του «χρεώστη».

Το ζήτημα, λοιπόν, που στην ουσία θέτει η «κρίση» δεν είναι οικονομικό ούτε στο ελάχιστο. Το ίδιο ζήτημα θέτει κάθε θρήσκευμα ρητορεύοντας για την «Μήνι των θεών» που θα πέσει στα

συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθενας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει, μέσω email (diadromi@revolution.gr) ή ταχυδρομικά (Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ).

Και στις δύο περιπτώσεις είναι απαραίτητη η επισύναψη (αναγραφή των στοιχείων και του αριθμού παραστατικού στο email) της απόδειξης καταβολής του ποσού στο λογαριασμό της ΕΤΕ, (που υπάρχει σε άλλη στήλη), καθώς και τα ακριβή στοιχεία: Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.

Συνδρομή Εσωτερικού (για 10 φύλλα): 20 ευρώ
Συνδρομή Ευρώπης (για 10 φύλλα): 30 ευρώ

Μπορείτε, ακόμη, να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:
Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022,
ΑΘΗΝΑ
Απαραίτητα είναι, και πάλι, τα ακριβή στοιχεία καθώς και ένα τηλέφωνο.

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΧΡΟΝΟΣ 9ος, ΦΥΛΛΟ 100
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2010

ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ,
απαντώντας στις επισημάνσεις δημοσιογράφου του BBC, Stephen Sackur ότι «εξαπατήσατε τους Έλληνες λέγοντας ότι λεφτά υπάρχουν, ότι σας θεωρούν αναξιόπιστο» και ότι «Πολλοί Έλληνες σας βλέπουν ως μαριονέτα του ΔΝΤ και της ΕΕ».
Για ευνόητους λόγους η συνέντευξη αυτή δεν μεταφράστηκε στα ελληνικά.

Με το περήφανο **20%** στις εκλογές, υπάρχει ηγέτης που να μην αισθάνεται ασφαλής; Βασιλικότερος των βασιλέων, ο εκδότης Σταύρος Ψυχάρης ξορκίζει όλα τα σενάρια συγκυβερνήσεων, αφού η κυβέρνηση διαθέτει «άνετη κοινοβουλευτική πλειοψηφία» και άρα μπορεί να συνεχίσει μόνη το καταστροφικό της

είχαν δικαίωμα ψήφου, ενώ τώρα ψηφίζουν μόνο οι δούλοι, έλληνες και αλλοδαποί, που έχουν άμεσο συμφέρον από την εκλογή του δικού τους άρχοντα.

Χώρια που σε αυτές τις εκλογές ο Καλλικράτης και οι «συγχωνεύσεις» του έδωσαν την δυνατότητα να κατέβει ο καθένας για υποψήφιος δημοτικός σύμβουλος. Είναι χαρακτηριστικό ότι στον δήμο Αχαρνών οι υποψήφιοι δημοτικοί σύμβουλοι ξεπερνούσαν τους εξακόσιους.

Οι εκλογές, όμως, πέρασαν και μαζί τους παρήλθε και η σχετική αρλουμπολογία για τους «πολίτες, που αποφασίζουν για το μέλλον τους», τα φοβερά και τρομερά διλήμματα του γιωργάκη, οι κλαψιάρηδες του Σαμαρά, οι προοδευτικές ασέβειες του οινοπαραγωγού και κρασοπατέρα Μπουτάρη

Ικαρία του Στέλιου του Σταμούλου, αλλά κέρδισε μερικές χιλιάδες χαβαλετζήδικες ψήφους για παρηγοριά. Ο Συριζαίος ασθενής δεν απεβίωσε ακόμα. Ο Αλαβάνος έχασε τα πασκάλια, αλλά κέρδισε στην αγάπη… Όλοι οι παραπάνω μαζί με τους ανεξάρτητους, ίσα που κατόρθωσαν να αποσπάσουν την εμπιστοσύνη του 50% του «εκλογικού σώματος».

Τα πρωτοφανή, αλλά και αναμενόμενα ποσοστά της αποχής σχολιάστηκαν ποικιλοτρόπως και μάλιστα θεωρήθηκαν ως η αφορμή για να «αλωθούν» από το ΠΑΣΟΚ τα κάστρα της ΝΔ σε Αθήνα κι Θεσσαλονίκη, αλλά και να μην συντριβεί ολοκληρωτικά το κυβερνητικό κόμμα χάρη στα υγιή δημοκρατικά αντανακλαστικά των αριστερών και προοδευτικών δυνάμεων. Αν λοιπόν πάρουμε στα σοβαρά την εκτίμηση αυτή, όταν σε λίγο καιρό το ποσοστό της αποχής φτάσει το 90%, η μερίδα του λέοντος από το υπόλοιπο 10% θα είναι ΠΑΣΟΚ, δηλαδή θα μιλάμε για αληθινή πασοκική παντοκρατορία τσέπης.

Το γνωρίζουν αυτό οι πράσινοι τρυφεροί τύραννοι και συνεχίζουν να προκαλούν την κοινωνία με τα αισχρά ψέματα τους, ότι δήθεν δεν θα πετσοκοπούν άλλο οι μισθωτοί και οι συνταξιούχοι ενώ από την άλλη διαμαρτύρονται ότι δεν τους πιστεύουν στο εξωτερικό για τις φιλότιμες προσπάθειες τους.

Η εκλογική μπλόφα ξεπεράστηκε προσωρινά και οι Εγγυήτριες Δυνάμεις, δείχνουν να διαφωνούν μόνο ως προς το πότε θα σκάσει και επισήμως το ελληνικό «κανόνι».

Από Δευτέρα, όμως, η ζωή πήρε τους κανονικούς της ρυθμούς. Η περίφημη «Τρόικα» κατέφθασε στην Αθήνα για τις προγραμματισμένες διαπραγματεύσεις της Τρίτης Δόσης και ο Γιωργάκης Παπανδρέου, ανακουφισμένος, έφυγε την ίδια μέρα για το προγραμματισμένο πάρτυ της Σοσιαλιστικής Διεθνούς στο Παρίσι.

Τα απανωτά χαστούκια της μοίρας στον λαϊκό ήρωα Αντώνη Σαμαρά δεν λένε να κοπάσουν. Ούτε και τώρα θα ξαποστάσει γιατί η Ντόρα Μητσοτάκη το 'πε και το έκανε το νέο κόμμα.

Είναι γεγονός. Η κόρη του Αποστάτη, αποστατεί από τον αποστάτη του πατέρα της. Η αποστασία της αποστασίας πληρώνεται μόνο με αποστασία.

Μαγεμένη από την «τεράστια» επιτυχία του εγχειρήματος η Ντόρα μάλιστα δήλωσε ενθουσιασμένη όχι από τις 5.000 που παρακολούθησαν την αναγγελία της ίδρυσης της «Δημοκρατικής Συμμαχίας» από το θέα-

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ… …ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Σύντροφοι/συντρόφισσες και φίλες/οι

Οι λέξεις επαναλαμβάνονται με την ίδια σειρά, από τα ίδια μουντά πρόσωπα που εκπροσωπούν κράτη, τράπεζες, διεθνείς οργανισμούς, «δεξαμενές σκέψης»… Οι κοινωνίες «χρωστούν» στον ελλαδικό χώρο, στην Ιρλανδία, στην Πορτογαλία, στην Ισπανία ή στον ιταλικό Νότο. Η «οφειλή» είναι μεγάλη και η «διάσωση» αναγκαία οδυνηρή. Η αναγνώριση του «χρέους» συνεπάγεται «ενοχή» και η αναγνώριση της «ενοχής» συνεπάγεται την υπόσχεση αποδοχής του πόνου ως αντίτιμο της ανεκπλήρωτης εξόφλησης. Η απαίτηση «αποπληρωμής», όμως με την έννοια της τιμωρίας, δεν ταυτίζεται, δεν ταυτιζόταν άλλωστε ποτέ, με την οικονομική ανταπόδοση. Οι «δανειστές», παρουσιαζόμενοι ως αδιαφιλονίκητοι κύριοι σωμάτων και ψυχών προσβλέπουν όχι μόνο στην εξασφάλιση του οικονομικού κέρδους, αλλά στην πλήρη κατοχή εκείνων που τίθενται στην θέση του «χρεώστη».

Το ζήτημα, λοιπόν, που στην ουσία θέτει η «κρίση» δεν είναι οικονομικό ούτε στο ελάχιστο. Το ίδιο ζήτημα θέτει κάθε θρήσκευμα ρητορεύοντας για την «Μήνι των θεών» που θα πέσει στα κεφάλια των «ασεβών» διασκεδάζοντας με την αδυναμία τους και τιμωρώντας τις «αμαρτίες» τους. Το ίδιο ζήτημα έθεσαν οι εντολοδόχοι, (η «συμμαχία των προθύμων»), των βασανιστών στα «Γκουαντανάμο» κουνώντας επιδεικτικά στην ανθρωπότητα το φιρμάνι που προκήρυσσε την νομιμοποίηση κάθε βασανιστηρίου, νομιμοποίηση που δεν επεδίωκε τόσο το ποινικά ακαταδίωκτο αλλά κάτι παραπάνω: να ακουστεί ακόμη πιο εφιαλτικά το μουγκρητό του θηρίου που κατασπαράσσει τις σάρκες των θυμάτων, ώστε να μην υπάρχει καμία αμφιβολία για την αδυναμία των υπολοίπων που θα καταδιωχτούν ως «ένοχοι» ή έστω ως «ύποπτοι εχθροί»…

Ο Φρειδερίκος Νίτσε στη «Γενεαλογία της Ηθικής» επισημαίνει ότι η βασική ηθική έννοια Schuld (ενοχή) έχει την καταγωγή της στην πολύ υλιστική έννοια Schulden (χρέος), ενώ ταυτόχρονα αναρωτιέται αν οι γενεαλόγοι της ηθικής έχουν την παραμικρή υποψία ότι «η τιμωρία, ως αντίποινα, εξελίχθηκε εντελώς ανεξάρτητα από κάθε προϋπόθεση για ελευθερία ή ανελευθερία της θέλησης».

Στην αρχαία Αίγυπτο σε περίπτωση που κάποιος χρεώστης αδυνατούσε να κρατήσει την υπόσχεση του για αποπληρωμή της οφειλής του, ο δανειστής μπορούσε να κόψει ένα κομμάτι του σώματός του που θεωρούσε ότι αναλογούσε στο χρέος. Η κατάσταση αυτή μάλιστα ήταν τόσο διαδεδομένη, ώστε γρήγορα εμφανίστηκαν ακόμα και νομικές εκτιμήσεις για την αναλογική με κάποιο χρέος αξία μελών του ανθρωπίνου σώματος, ενώ διάταξη της Ρωμαϊκής Δωδεκάδελτου (που ο Νίτσε θεωρούσε «πρόοδο, απόδειξη μιας πιο ελεύθερης, πιο γενναιόδωρης, πιο ρωμαϊκής αντίληψης, περί νόμου…»!!!) όριζε ότι δεν είχε σημασία αν ο πιστωτής σε μια τέτοια περίπτωση έκοβε …περισσότερο ή λιγότερο κρέας («si plus minusve secuerunt, ne fraude esto»).

Ο Νίτσε, όμως, είχε κάνει και μια ακόμη παρατήρηση: «Μέσω της «τιμωρίας» του χρεώστη, ο πιστωτής (που προέρχεται από χαμηλότερη κοινωνική θέση) συμμετέχει στο δίκαιο των κυρί-

λογαριασμό της ΕΤΕ, (που υπάρχει σε άλλη στήλη), καθώς και τα ακριβή στοιχεία: Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.

Συνδρομή Εσωτερικού (για 10 φύλλα): 20 ευρώ
Συνδρομή Ευρώπης (για 10 φύλλα): 30 ευρώ

Μπορείτε, ακόμη, να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:
Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022,
ΑΘΗΝΑ
Απαραίτητα είναι, και πάλι, τα ακριβή στοιχεία καθώς και ένα τηλέφωνο.

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΧΡΟΝΟΣ 9ος, ΦΥΛΛΟ 100
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2010

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8 – ΑΘΗΝΑ – Τ.Κ. 10682

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Λιόλιος

Αρ. Λογαριασμού Ενίσχυσης
(Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803

από τον Κύκλο Σύνταξης

Σύντροφοι/συντρόφισσες και φίλες/οι

Οι λέξεις επαναλαμβάνονται με την ίδια σειρά, από τα ίδια μουντά πρόσωπα που εκπροσωπούν κράτη, τράπεζες, διεθνείς οργανισμούς, «δεξαμενές σκέψης»... Οι κοινωνίες «χρωστούν» στον ελλαδικό χώρο, στην Ιρλανδία, στην Πορτογαλία, στην Ισπανία ή στον ιταλικό Νότο. Η «οφειλή» είναι μεγάλη και η «διάσωση» αναγκαία οδυνηρή. Η αναγνώριση του «χρέους» συνεπάγεται «ενοχή» και η αναγνώριση της «ενοχής» συνεπάγεται την υπόσχεση αποδοχής του πόνου ως αντίτιμο της ανεκπλήρωτης εξόφλησης. Η απαίτηση «αποπληρωμής», όμως με την έννοια της τιμωρίας, δεν ταυτίζεται, δεν ταυτιζόταν άλλωστε ποτέ, με την οικονομική ανταπόδοση. Οι «δανειστές», παρουσιαζόμενοι ως αδιαφιλονίκητοι κύριοι σωμάτων και ψυχών προσβλέπουν όχι μόνο στην εξασφάλιση του οικονομικού κέρδους, αλλά στην πλήρη κατοχή εκείνων που τίθενται στην θέση του «χρεώστη».

Το ζήτημα, λοιπόν, που στην ουσία θέτει η «κρίση» δεν είναι οικονομικό ούτε στο ελάχιστο. Το ίδιο ζήτημα θέτει κάθε θρήσκευμα ρητορεύοντας για την «Μήνι των θεών» που θα πέσει στα κεφάλια των «ασεβών» διασκεδάζοντας με την αδυναμία τους και τιμωρώντας τις «αμαρτίες» τους. Το ίδιο ζήτημα έθεσαν οι εντολοδόχοι, (η «συμμαχία των προθύμων»), των βασανιστών στα «Γκουαντανάμο» κουνώντας επιδεικτικά στην ανθρωπότητα το φιρμάνι που προκήρυσσε την νομιμοποίηση κάθε βασανιστηρίου, νομιμοποίηση που δεν επεδίωκε τόσο το ποινικά ακαταδίωκτο αλλά κάτι παραπάνω: να ακουστεί ακόμη πιο εφιαλτικά το μουγκρητό του θηρίου που κατασπαράσσει τις σάρκες των θυμάτων, ώστε να μην υπάρχει καμία αμφιβολία για την αδυναμία των υπολοίπων που θα καταδιωχτούν ως «ένοχοι» ή έστω ως «ύποπτοι εχθροί»...

Ο Φρειδερίκος Νίτσε στη «Γενεαλογία της Ηθικής» επισημαίνει ότι η βασική ηθική έννοια Schuld (ενοχή) έχει την καταγωγή της στην πολύ υλιστική έννοια Schulden (χρέος), ενώ ταυτόχρονα αναρωτιέται αν οι γενεαλόγοι της ηθικής έχουν την παραμικρή υποψία ότι «η τιμωρία, ως αντίποινα, εξελίχθηκε εντελώς ανεξάρτητα από κάθε προϋπόθεση για ελευθερία ή ανελευθερία της θέλησης».

Στην αρχαία Αίγυπτο σε περίπτωση που κάποιος χρεώστης αδυνατούσε να κρατήσει την υπόσχεση του για αποπληρωμή της οφειλής του, ο δανειστής μπορούσε να κόψει ένα κομμάτι του σώματός του που θεωρούσε ότι αναλογούσε στο χρέος. Η κατάσταση αυτή μάλιστα ήταν τόσο διαδεδομένη, ώστε γρήγορα εμφανίστηκαν ακόμα και νομικές εκτιμήσεις για την αναλογική με κάποιο χρέος αξία μελών του ανθρωπίνου σώματος, ενώ διάταξη της Ρωμαϊκής Δωδεκάδελτου (που ο Νίτσε θεωρούσε «πρόοδο, απόδειξη μιας πιο ελεύθερης, πιο γενναιόδωρης, πιο ρωμαϊκής αντίληψης, περί νόμου...»!!!) όριζε ότι δεν είχε σημασία αν ο πιστωτής σε μια τέτοια περίπτωση έκοβε ...περισσότερο ή λιγότερο κρέας («si plus minusve secuerunt, ne fraude esto»).

Ο Νίτσε, όμως, είχε κάνει και μια ακόμη παρατήρηση: «Μέσω της «τιμωρίας» του χρεώστη, ο πιστωτής (που προέρχεται από χαμηλότερη κοινωνική θέση) συμμετέχει στο δίκαιο των κυρίων: επιτέλους, για μια φορά δοκιμάζει το υψηλό συναίσθημα τού να μπορεί να περιφρονεί και να κακομεταχειρίζεται κάποιον ως «κατώτερο του» - ή τουλάχιστον, αν το δικαίωμα της τιμωρίας και η εκτέλεσή της έχει περάσει στις «αρχές», να μπορεί να βλέπει να τον περιφρονούν και να τον κακομεταχειρίζονται. Η αποζημίωση επομένως συνίσταται σε μια εντολή και σ' ένα δικαίωμα για σκληρότητα».

Το ίδιο αυτό δικαίωμα στην σκληρότητα διεκδικούν ορισμένοι στο όνομα της επανάστασης επικαλούμενοι και αυτοί μια κατάσταση έκτακτης ανάγκης, έτσι βέβαια όπως αυτοί την θέτουν, και μάλιστα ως «αγγελιοφόροι» του «νέου». Οι υπόλοιποι χαρακτηρίζονται απλά μια αγέλη κινητοποιούμενων, που θωρούν περιγελαστικά οι ανήκοντες σε μια ανώτερη φυλή επαναστατών, διαβάζοντας το «νέο» ευαγγέλιο της δικιάς τους ανωτερότητας και δύναμης...

Εμείς, επειδή αδυνατούμε να «χωνέψουμε» ότι όλα επιτρέπονται στο όνομα της «νέας» επανάστασης, θα μείνουμε σταθερά ανάμεσα στους «αδύναμους», ανυποχώρητα αναρχικοί, ανυποχώρητα πολέμιοι κάθε εξουσίας, προσπαθώντας ανυποχώρητα να παραμείνουμε άνθρωποι με ελεύθερο πνεύμα, ήθος και κατανόηση...

Δεκέμβριος 2010

λοιπό 10% θα είναι ΠΑΣΟΚ, δηλαδή θα μιλάμε για αληθινή πασοκική παντοκρατορία τσέπης.

Το γνωρίζουν αυτό οι πράσινοι τρυφεροί τύραννοι και συνεχίζουν να προκαλούν την κοινωνία με τα αισχρά ψέματα τους, ότι δήθεν δεν θα πετσοκοπούν άλλο οι μισθωτοί και οι συνταξιούχοι ενώ από την άλλη διαμαρτύρονται ότι δεν τους πιστεύουν στο εξωτερικό για τις φιλότιμες προσπάθειες τους.

Η εκλογική μπλόφα ξεπεράστηκε προσωρινά και οι Εγγυήτριες Δυνάμεις, δείχνουν να διαφωνούν μόνο ως προς το πότε θα σκάσει και επισήμως το ελληνικό «κανόνι».

Από Δευτέρα, όμως, η ζωή πήρε τους κανονικούς της ρυθμούς. Η περίφημη «Τρόικα» κατέφθασε στην Αθήνα για τις προγραμματισμένες διαπραγματεύσεις της Τρίτης Δόσης και ο Γιωργάκης Παπανδρέου, ανακουφισμένος, έφυγε την ίδια μέρα για το προγραμματισμένο πάρτυ της Σοσιαλιστικής Διεθνούς στο Παρίσι.

Τα απανωτά χαστούκια της μοίρας στον λαϊκό ήρωα Αντώνη Σαμαρά δεν λένε να κοπάσουν. Ούτε και τώρα θα ξαποστάσει γιατί η Ντόρα Μητσοτάκη το 'πε και το έκανε το νέο κόμμα.

Είναι γεγονός. Η κόρη του Αποστάτη, αποστατεί από τον αποστάτη του πατέρα της. Η αποστασία της αποστασίας πληρώνεται μόνο με αποστασία.

Μαγεμένη από την «τεράστια» επιτυχία του εγχειρήματος η Ντόρα μάλιστα δήλωσε ενθουσιασμένη όχι από τις 5.000 που παρακολούθησαν την αναγγελία της ίδρυσης της «Δημοκρατικής Συμμαχίας» από το θέατρο του Μπάντμιντον, αλλά από τις 65 ολόκληρες χιλιάδες που την παρακολούθησαν από το Ιντερνέτ.

Ένας-ένας, με ρυθμό οι «ντορικοί» βουλευτές σχετικά άγνωστοι στο ευρύ κοινό, αλλά βασιλιάδες στα καφενεία τους, περνούν την πόρτα της ΝΔ και την κοπανούν πίσω τους με θόρυβο, προκαλώντας παροξυσμούς θυμού στον Αντώνη Σαμαρά που υποφέρει ήδη από νευρικά «τικ». Η κοσμιότης τότε πάει περίπατο, οι «αποστάτες», «τα δεκανίκια του ΠΑΣΟΚ», οι «λαθρεπιβάτες» και οι «λιπόψυχοι» πάνε σύννεφο.

Και όμως υπάρχει η δυνατότητα να κερ-

ΕΑΝ ΔΕΝ ΒΡΙΣΚΕΤΕ ΤΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΣΕ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ Ή ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΤΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ

Περί «Ασθενείας» του πολιτικού συστήματος ή ανακατεύοντας τη «σούπα» του πολυκομματισμού

Δεν είναι λίγοι εκείνοι που θεωρούσαν πριν, αλλά και μετά, από τα πρόσφατα εκλογικά αποτελέσματα, ότι η «πορεία προς ένα νέο «πολυκομματισμό» θα αποτελέσει το επόμενο διάστημα ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον πείραμα για το ελληνικό πολιτικό σύστημα, που δεν διαθέτει ακόμα ούτε την εμπειρία, ούτε και τα θεσμικά εκείνα εργαλεία απαραίτητα για την απρόσκοπτη λειτουργία του, χωρίς την προστατευτική ομπρέλα των δύο ιστορικών κομμάτων του δικομματισμού».[1] Σημειώνουν δε, επιπλέον, ότι η «απειρία» αυτή, καθώς και το «πρωτόγνωρο» της διαδικασίας αυτής, είναι δυνατόν να εγείρει συγκυριακά ή και μονιμότερα αντανακλαστικά διατήρησης της σημερινής (δικομματικής) μορφής του κομματικού συστήματος.

Είναι όμως έτσι; Μπορεί κανείς να επικαλείται κάποιου είδους «απειρία» του πολιτικού συστήματος ή έλλειψη προετοιμασίας μπροστά στην συγκεκριμένη εκδοχή «σταθεροποίησης» και απόσπασης της κοινωνικής συναίνεσης σε μια κρίσιμη «στιγμή», όταν η λεγόμενη κομματική ταύτιση αποτελεί προ πολλού ένα δείκτη «αστάθειας» του πολιτικού συστήματος ενώ κάποτε καταγραφόταν ως πρώτη και κύρια δικλείδα ασφάλειας και ανανέωσης της εκλογικής πελατείας; Μπορεί κανείς να εντοπίζει την πηγή της αναγκαιότητας για την εξουσία της συγκεκριμένης «μετάλλαξης» ενός σταθερού δικομματισμού προς έναν «νέο και άγνωστο» πολυκομματισμό, στη πρόσφατη περίοδο της επιβολής των νέων όρων καταπίεσης και εκμετάλλευσης μέσω του Μνημονίου ή της «νέας» κατοχής της τρόικας;

Μήπως, ήδη, ακόμα και στην περίοδο της «άνθησης» των οικονομικών μεγεθών της λεγόμενης εκσυγχρονιστικής περιόδου 1996-2001 τα σύννεφα του καπνού είχαν αρχίσει να διακρίνονται στο βάθος του ορίζοντα;[2] Μήπως στην συνέχεια τα σύννεφα αυτά δεν πύκνωσαν όταν από το 2004 έως το 2007 η αθροιστική εκλογική βάση των δύο κομμάτων εξουσίας μειώθηκε σε απόλυτους αριθμούς κατά 10% ή 639.000 άτομα περίπου, μια, εκτός των άλ-

μοιώνονται εύκολα. Οι αναρχικοί, λοιπόν, αντιμαχόμενοι την κυριαρχία στο σύνολο της, δεν μπορούν παρά να την αντιμετωπίζουν στην ολότητα της, αναγνωρίζοντας

διαπραγματευθούν ή να θέσουν κοινωνικά αιτήματα.

Ας δούμε, όμως, επί τροχάδην σε ποιο βαθμό «απειρίας» βρίσκονται σήμερα οι

Η μεταπολιτευτική ιστορία των διασπάσεων, από τον οργανωτικό κορμό του Πασοκ, διαφόρων ομάδων στελεχών ξεκινά το 1975, όταν σημαντικό μέρος της οργα-

λιτικού συστήματος η έλλειψη προετοιμασίας μπροστά στην συγκεκριμένη εκδοχή «σταθεροποίησης» και απόσπασης της κοινωνικής συναίνεσης σε μια κρίσιμη «στιγμή», όταν η λεγόμενη κομματική ταύτιση αποτελεί προ πολλού ένα δείκτη «αστάθειας» του πολιτικού συστήματος ενώ κάποτε καταγραφόταν ως πρώτη και κύρια δικλείδα ασφάλειας και ανανέωσης της εκλογικής πελατείας; Μπορεί κανείς να εντοπίζει την πηγή της αναγκαιότητας για την εξουσία της συγκεκριμένης «μετάλλαξης» ενός σταθερού δικομματισμού προς έναν «νέο και άγνωστο» πολυκομματισμό, στη πρόσφατη περίοδο της επιβολής των νέων όρων καταπίεσης και εκμετάλλευσης μέσω του Μνημονίου ή της «νέας» κατοχής της τρόικας;

Μήπως, ήδη, ακόμα και στην περίοδο της «άνθησης» των οικονομικών μεγεθών της λεγόμενης εκσυγχρονιστικής περιόδου 1996-2001 τα σύννεφα του καπνού είχαν αρχίσει να διακρίνονται στο βάθος του ορίζοντα;[2] Μήπως στην συνέχεια τα σύννεφα αυτά δεν πύκνωσαν όταν από το 2004 έως το 2007 η αθροιστική εκλογική βάση των δύο κομμάτων εξουσίας μειώθηκε σε απόλυτους αριθμούς κατά 10% ή 639.000 άτομα περίπου, μια, εκτός των άλλων, αντανάκλαση των μεγάλων κοινωνικών και οικονομικών αντιθέσεων που αδυνατούσαν οι κομματικοί μηχανισμοί πλέον να εκπροσωπήσουν ή να διευθετήσουν έστω προσωρινά;

Επιπλέον κατά πόσο το ζήτημα της «αδυναμίας» διατύπωσης «καθαρών» θέσεων ενός κόμματος (Πασοκ) ή της ευκρινούς διαφοροποίησης τους από το έτερο κόμμα εξουσίας (ΝΔ) είναι εδώ και καιρό «πρόβλημα» για την σταθεροποίηση του πολιτικού ζητήματος και όχι ζητούμενο;

Η πραγματικότητα, λοιπόν, είναι «λίγο» διαφορετική και η δυνατότητα κατανόησής της περιορίζεται ή εξαλείφεται όταν δεν λαμβάνει κανείς υπ' όψη το γεγονός ότι οι εξουσιαστές μέσω των διαφόρων δεξαμενών σκέψης αναλύουν, προβλέπουν, προσφεύγουν σε παρελθούσες καταστάσεις και όρους επιβολής για να προχωρήσουν τελικά στις αποφάσεις τους και στους σχεδιασμούς τους. Το γεγονός αυτό δεν σημαίνει ότι δεν λαθεύουν, ότι δεν ολιγωρούν είτε λόγω εσωτερικών αντιθέσεων, είτε λόγω σφοδρών κοινωνικών αντιδράσεων που αρκετές φορές δεν αφομοιώνονται εύκολα. Οι αναρχικοί, λοιπόν, αντιμαχόμενοι την κυριαρχία στο σύνολο της, δεν μπορούν παρά να την αντιμετωπίζουν στην ολότητα της, αναγνωρίζοντας την ενότητα των θεσμών και των μηχανισμών, έτσι όπως αυτοί εμφανίζονται στο πέρασμα πολλών δεκαετιών.

Έτσι, αντιστοιχίες του «νέου» κόμματος ή κίνησης της Μπακογιάννη θα βρει κανείς στο παρελθόν, όπως άλλωστε και διαφορές. Εκείνο που δεν θα πρέπει να διαφεύγει της προσοχής είναι ότι για την λεγόμενη ρευστότητα του πολιτικού σκηνικού προβλέπεται, εκτός από το πολυδοκιμασμένο και στο παρελθόν φάρμακο της «διάσπασης» και της συγκρότησης «νέων» κομματικών σχηματισμών, και η εναλλακτική «ιατρική» της αυτοοργάνωσης (βλ. καμπάνιες δενδροφύτευσης που οργανώνονται από τα ΜΜΕ και πάσης φύσεως αυτοοργανωμένα εγχειρήματα, κινήσεις πολιτών κοκ). Την συνταγή της αυτοοργάνωσης την είχε δοκιμάσει με μεγάλη επιτυχία το Πασοκ στα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης, στις λεγόμενες τοπικές κοινωνίες ή στις γειτονιές. Μια συνταγή που συνιστάται ειδικά για περιόδους που χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερη αδυναμία των κομματικών φορέων να αφομοιώσουν με τις συνήθεις πρακτικές (πελατειακές σχέσεις κλπ) την διάθεση κοινωνικών κομματιών να διαπραγματευθούν ή να θέσουν κοινωνικά αιτήματα.

Ας δούμε, όμως, επί τροχάδην σε ποιο βαθμό «απειρίας» βρίσκονται σήμερα οι κομματικοί σχηματισμοί σε σχέση με το ζήτημα των διασπάσεων και την συγκράτηση της κοινωνικής δυσαρέσκειας μέσω της κατασκευής νέων κομμάτων, μικρών ή μεγάλων, αποχωρήσεων στελεχών κ.ο.κ.

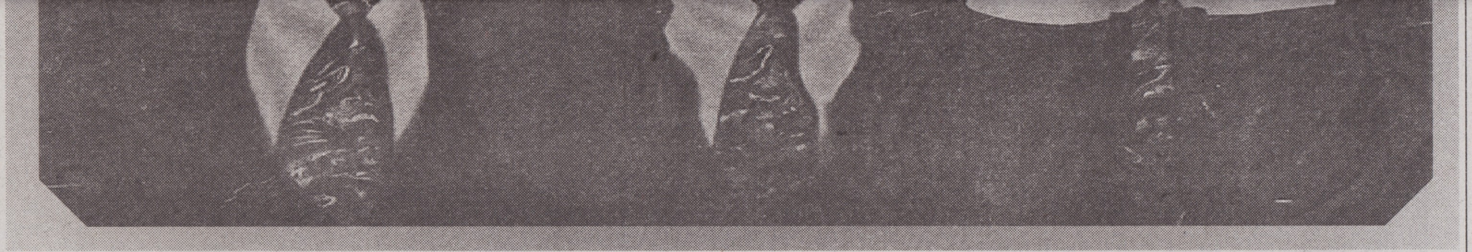
Στο Πασοκ, μεταπολιτευτικά, υπήρξαν ομαδικές διαγραφές, αλλά και βιαιοπραγίες εναντίον όσων τόλμησαν να αμφισβητήσουν το δόγμα όπου «υπέρτατη ιδεολογική και πολιτική αρχή ήταν ο Α. Παπανδρέου», κατά τα λεγόμενα τότε του αξιότιμου κ. Α. Τσοχατζόπουλου. Μέλη και στελέχη, όπως ο Λ. Τζιόλας, ο Ξ. Πελοποννήσιος, η Μ. Κυπριωτάκη-Περράκη, η Μ. Μερκούρη, ο Κ. Λαλιώτης, ο Α. Τρίτσης, ο Απ. Λάζαρης, ο Γερ. Αρσένης, ο Κ. Σημίτης απαξιώθηκαν ή διαγράφτηκαν, ενώ άλλοι, όπως τα μέλη της «Δημοκρατικής Άμυνας» (Σ. Καράγιωργας, Β. Φίλιας, Στ. Νέστωρ κ.ά.), που κάποια στιγμή συνέπραξαν με το Πασοκ ξυλοκοπήθηκαν προς συμμόρφωσιν. Παρ' όλα αυτά, όπως εύκολα διαπιστώνει κανείς, στη συνέχεια, οι περισσότεροι από τους προαναφερθέντες επέστρεψαν και πάλι στην «στοργική» κομματική αγκαλιά, αναλαμβάνοντας μάλιστα υπουργικά καθήκοντα.[3]

Η μεταπολιτευτική ιστορία των διασπάσεων, από τον οργανωτικό κορμό του Πασοκ, διαφόρων ομάδων στελεχών ξεκινά το 1975, όταν σημαντικό μέρος της οργανωμένης του βάσης αποσπάται από το κόμμα και δημιουργεί την Σοσιαλιστική Πορεία. Η κίνηση συμμετέχει στις εκλογές του 1977 στην Συμμαχία (εκλογικό σχήμα με κύριο φορέα το ΚΚΕ εσ.), για να απορροφηθεί όμως εύκολα, ενώ το μεγαλύτερο μέρος των συμμετεχόντων σ' αυτήν στελεχών θα βρει τον δρόμο της επιστροφής στο ΠΑΣΟΚ πριν και μετά το 1981. Μικρότερης εμβέλειας κίνηση αποτέλεσε η αποχώρηση της ομάδας των «εαμογενών τροτσκιστών» και η «Κίνηση ΠΑΣΟΚ» (με βάση το ΠΑΣΟΚ Θεσσαλονίκης). Το 1983 θα αποχωρήσει από το ΠΑΣΟΚ ο οργανωτικός του γραμματέας Ν. Καργόπουλος, ο οποίος προχωρεί στην δημιουργία της Κίνησης ΑΣΚΕ.

Η πρώτη σοβαρή διάσπαση που προέκυψε από το ΠΑΣΟΚ καταγράφεται το 1985, όταν μεγάλο κομμάτι της εργατικής-συνδικαλιστικής του βάσης διαφώνησε με την αλλαγή της οικονομικής πολιτικής και αποσχίστηκε από το κόμμα. Εμφανίζονται, λοιπόν, η ΣΣΕΚ (Σοσιαλιστική Συνδικαλιστική Εργατοϋπαλληλική Κίνηση) και το

συνέχεια στη σελίδα 4

δίσει την παρτίδα ο Σαμαράς.Αρκεί να πά- ση, είναι παραπάνω από βέβαιο ότι θα συ- του PIIGS (Portugal Ireland Italy Greece κή θύελλα που θα ξεσπά-

λής των νέων όρων καταπίεσης και εκμετάλλευσης μέσω του Μνημονίου ή της «νέας» κατοχής της τρόικας;

Μήπως, ήδη, ακόμα και στην περίοδο της «άνθησης» των οικονομικών μεγεθών της λεγόμενης εκσυγχρονιστικής περιόδου 1996-2001 τα σύννεφα του καπνού είχαν αρχίσει να διακρίνονται στο βάθος του ορίζοντα;[2] Μήπως στην συνέχεια τα σύννεφα αυτά δεν πύκνωσαν όταν από το 2004 έως το 2007 η αθροιστική εκλογική βάση των δύο κομμάτων εξουσίας μειώθηκε σε απόλυτους αριθμούς κατά 10% ή 639.000 άτομα περίπου, μια, εκτός των άλλων, αντανάκλαση των μεγάλων κοινωνικών και οικονομικών αντιθέσεων που αδυνατούσαν οι κομματικοί μηχανισμοί πλέον να εκπροσωπήσουν ή να διευθετήσουν έστω προσωρινά;

Επιπλέον κατά πόσο το ζήτημα της «αδυναμίας» διατύπωσης «καθαρών» θέσεων ενός κόμματος (Πασοκ) ή της ευκρινούς διαφοροποίησης τους από το έτερο κόμμα εξουσίας (ΝΔ) είναι εδώ και καιρό «πρόβλημα» για την σταθεροποίηση του πολιτικού ζητήματος και όχι ζητούμενο;

Η πραγματικότητα, λοιπόν, είναι «λίγο» διαφορετική και η δυνατότητα κατανόησής της περιορίζεται ή εξαλείφεται όταν δεν λαμβάνει κανείς υπ' όψη το γεγονός ότι οι εξουσιαστές μέσω των διαφόρων δεξαμενών σκέψης αναλύουν, προβλέπουν, προσφεύγουν σε παρελθούσες καταστάσεις και όρους επιβολής για να προχωρήσουν τελικά στις αποφάσεις τους και στους σχεδιασμούς τους. Το γεγονός αυτό δεν σημαίνει ότι δεν λαθεύουν, ότι δεν ολιγωρούν είτε λόγω εσωτερικών αντιθέσεων, είτε λόγω σφοδρών κοινωνικών αντιδράσεων που αρκετές φορές δεν αφομοιώνονται εύκολα. Οι αναρχικοί, λοιπόν, αντιμαχόμενοι την κυριαρχία στο σύνολο της, δεν μπορούν παρά να την αντιμετωπίζουν στην ολότητα της, αναγνωρίζοντας την ενότητα των θεσμών και των μηχανισμών, έτσι όπως αυτοί εμφανίζονται στο πέρασμα πολλών δεκαετιών.

Έτσι, αντιστοιχίες του «νέου» κόμματος ή κίνησης της Μπακογιάννη θα βρει κανείς στο παρελθόν, όπως άλλωστε και διαφορές. Εκείνο που δεν θα πρέπει να διαφεύγει της προσοχής είναι ότι για την λεγόμενη ρευστότητα του πολιτικού σκηνικού προβλέπεται, εκτός από το πολυδοκιμασμένο και στο παρελθόν φάρμακο της «διάσπασης» και της συγκρότησης «νέων» κομματικών σχηματισμών, και η εναλλακτική «ιατρική» της αυτοοργάνωσης (βλ. καμπάνιες δενδροφύτευσης που οργανώνονται από τα ΜΜΕ και πάσης φύσεως αυτοοργανωμένα εγχειρήματα, κινήσεις πολιτών κοκ). Την συνταγή της αυτοοργάνωσης την είχε δοκιμάσει με μεγάλη επιτυχία το Πασοκ στα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης, στις λεγόμενες τοπικές κοινωνίες ή στις γειτονιές. Μια συνταγή που συνιστάται ειδικά για περιόδους που χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερη αδυναμία των κομματικών φορέων να αφομοιώσουν με τις συνήθεις πρακτικές (πελατειακές σχέσεις κλπ) την διάθεση κοινωνικών κομματιών να διαπραγματευθούν ή να θέσουν κοινωνικά αιτήματα.

Ας δούμε, όμως, επί τροχάδην σε ποιο βαθμό «απειρίας» βρίσκονται σήμερα οι κομματικοί σχηματισμοί σε σχέση με το ζήτημα των διασπάσεων και την συγκράτηση της κοινωνικής δυσαρέσκειας μέσω της κατασκευής νέων κομμάτων, μικρών ή μεγάλων, αποχωρήσεων στελεχών κ.ο.κ.

Στο Πασοκ, μεταπολιτευτικά, υπήρξαν ομαδικές διαγραφές, αλλά και βιαιοπραγίες εναντίον όσων τόλμησαν να αμφισβητήσουν το δόγμα όπου «υπέρτατη ιδεολογική και πολιτική αρχή ήταν ο Α. Παπανδρέου», κατά τα λεγόμενα τότε του αξιότιμου κ. Α. Τσοχατζόπουλου. Μέλη και στελέχη, όπως ο Λ. Τζιόλας, ο Ξ. Πελοποννήσιος, η Μ. Κυπριωτάκη-Περράκη, η Μ. Μερκούρη, ο Κ. Λαλιώτης, ο Α. Τρίτσης, ο Απ. Λάζαρης, ο Γερ. Αρσένης, ο Κ. Σημίτης απαξιώθηκαν ή διαγράφτηκαν, ενώ άλλοι, όπως τα μέλη της «Δημοκρατικής Άμυνας» (Σ. Καράγιωργας, Β. Φίλιας, Στ. Νέστωρ κ.ά.), που κάποια στιγμή συνέπραξαν με το Πασοκ ξυλοκοπήθηκαν προς συμμόρφωσιν. Παρ' όλα αυτά, όπως εύκολα διαπιστώνει κανείς, στη συνέχεια, οι περισσότεροι από τους προαναφερθέντες επέστρεψαν και πάλι στην «στοργική» κομματική αγκαλιά, αναλαμβάνοντας μάλιστα υπουργικά καθήκοντα.[3]

Η μεταπολιτευτική ιστορία των διασπάσεων, από τον οργανωτικό κορμό του Πασοκ, διαφόρων ομάδων στελεχών ξεκινά το 1975, όταν σημαντικό μέρος της οργανωμένης του βάσης αποσπάται από το κόμμα και δημιουργεί την Σοσιαλιστική Πορεία. Η κίνηση συμμετέχει στις εκλογές του 1977 στην Συμμαχία (εκλογικό σχήμα με κύριο φορέα το ΚΚΕ εσ.), για να απορροφηθεί όμως εύκολα, ενώ το μεγαλύτερο μέρος των συμμετεχόντων σ' αυτήν στελεχών θα βρει τον δρόμο της επιστροφής στο ΠΑΣΟΚ πριν και μετά το 1981. Μικρότερης εμβέλειας κίνηση αποτέλεσε η αποχώρηση της ομάδας των «εαμογενών τροτσκιστών» και η «Κίνηση ΠΑΣΟΚ» (με βάση το ΠΑΣΟΚ Θεσσαλονίκης). Το 1983 θα αποχωρήσει από το ΠΑΣΟΚ ο οργανωτικός του γραμματέας Ν. Καργόπουλος, ο οποίος προχωρεί στην δημιουργία της Κίνησης ΑΣΚΕ.

Η πρώτη σοβαρή διάσπαση που προέκυψε από το ΠΑΣΟΚ καταγράφεται το 1985, όταν μεγάλο κομμάτι της εργατικής-συνδικαλιστικής του βάσης διαφώνησε με την αλλαγή της οικονομικής πολιτικής και αποσχίστηκε από το κόμμα. Εμφανίζονται, λοιπόν, η ΣΣΕΚ (Σοσιαλιστική Συνδικαλιστική Εργατοϋπαλληλική Κίνηση) και το

συνέχεια στη σελίδα 4

δίσει την παρτίδα ο Σαμαράς.Αρκεί να πάρει την απόφαση να γραφτεί στο κόμμα της Ντόρας, με όλα τα στελέχη του. Ως γνωστόν η «Δημοκρατική Συμμαχία» δεν έχει ακόμα πρόεδρο (η Ντόρα είναι προεδρεύουσα) και μπορεί να θέσει υποψηφιότητα για αρχηγός. Αν μάλιστα επιμείνει και στον αμεσοδημοκρατικό τρόπο εκλογής από την βάση, είναι παραπάνω από βέβαιο ότι θα συντρίψει την ψηλομύτα Ντόρα και θα της φάει την μπουκιά από το στόμα, αφού οι πολυπληθείς λαϊκές συνοικίες θέλουν Σαμαρά και ξερό ψωμί.

Την ίδια ώρα, δραματικές στιγμές περνάνε τα διάφορα «οικονομικά θαύματα» της Ευρωζώνης. Το ένα μετά το άλλο οι χώρες του PIIGS (Portugal Ireland Italy Greece Spain) περνούν υπό τον πλήρη και άμεσο έλεγχο των Μεγάλων Δυνάμεων, ενώ τα ασφυκτικά μέτρα λιτότητας προκαλούν σημαντικές κοινωνικές αντιδράσεις σε αρκετές χώρες της Ευρώπης. Οι εξελίξεις αναμένονται ραγδαίες σε ολόκληρο το εξουσιαστικό οικοδόμημα της Ε.Ε. και η κοινωνική θύελλα που θα ξεσπάσει δεν θα έχει το προηγούμενο της στην σύγχρονη ευρωπαϊκή ιστορία.

Αναμένουμε λοιπόν...

Λεόν

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ
***
Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗ
5.30 - 8 το απόγευμα
και ΣΑΒΒΑΤΟ από 10.30πμ-2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86
***
Ο Κύκλος Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ συναντιέται κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας Σαριπόλου 8, (δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)
****
Όσοι/ες στέλνετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα, σας υπενθυμίζουμε πως θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Αιόλιο, ή στο Γιώργο Βλασσόπουλο
Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ
Η ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ μας διεύθυνση είναι: diadromi@revolution.gr, & το τηλέφωνο επικοινωνίας
69 73 79 92 07

Η «ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ» δεν διεκδικεί κανενός είδους...copyright. Τα κείμενα και οι ειδήσεις που δημοσιεύονται δεν αποτελούν «πνευματική ιδιοκτησία» του Κύκλου Σύνταξης και μπορούν να χρησιμοποιηθούν, απ' όσους το επιθυμούν, στην κατεύθυνση

συνέχεια από τη σελίδα 3

Ελληνικό Σοσιαλιστικό Κόμμα (ΕΣΚ) που είχε επικεφαλής τον Γερ. Αρσένη, τον μέχρις πρότινος «τσάρο» του Υπουργείου Εθνικής Οικονομίας των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ. Τα γεγονότα που πυροδότησε το «σκάνδαλο» Κοσκωτά (παραπομπή του Παπανδρέου στο Ειδικό Δικαστήριο κλπ), παρ' όλα αυτά συσπείρωσαν την εκλογική βάση του Πασοκ που «επέστρεψε» σε «φιλολαϊκές» εξαγγελίες μετά το σταθεροποιητικό πρόγραμμα του 1985 υπό την μπαγκέτα του Κ. Σημίτη, μετέπειτα (1996) εκσυγχρονιστή πρωθυπουργού και διαδόχου του, Α. Παπανδρέου.

Το 1995, μια κομβική για πολλούς λόγους χρονική στιγμή (εξέγερση σε Πολυτεχνείο και εισβολή των κατασταλτικών δυνάμεων, εξέγερση σε Κορυδαλλό, εισαγωγή στο Ωνάσειο του Παπανδρέου), ο Δημήτρης Τσοβόλας θα αποχωρήσει από το ΠΑΣΟΚ και θα ιδρύσει το ΔΗΚΚΙ (Δημοκρατικό Κοινωνικό Κίνημα) για να καταγράψει στις βουλευτικές εκλογές του '96 ποσοστό 4,5% στις Ευρωεκλογές '99, επίσης σημαντικό εκλογικό ποσοστό 7%, ενώ η πτώση αρχίζει να σημειώνεται στις βουλευτικές του 2000 με 2,7% για να μειωθεί περεταίρω στις βουλευτικές του 2004 σε 1,8%.

Περνώντας επί τροχάδην στο ΚΚΕ θα σημειώσουμε, μεταπολιτευτικά, τη διαγραφή 400 στελεχών, επειδή δρούσαν «σεχταριστικά και αντιδεοντολογικά» σε μια «στιγμή» που ο Χ. Φλωράκης δήλωνε ότι «τώρα καταργείται ο διχασμός», όταν ο Καραμανλής με πράξη του υπουργικού συμβουλίου καταργούσε τους νόμους περί «κοινωνικών φρονη-

δεικτική την στάση του υπέρ του μνημονί-

προσώπου της «άκρας αριστεράς», η οργάνωση του οποίου παλαιότερα συνιστούσε ψήφο στο Πασοκ «χωρίς αυταπάτες»), που όμως έχουν την ευλυγισία όπως έχουν αποδείξει να συναλλάσσονται με τους παραδοσιακούς κομματικούς σχηματισμούς.

Όσον αφορά την αναρχική προοπτική, κατά την γνώμη μας πάντα, δεν θα μπορούσε παρά να βρίσκεται στην πεισματική άρνηση να ξεπεραστούν, έστω και στο ελάχιστο, οι γραμμές που χωρίζουν από κάθε είδους συγκεντρωτισμό, εναλλακτικά μοντέλα αυτοοργάνωσης, και κάθε είδους πρωτοπορίες, ένοπλες ή μη.

Όσο για την «κρίση», δεν θα μπορούσε να ειδωθεί σαν μια ακόμη ευκαιρία για «επιτυχημένες» κινηματικές αρπαχτές, αφού έχει αποδειχθεί περίτρανα ότι αποτελεί μια καλή ευκαιρία ανασυγκρότησης των κυρίαρχων, αλλά και κάθε αριστερής απόχρωσης εταίρων των εξουσιαστικών υποθέσεων που σπεύδουν να καπαρώσουν μια θεσούλα μέσα στο «νέο» πολιτικό σκηνικό.

Συσπείρωση Αναρχικών

1. Βλ. Χριστόφορος Βερναδάκης, αλλά και πανεπιστημιακές παραδόσεις «Οι εκλογές του 2007 κατέδειξαν αυτή την παραπάνω κρίση, ως κρίση του δικομματισμού, δηλαδή ως κρίση του μεταπολιτευτικού πολιτικού εργαλείου της χώρας. Το εκλογικό αποτέλεσμα πιστοποίησε μια αυξανόμενη πολιτική δυσαρέσκεια απέναντι στα κόμματα εξουσίας, ενισχύοντας τόσο τις τάσεις της πολιτικής και κοινωνικής διαμαρτυρίας όσο και τις εναλλακτικές διαφορετικές τοποθετήσεις. Η εκλογική βάση των κομμάτων εξουσίας μειώνεται, ταυτόχρονα όμως αλλάζει ση-

69 92 23 12 86

***

**Ο Κύκλος Σύνταξης
της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
συναντιέται
κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο
της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας
Σαριπόλου 8,
(δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)**

****

**Όσοι/ες στέλνετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ
επιστολές ή δέματα, σας υπενθυμίζουμε
πως θα πρέπει να απευθύνονται
στον Παναγιώτη Διόλιο,
ή στο Γιώργο Βλασσόπουλο
Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ**

**Η ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ μας διεύθυνση είναι:
diadromi@revolution.gr,
& το τηλέφωνο επικοινωνίας**

69 73 79 92 07

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, συνεχίζεται. Πάνω σ' αυτό θέλουμε, για μια ακόμη φορά, να σας ευχαριστήσουμε για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Από την πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα, μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, γίνεται διανομή χιλιάδων αντιτύπων χωρίς αντίτιμο

λαϊκές» εξαγγελίες μετά το σταθεροποιητικό πρόγραμμα του 1985 υπό την μπαγκέτα του Κ. Σημίτη, μετέπειτα (1996) εκσυγχρονιστή πρωθυπουργού και διαδόχου του, Α. Παπανδρέου.

Το 1995, μια κομβική για πολλούς λόγους χρονική στιγμή (εξέγερση σε Πολυτεχνείο και εισβολή των κατασταλτικών δυνάμεων, εξέγερση σε Κορυδαλλό, εισαγωγή στο Ωνάσειο του Παπανδρέου), ο Δημήτρης Τσοβόλας θα αποχωρήσει από το ΠΑΣΟΚ και θα ιδρύσει το ΔΗΚΚΙ (Δημοκρατικό Κοινωνικό Κίνημα) για να καταγράψει στις βουλευτικές εκλογές του '96 ποσοστό 4,5% στις Ευρωεκλογές '99, επίσης σημαντικό εκλογικό ποσοστό 7%, ενώ η πτώση αρχίζει να σημειώνεται στις βουλευτικές του 2000 με 2,7% για να μειωθεί περεταίρω στις βουλευτικές του 2004 σε 1,8%.

Περνώντας επί τροχάδην στο ΚΚΕ θα σημειώσουμε, μεταπολιτευτικά, τη διαγραφή 400 στελεχών, επειδή δρούσαν «σεχταριστικά και αντιδεοντολογικά» σε μια «στιγμή» που ο Χ. Φλωράκης δήλωνε ότι «τώρα καταργείται ο διχασμός», όταν ο Καραμανλής με πράξη του υπουργικού συμβουλίου καταργούσε τους νόμους περί «κοινωνικών φρονημάτων» στις 26-7-1974. Θα αναφερθούμε επίσης στην μεγάλη διάσπαση του 1989 όταν, λόγω της συμμετοχής στην κυβέρνηση Τζανετάκη, το ΚΚΕ είδε όχι μόνο να το εγκαταλείπουν πλήθος κομματικών στελεχών που συγκροτούν την ΚΝΕ-Γράψα, αλλά και πλήθος ψηφοφόρων που δεν φάνηκε να «κατανοούν» τις κυβερνητικές τακτικές του κόμματος. Πολλά στελέχη του ξεμένουν στο ΣΥΝ, στον οποίο συμμετείχε το ΚΚΕ, για να μεταπηδήσουν αργότερα καταλαμβάνοντας κυβερνητικές ή βουλευτικές θέσεις στο Πασοκ (Δαμανάκη, Ανδρουλάκης κ.ά). Όσο για το ΚΚΕ εσ. θα αναφέρουμε ενδεικτικά μεταπολιτευτικά τους διαγραμμένους-διαφωνούντες της «Β΄ Πανελλαδικής Συνδιάσκεψης».

Αντίστοιχα, στην ΝΔ καταγράφονται μεταπολιτευτικά η διάσπαση της ΔΗΑΝΑ (Δημοκρατική Ανανέωση) του Κ. Στεφανόπουλου (μετέπειτα προέδρου της Δημοκρατίας) το 1985, με μικρή εκλογική απή-

δεικτική την στάση του υπέρ του μνημονίου στο πλευρό του Πασοκ, επιδεικνύοντας, ανάλογη με την προβολή του στα ΜΜΕ, πολιτική υπευθυνότητα.

Η σύντομη αυτή αναφορά δεν σκοπεύει ούτε να εξαντλήσει το θέμα των «διασπάσεων» που σίγουρα έχει αρκετές παραμέτρους αν θελήσει κανείς να ασχοληθεί διεξοδικά. Όμως, μπορεί κανείς εύκολα να παρατηρήσει ότι είναι δεδομένη η αλληλουχία παρόμοιων κινήσεων που κινούνται, όχι αποσταθεροποιητικά βέβαια, αλλά, αντίθετα, διορθωτικά με τις επιλογές των ευρύτερων κομματικών σχηματισμών από τους οποίους αποκόπτονται είτε συγκυριακά είτε με μεγάλη χρονική διάρκεια. Η συγκράτηση της εκλογικής πελατείας από τους «διαφωνούντες» είναι ένας σημαντικός στόχος αλλά όχι ο μοναδικός. Στο ιδεολογικό πεδίο η συγκρότηση κομμάτων ή κομματιδίων ύστερα από «ιδεολογικές διαφορές» αποσκοπούσε και

που χωρίζουν από κάθε είδους συγκεντρωτισμό, εναλλακτικά μοντέλα αυτοοργάνωσης, και κάθε είδους πρωτοπορίες, ένοπλες ή μη.

Όσο για την «κρίση», δεν θα μπορούσε να ειδωθεί σαν μια ακόμη ευκαιρία για «επιτυχημένες» κινηματικές αρπαχτές, αφού έχει αποδειχθεί περίτρανα ότι αποτελεί μια καλή ευκαιρία ανασυγκρότησης των κυρίαρχων, αλλά και κάθε αριστερής απόχρωσης εταίρων των εξουσιαστικών υποθέσεων που σπεύδουν να καπαρώσουν μια θεσούλα μέσα στο «νέο» πολιτικό σκηνικό.

Συσπείρωση Αναρχικών

1. Βλ. Χριστόφορος Βερναδάκης, αλλά και πανεπιστημιακές παραδόσεις «Οι εκλογές του 2007 κατέδειξαν αυτή την παραπάνω κρίση, ως κρίση του δικομματισμού, δηλαδή ως κρίση του μεταπολιτευτικού πολιτικού εργαλείου της χώρας. Το εκλογικό αποτέλεσμα πιστοποίησε μια αυξανόμενη πολιτική δυσαρέσκεια απέναντι στα κόμματα εξουσίας, ενισχύοντας τόσο τις τάσεις της πολιτικής και κοινωνικής διαμαρτυρίας όσο και τις εναλλακτικές διαφορετικές τοποθετήσεις. Η εκλογική βάση των κομμάτων εξουσίας μειώνεται, ταυτόχρονα όμως αλλάζει σημαντικά και η κοινωνική της τοποθέτηση: για τη ΝΔ μειώνεται η λαϊκή κοινωνική διείσδυση που παρατηρείτο συστηματικά μετά τις Εκλογές του 1993 (1996-2000-2004), άρα καθίσταται πιο «αστική» επιστρέφοντας στον παραδοσιακό της χαρακτήρα, για το ΠΑΣΟΚ παρατηρείται μια μείωση της εκλογικής του διείσδυσης σε όλους τους κοινωνικούς χώρους, γεγονός που το καθιστά λιγότερο «λαϊκό» από το απώτερο (1974-1996) παρελθόν του, αλλά και λιγότερο «αστικό» και «μεσοαστικό» από το πρόσφατο παρελθόν του (1996-2004).

2. Βλ. Χ. Λυριντζής, το Μεταβαλλόμενο Σύστημα: Σταθερή Δημοκρατία αμφισβητούμενος εκσυγχρονισμός, ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, Η ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΤΟΥ ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΥ: «Δεύτερον η αναζήτηση ενός νέου ηγεμονικού πολιτικού σχεδίου σχετίζεται άμεσα με τις νέες κοινωνικοοικονομικές συνθήκες, τόσο στην Ελλάδα όσο και σε διεθνές επίπεδο. Παρά την ανάπτυξη και την σταθεροποίηση της ελληνικής οικονομίας, μεγάλο τμήμα του πληθυσμού -ιδιαίτερα οι χαμηλόμισθοι, οι συνταξιούχοι και βε-

Η «ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ»
δεν διεκδικεί κανενός είδους...copyright.
Τα κείμενα και οι ειδήσεις
που δημοσιεύονται
δεν αποτελούν «πνευματική ιδιοκτησία»
του Κύκλου Σύνταξης
και μπορούν να χρησιμοποιηθούν,
απ' όσους το επιθυμούν, στην κατεύθυνση
της ελεύθερης αναρχικής πληροφόρησης
και διακίνησης των απόψεων.

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, συνεχίζεται. Πάνω σ' αυτό θέλουμε, για μια ακόμη φορά, να σας ευχαριστήσουμε για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Από την πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα, μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, γίνεται διανομή χιλιάδων αντιτύπων **χωρίς αντίτιμο** σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ. Αυτή είνα μια πάγια διαδικασία που θα συνεχίσουμε να την τηρούμε.

Όσοι/ες έχουν κάποια σκέψη ή πρόταση που μπορεί να συμβάλλει θετικά στη μορφή και την ύλη της εφημερίδας, ας επικοινωνήσουν μαζί μας στο τηλέφωνο

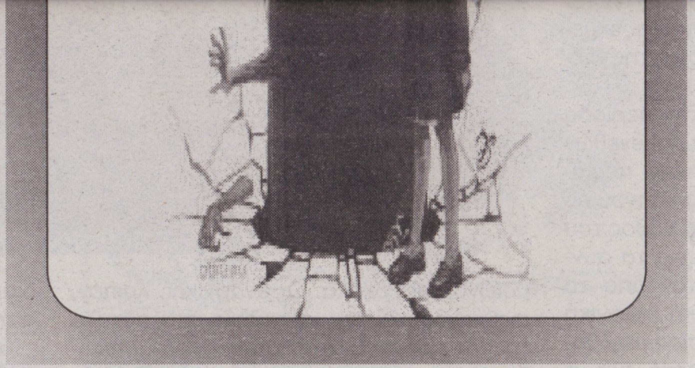
69 73 79 92 07
ή μέσω του email:
diadromi@revolution.gr

του 2000 με 2,7% για να μειωθεί περεταίρω στις βουλευτικές του 2004 σε 1,8%.

Περνώντας επί τροχάδην στο ΚΚΕ θα σημειώσουμε, μεταπολιτευτικά, τη διαγραφή 400 στελεχών, επειδή δρούσαν «σεχταριστικά και αντιδεοντολογικά» σε μια «στιγμή» που ο Χ. Φλωράκης δήλωνε ότι «τώρα καταργείται ο διχασμός», όταν ο Καραμανλής με πράξη του υπουργικού συμβουλίου καταργούσε τους νόμους περί «κοινωνικών φρονημάτων» στις 26-7-1974. Θα αναφερθούμε επίσης στην μεγάλη διάσπαση του 1989 όταν, λόγω της συμμετοχής στην κυβέρνηση Τζανετάκη, το ΚΚΕ είδε όχι μόνο να το εγκαταλείπουν πλήθος κομματικών στελεχών που συγκροτούν την ΚΝΕ-Γράψα, αλλά και πλήθος ψηφοφόρων που δεν φάνηκε να «κατανοούν» τις κυβερνητικές τακτικές του κόμματος. Πολλά στελέχη του ξεμένουν στο ΣΥΝ, στον οποίο συμμετείχε το ΚΚΕ, για να μεταπηδήσουν αργότερα καταλαμβάνοντας κυβερνητικές ή βουλευτικές θέσεις στο Πασοκ (Δαμανάκη, Ανδρουλάκης κ.ά). Όσο για το ΚΚΕ εσ. θα αναφέρουμε ενδεικτικά μεταπολιτευτικά τους διαγραμμένους-διαφωνούντες της «Β' Πανελλαδικής Συνδιάσκεψης».

Αντίστοιχα, στην ΝΔ καταγράφονται μεταπολιτευτικά η διάσπαση της ΔΗΑΝΑ (Δημοκρατική Ανανέωση) του Κ. Στεφανόπουλου (μετέπειτα προέδρου της Δημοκρατίας) το 1985, με μικρή εκλογική απήχηση και εκείνη της Πολιτικής Άνοιξης του Α. Σαμαρά το 1993 με ποσοστά στις Βουλευτικές του 1993 να φθάνουν το 4,5%, στις ευρωεκλογές του 1994 στο 7%, ενώ πέφτουν στις βουλευτικές του 1996 σε 2,9%.

Η περίπτωση του ΛΑΟΣ έχει ορισμένα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, παρ' ότι ο επικεφαλής του προέρχεται από την ΝΔ, αφού η συγκρότησή του ήρθε να επαναφέρει στο εκλογικό σκηνικό την λεγόμενη άκρα δεξιά που μεταπολιτευτικά είχε φθάσει μέσω της Εθνικής Παράταξης σε εκλογικά ποσοστά του 6,4%, ενώ αργότερα την διαδέχθηκε η ΕΠΕΝ. Ο ΛΑΟΣ αποδείχθηκε σύντομα πολιτική «σταθερά» με ενδεικτική την στάση του υπέρ του μνημονίου στο πλευρό του Πασοκ, επιδεικνύοντας, ανάλογη με την προβολή του στα ΜΜΕ, πολιτική υπευθυνότητα.

Η σύντομη αυτή αναφορά δεν σκοπεύει ούτε να εξαντλήσει το θέμα των «διασπάσεων» που σίγουρα έχει αρκετές παραμέτρους αν θελήσει κανείς να ασχοληθεί διεξοδικά. Όμως, μπορεί κανείς εύκολα να παρατηρήσει ότι είναι δεδομένη η αλληλουχία παρόμοιων κινήσεων που κινούνται, όχι αποσταθεροποιητικά βέβαια, αλλά, αντίθετα, διορθωτικά με τις επιλογές των ευρύτερων κομματικών σχηματισμών από τους οποίους αποκόπτονται είτε συγκυριακά είτε με μεγάλη χρονική διάρκεια. Η συγκράτηση της εκλογικής πελατείας από τους «διαφωνούντες» είναι ένας σημαντικός στόχος αλλά όχι ο μοναδικός. Στο ιδεολογικό πεδίο η συγκρότηση κομμάτων ή κομματιδίων ύστερα από «ιδεολογικές διαφορές» αποσκοπούσε και συνεχίζει να αποσκοπεί στην διατήρηση, αλλά και στην αύξηση των γενικότερων εξουσιαστικών δυνατοτήτων αφομοίωσης κοινωνικών ανησυχιών, αλλά και «παρεκκλινόντων» ρευμάτων ή κινήσεων, ενίοτε και αντιεξουσιαστικών προσανατολισμών. Η καταγραφή μιας άνευ προηγουμένου μη συμμετοχής στην πρόσφατη εκλογική διαδικασία είναι αναμφίβολα για τους πάσης φύσεως εξουσιαστές το καμπανάκι για να ενταθούν παρόμοιες διαδικασίες. Μέρος αυτών των διαδικασιών παραμένει, όπως και στο παρελθόν, η ανάληψη θεσμικών καθηκόντων από εκπροσώπους των «άκρων» (βλ. είσοδος στο δημοτικό συμβούλιο της Χρυσής Αυγής, αλλά και εκ-

1. Βλ. Χριστόφορος Βερναρδάκης, αλλά και πανεπιστημιακές παραδόσεις «Οι εκλογές του 2007 κατέδειξαν αυτή την παραπάνω κρίση, ως κρίση του δικομματισμού, δηλαδή ως κρίση του μεταπολιτευτικού πολιτικού εργαλείου της χώρας. Το εκλογικό αποτέλεσμα πιστοποίησε μια αυξανόμενη πολιτική δυσαρέσκεια απέναντι στα κόμματα εξουσίας, ενισχύοντας τόσο τις τάσεις της πολιτικής και κοινωνικής διαμαρτυρίας όσο και τις εναλλακτικές διαφορετικές τοποθετήσεις. Η εκλογική βάση των κομμάτων εξουσίας μειώνεται, ταυτόχρονα όμως αλλάζει σημαντικά και η κοινωνική της τοποθέτηση: για τη ΝΔ μειώνεται η λαϊκή κοινωνική διείσδυση που παρατηρείτο συστηματικά μετά τις Εκλογές του 1993 (1996-2000-2004), άρα καθίσταται πιο «αστική» επιστρέφοντας στον παραδοσιακό της χαρακτήρα, για το ΠΑΣΟΚ παρατηρείται μια μείωση της εκλογικής του διείσδυσης σε όλους τους κοινωνικούς χώρους, γεγονός που το καθιστά λιγότερο «λαϊκό» από το απώτερο (1974-1996) παρελθόν του, αλλά και λιγότερο «αστικό» και «μεσοαστικό» από το πρόσφατο παρελθόν του (1996-2004).

2. Βλ. Χ. Λυριντζής, το Μεταβαλλόμενο Σύστημα: Σταθερή Δημοκρατία αμφισβητούμενος εκσυγχρονισμός, ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, Η ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΤΟΥ ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΥ: «Δεύτερον η αναζήτηση ενός νέου ηγεμονικού πολιτικού σχεδίου σχετίζεται άμεσα με τις νέες κοινωνικοοικονομικές συνθήκες, τόσο στην Ελλάδα όσο και σε διεθνές επίπεδο. Παρά την ανάπτυξη και την σταθεροποίηση της ελληνικής οικονομίας, μεγάλο τμήμα του πληθυσμού -ιδιαίτερα οι χαμηλόμισθοι, οι συνταξιούχοι και βεβαίως οι άνεργοι- βίωσαν έντονη οικονομική πίεση, αφού δεν συγκαταλέγονταν μεταξύ των ωφελημένων από το οικονομικό σύστημα. Η καθιέρωση του ευρώ, αύξησε το κόστος ζωής και κατά συνέπεια αύξησε τη δυσαρέσκεια των πολιτών. Επιπλέον νέα ζητήματα προέκυψαν, όπως η μετανάστευση, η συμπεριφορά έναντι των ξένων, η έλευση της πολυπολιτισμικότητας σε μια ως τότε ανομοιογενή κοινωνία, η άνοδος της ανεργίας και του κοινωνικού αποκλεισμού, ζητήματα σχετικά με το περιβάλλον και την επέκταση της κοινωνίας της πληροφορίας, καθώς και προβλήματα που αφορούν συγκεκριμένες ομάδες όπως την νεολαία, τις γυναίκες, τους συνταξιούχους κτλ».

3. Βλ. Το Χαμένο Τμήμα, Ιχνηλάτηση Ελληνικής Σοσιαλδημοκρατίας 1972-1990, σελ. 456.

ΣΤΑΘΕΡΕΣ «ΠΡΟΒΛΕΨΕΙΣ» ΣΕ ΔΙΕΘΝΗ ΜΜΕ ΓΙΑ ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΗ «ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΗ ΠΤΩΧΕΥΣΗ» ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ «ΑΛΛΟΦΡΟΝΑ» ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ

Άλλο ένα δημοσίευμα των «Financial Times» προστίθεται για να δυναμώσει η «προφητεία» μιας επερχόμενης «ελεγχόμενης πτώχευσης» του ελληνικού κράτους, που θα συνοδευτεί είτε το δεύτερο είτε το τρίτο τρίμηνο από «σφοδρή κοινωνική αντίδραση».

Ο αρθρογράφος Τζον Ντίζαρντ παρ' ότι εκτιμά ότι η επόμενη δόση των 9 δισ. ευρώ των κεφαλαίων Ε.Ε.- ΔΝΤ θα αποδοθεί, αφού οι νέες, αναθεωρημένες υποσχέσεις της ελληνικής κυβέρνησης, ικανοποιούν την Τρόικα παρ' όλα αυτά «αποκαλύπτει» ότι μεταξύ των τραπεζικών και νομικών που προετοιμάζονται για την επικείμενη ελεγχόμενη στάση πληρωμών της Ελλάδας, υπάρχει απλά ασυμφωνία όσον αφορά την χρονική στιγμή που θα γίνει αυτό, αφού κάποιοι πιστεύουν ότι θα εκδηλωθεί μια δραματική, «σοκαριστική» ανακοίνωση και θα την ακολουθήσει μια «αλλόφρων» κοινωνική αντίδραση, στο β΄ τρίμηνο του 2011, ενώ κάποιοι άλλοι μεταθέτουν το «γεγονός» απλά λίγους μήνες αργότερα στο γ΄ τρίμηνο του 2011.

Ας προσέξουμε όμως την επόμενη παρατήρηση του αρθρογράφου των «Financial Times». Ο Ντίζαρντ επισημαίνει ότι το ελληνικό χρέος κατά 90% υπόκειται σε ελληνική νομοθεσία και ως εκ τούτου οι όροι μιας αναδιάρθρωσης θα μπορούσαν εύκολα και γρήγορα να περάσουν από το ελληνικό Κυνοβούλιο υποχρεώνοντας τους πι-

να υποχρεώσει όλους τους πιστωτές σε μια συμφωνία που θα στηριχθεί σε μια ειδική πλειοψηφία τους (ας πούμε της τάξης του 75%) και να προστατεύσει τον οφειλέτη από νομικές προσβολές ενόσω ο διακανονισμός είναι υπό διαπραγμάτευση. Ένα τρίτο στοιχείο θα ήταν ένας μηχανισμός που θα επιτρέπει νέες πιστώσεις ώστε να κρατηθεί η υπό πτώχευση χώρα στον αφρό. Τα κεφάλαια αυτά θα είναι υπό ειδικό καθεστώς ώστε να προστατευθούν από την αναδιάρθρωση».

Καταλαβαίνει, λοιπόν, καθένας ότι ο δρόμος έχει στρωθεί για τα καλά. Τα νομικά εργαλεία κατασκευάστηκαν ήδη ή κατασκευάζονται καθ' οδόν. Τα οικονομικά εργαλεία υπάρχουν (Ταμείο Σταθερότητας της Ε.Ε. κ.ά.) και οι διαφορές ανάμεσα στους «καρχαρίες» δεν έχουν να κάνουν παρά με τον ποιος θα είναι ο πιο πετυχημένος συνδυασμός: νέα ομόλογα, επιμήκυνση της μέσης διάρκειας αποπληρωμής, ειδικές ρήτρες, εγγυήσεις και αποζημιώσεις για τους δανειστές, παροχή πρόσθετης ρευστότητας κ.λπ.

Δεν λείπουν, βέβαια και εκείνοι οι πατριώτες, που αναρωτιούνται ακόμη γιατί η «ξενόδουλη» κυβέρνηση δεν προχώρησε άμεσα σε παύση πληρωμών και γιατί δεν επικαλέστηκε πορίσματα όπως αυτό της Επιτροπής Διεθνούς Δικαίου του ΟΗΕ, που γνωμοδότησε ήδη από το 1980 ότι «ένα

ΓΙΑ «ΑΛΛΟΦΡΟΝΑ» ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ

Άλλο ένα δημοσίευμα των «Financial Times» προστίθεται για να δυναμώσει η «προφητεία» μιας επερχόμενης «ελεγχόμενης πτώχευσης» του ελληνικού κράτους, που θα συνοδευτεί είτε το δεύτερο είτε το τρίτο τρίμηνο από «σφοδρή κοινωνική αντίδραση».

Ο αρθρογράφος Τζον Ντίζαρντ παρ' ότι εκτιμά ότι η επόμενη δόση των 9 δισ. ευρώ των κεφαλαίων Ε.Ε.- ΔΝΤ θα αποδοθεί, αφού οι νέες, αναθεωρημένες υποσχέσεις της ελληνικής κυβέρνησης, ικανοποιούν την Τρόικα παρ' όλα αυτά «αποκαλύπτει» ότι μεταξύ των τραπεζικών και νομικών που προετοιμάζονται για την επικείμενη ελεγχόμενη στάση πληρωμών της Ελλάδας, υπάρχει απλά ασυμφωνία όσον αφορά την χρονική στιγμή που θα γίνει αυτό, αφού κάποιοι πιστεύουν ότι θα εκδηλωθεί μια δραματική, «σοκαριστική» ανακοίνωση και θα την ακολουθήσει μια «αλλόφρων» κοινωνική αντίδραση, στο β' τρίμηνο του 2011, ενώ κάποιοι άλλοι μεταθέτουν το «γεγονός» απλά λίγους μήνες αργότερα στο γ' τρίμηνο του 2011.

Ας προσέξουμε όμως την επόμενη παρατήρηση του αρθρογράφου των «Financial Times». Ο Ντίζαρντ επισημαίνει ότι το ελληνικό χρέος κατά 90% υπόκειται σε ελληνική νομοθεσία και ως εκ τούτου οι όροι μιας αναδιάρθρωσης θα μπορούσαν εύκολα και γρήγορα να περάσουν από το ελληνικό Κυνοβούλειο υποχρεώνοντας τους πιστωτές δηλαδή κυρίως γαλλικές και γερμανικές τράπεζες να αποδεχθούν τους όρους αυτούς.

Τι κάνει το ελληνικό κράτος υπό την επίβλεψη του ανθρώπου (Παπανδρέου) των δανειστών; Πληρώνει τα ελληνικά ομόλογα που λήγουν αυτήν την περίοδο με νέο δανεισμό από την Ευρώπη και το ΔΝΤ, καθώς και με τις εκπτωτικές αγορές ομολόγων των ελληνικών τραπεζών με την ΕΚΤ. Αυτό σημαίνει ότι η Ελλάδα ανταλλάσσει εκκρεμές χρέος που είναι νομικά και λογιστικά εύκολο να αναδιοργανωθεί με ευνοϊκούς όρους, με χρέος που είναι δύσκολο ή αδύνατον να αναδιοργανωθεί. «Είναι σαν να δανείζεσαι από τον «καρχαρία» της Μαφίας για να ξεπληρώσεις προκαταβολικά για λεφτά που χρωστάς στην γιαγιά σου», υποστηρίζει σχετικώς.

Μ' άλλα λόγια τα δάνεια από την Ευρωση που τα λοιπά ευρωπαϊκά κράτη αναλάβουν τα χρέη της η Ελλάδα κινδυνεύει να μετατραπεί σε Ανατολική Γερμανία.

Ενδιαφέρον, όμως, έχει και ένα ακόμα σενάριο που πιστεύει ο κύριος καθηγητής ότι τουλάχιστον θεωρητικά υπάρχει: «Η δεύτερη εναλλακτική λύση θα ήταν να προχωρήσει η Ελλάδα σε εσωτερική υποτίμηση, μέσω ενός ακραίου προγράμματος λιτότητας, μειώνοντας μισθούς και κατεβάζοντας τιμές. Πιστεύω ότι είναι απαραίτητο η υποτίμηση να φθάσει τουλάχιστον το 20%, ενώ ίσως θα ήταν απαραίτητο να ξεπεράσει και το 30%! Αυτό προφανώς θα ασκούσε τεράστιες πιέσεις στην ελληνική κοινωνία. Ωστόσο, ακόμη και η ολοκληρωτική εξολόθρευση του δημοσίου ελλείμματος δεν θα αρκούσε, διότι θα μείωνε το έλλειμμα τρεχουσών συναλλαγών μόνο κατά το ήμισυ».

Ψάχνεται λοιπόν η δουλειά; Έτσι φαίνεται

μενης χρεοκοπίας, που πολλοί εμφανίζουν ως ουσιώδες στοιχείο στον υπό σύσταση μόνιμο ευρωπαϊκό μηχανισμό. Και υπεστήριξα με θέρμη ότι μια ελεγχόμενη πτώχευση, είναι πτώχευση για την χώρα που την υφίσταται και ελεγχόμενη για όλες τις υπόλοιπες. Μπορεί να λειτουργήσει, όχι ως μηχανισμός διάσωσης των αδύναμων χωρών, αλλά ως μηχανισμός που της διαχωρίζει, τις ξεχωρίζει από τις υπόλοιπες, τις ισχυρότερες. Και, αντί να καθιστά έτσι ισχυρότερη την Ευρωζώνη, αποδυναμώνει την ενότητα της Ευρωζώνης. Και θα ήταν μεγάλο λάθος».

Για να δούμε όμως τώρα τι λέει γι' όλα αυτά και ο υπουργός οικονομικών του γερμανικού κράτους Β. Σόιμπλε: «Σε μια πρώτη φάση θα μπορούσε να επιμηκυνθεί η διάρκεια εκείνων των ομολόγων, των οποίων σ' αυτήν την κρίσιμη φάση λήγει η προθεσμία αποπληρωμής. Αν αυτό δεν βοηθήσει να υποχρεώσει όλους τους πιστωτές σε μια συμφωνία που θα στηριχθεί σε μια ειδική πλειοψηφία τους (ας πούμε της τάξης του 75%) και να προστατεύσει τον οφειλέτη από νομικές προσβολές ενόσω ο διακανονισμός είναι υπό διαπραγμάτευση. Ένα τρίτο στοιχείο θα ήταν ένας μηχανισμός που θα επιτρέπει νέες πιστώσεις ώστε να κρατηθεί η υπό πτώχευση χώρα στον αφρό. Τα κεφάλαια αυτά θα είναι υπό ειδικό καθεστώς ώστε να προστατευθούν από την αναδιάρθρωση».

Καταλαβαίνει, λοιπόν, καθένας ότι ο δρόμος έχει στρωθεί για τα καλά. Τα νομικά εργαλεία κατασκευάστηκαν ήδη ή κατασκευάζονται καθ' οδόν. Τα οικονομικά εργαλεία υπάρχουν (Ταμείο Σταθερότητας της Ε.Ε. κ.ά.) και οι διαφορές ανάμεσα στους «καρχαρίες» δεν έχουν να κάνουν παρά με τον ποιος θα είναι ο πιο πετυχημένος συνδυασμός: νέα ομόλογα, επιμήκυνση της μέσης διάρκειας αποπληρωμής, ειδικές ρήτρες, εγγυήσεις και αποζημιώσεις για τους δανειστές, παροχή πρόσθετης ρευστότητας κ.λπ.

Δεν λείπουν, βέβαια και εκείνοι οι πατριώτες, που αναρωτιούνται ακόμη γιατί η «ξενόδουλη» κυβέρνηση δεν προχώρησε άμεσα σε παύση πληρωμών και γιατί δεν επικαλέστηκε πορίσματα όπως αυτό της Επιτροπής Διεθνούς Δικαίου του ΟΗΕ, που γνωμοδότησε ήδη από το 1980 ότι «ένα κράτος δεν μπορεί να αναγκαστεί να κλείσει τα σχολεία, τα πανεπιστήμια και τα δικαστήριά του, να εγκαταλείψει τις δημόσιες υπηρεσίες του επιφέροντας το χάος και την αναρχία στην κοινωνία, μόνο και μόνο για να εξασφαλίσει τα χρήματα να πληρώσει ξένους ή ντόπιους δανειστές του».

Η απάντηση είναι απλή. Οι κυρίαρχοι φροντίζουν, όπως πάντα, να εξασφαλίσουν τα συμφέροντα τους τα οποία δεν είναι μόνο οικονομικά. Η υποταγή ενός κοινωνικού χώρου περνάει μέσα από το οικονομικό ζήτημα αλλά όχι μόνο απ' αυτό. Άλλοτε επιχειρείται η κοινωνική υποταγή να εξασφαλιστεί μέσω της καταναλωτικής ευμάρειας, κάθε είδους παροχών, δικαιωμάτων και πολιτικών «ελευθεριών» και άλλοτε τα δεσμά σφίγγουν αφόρητα. Για κάθε περίπτωση υπάρχουν οι κατάλληλοι «άνθρωποι».

δραματική, «σοκαριστική» ανακοίνωση και θα την ακολουθήσει μια «αλλόφρων» κοινωνική αντίδραση, στο β΄ τρίμηνο του 2011, ενώ κάποιοι άλλοι μεταθέτουν το «γεγονός» απλά λίγους μήνες αργότερα στο γ΄ τρίμηνο του 2011.

Ας προσέξουμε όμως την επόμενη παρατήρηση του αρθρογράφου των «Financial Times». Ο Ντίζαρντ επισημαίνει ότι το ελληνικό χρέος κατά 90% υπόκειται σε ελληνική νομοθεσία και ως εκ τούτου οι όροι μιας αναδιάρθρωσης θα μπορούσαν εύκολα και γρήγορα να περάσουν από το ελληνικό Κυνοβούλειο υποχρεώνοντας τους πιστωτές δηλαδή κυρίως γαλλικές και γερμανικές τράπεζες να αποδεχθούν τους όρους αυτούς.

Τι κάνει το ελληνικό κράτος υπό την επίβλεψη του ανθρώπου (Παπανδρέου) των δανειστών; Πληρώνει τα ελληνικά ομόλογα που λήγουν αυτήν την περίοδο με νέο δανεισμό από την Ευρώπη και το ΔΝΤ, καθώς και με τις εκπτωτικές αγορές ομολόγων των ελληνικών τραπεζών με την ΕΚΤ. Αυτό σημαίνει ότι η Ελλάδα ανταλλάσσει εκκρεμές χρέος που είναι νομικά και λογιστικά εύκολο να αναδιοργανωθεί με ευνοϊκούς όρους, με χρέος που είναι δύσκολο ή αδύνατον να αναδιοργανωθεί. «Είναι σαν να δανείζεσαι από «καρχαρία» της Μαφίας για να ξεπληρώσεις προκαταβολικά τα λεφτά που χρωστάς στην γιαγιά σου», υποστηρίζει σχετικώς.

Μ' άλλα λόγια τα δάνεια από την Ευρωζώνη, το ΔΝΤ και την ΕΚΤ δεν μπορούν στην ουσία να αναδιαρθρωθούν (όπως έγινε στην περίπτωση της Ζιμπάμπουε) σ' αντίθεση με αυτό που έγινε το 2001 στην Αργεντινή. Στην ίδια «γραμμή» συντάσσεται και ο καθηγητής Οικονομίας και Δημοσιονομικών του Πανεπιστημίου του Μονάχου και πρόεδρος του Οικονομικού Ινστιτούτου Ifo Χανς Βέρνερ Ζιν, εκτιμώντας ότι «είναι απαραίτητο να υπάρξει μορατόριουμ στο χρέος που θα οδηγήσει τους πιστωτές στο να αποποιηθούν κάποιες από τις απαιτήσεις τους. Μακράν οι πρώτοι πιστωτές του ελληνικού χρέους αποδείχθησαν οι γαλλικές τράπεζες, ενώ οι γερμανικές έρχονται δεύτερες», ενώ προσθέτει ότι σε περίπτωση που τα λοιπά ευρωπαϊκά κράτη αναλάβουν τα χρέη της η Ελλάδα κινδυνεύει να μετατραπεί σε Ανατολική Γερμανία.

Ενδιαφέρον, όμως, έχει και ένα ακόμα σενάριο που πιστεύει ο κύριος καθηγητής ότι τουλάχιστον θεωρητικά υπάρχει: «Η δεύτερη εναλλακτική λύση θα ήταν να προχωρήσει η Ελλάδα σε εσωτερική υποτίμηση, μέσω ενός ακραίου προγράμματος λιτότητας, μειώνοντας μισθούς και κατεβάζοντας τιμές. Πιστεύω ότι είναι απαραίτητο η υποτίμηση να φθάσει τουλάχιστον το 20%, ενώ ίσως θα ήταν απαραίτητο να ξεπεράσει και το 30%! Αυτό προφανώς θα ασκούσε τεράστιες πιέσεις στην ελληνική κοινωνία. Ωστόσο, ακόμη και η ολοκληρωτική εξολόθρευση του δημοσίου ελλείμματος δεν θα αρκούσε, διότι θα μείωνε το έλλειμμα τρεχουσών συναλλαγών μόνο κατά το ήμισυ».

Ψήνεται λοιπόν η δουλειά; Έτσι φαίνεται. «Οι αμέσως επόμενοι μήνες θα είναι ιδιαίτερα κρίσιμοι», δήλωσε την επομένη των εκλογών ο πρόεδρος του ΣΕΒ, έχοντας προφανώς στο μυαλό του τα σχέδια «χρεοκοπίας» που μπορούν να εφαρμοστούν σε ανάλογες περιπτώσεις και που ήδη από 28 Οκτωβρίου εντάσσονται πλέον στο θεσμικό οπλοστάσιο των δανειστών ύστερα από την συμφωνία Μέρκελ-Σαρκοζί.

Σχετικές είναι και οι δηλώσεις του Σαμαρά ακριβώς την ίδια ημέρα μετά την συνάντηση που είχε με Χέρμαν Βαν Ρομπάι επικεφαλή της αρμόδιας «ομάδας εργασίας»: «Βρήκα, επιπλέον, την ευκαιρία να δηλώσω στον κ. Ρομπάι ότι θα είμαι κατηγορηματικά αντίθετος στην ιδέα της ελεγχόμενης χρεοκοπίας, που πολλοί εμφανίζουν ως ουσιώδες στοιχείο στον υπό σύσταση μόνιμο ευρωπαϊκό μηχανισμό. Και υπεστήριξα με θέρμη ότι μια ελεγχόμενη πτώχευση, είναι πτώχευση για την χώρα που την υφίσταται και ελεγχόμενη για όλες τις υπόλοιπες. Μπορεί να λειτουργήσει, όχι ως μηχανισμός διάσωσης των αδύναμων χωρών, αλλά ως μηχανισμός που της διαχωρίζει, τις ξεχωρίζει από τις υπόλοιπες, τις ισχυρότερες. Και, αντί να καθιστά έτσι ισχυρότερη την Ευρωζώνη, αποδυναμώνει την ενότητα της Ευρωζώνης. Και θα ήταν μεγάλο λάθος».

Για να δούμε όμως τώρα τι λέει γι' όλα αυτά και ο υπουργός οικονομικών του γερμανικού κράτους Β. Σόιμπλε: «Σε μια πρώτη φάση θα μπορούσε να επιμηκυνθεί η διάρκεια εκείνων των ομολόγων, των οποίων σ' αυτήν την κρίσιμη φάση λήγει η προθεσμία αποπληρωμής. Αν αυτό δεν βοηθήσει, σε μια δεύτερη φάση, οι ιδιώτες πιστωτές θα πρέπει να δεχθούν περικοπή των απαιτήσεών τους. Σε αντάλλαγμα θα λάβουν εγγυήσεις για τις υπόλοιπες» (Der Spiegel, 6-11-2010).

Από κοντά και ο Economist που αποσαφηνίζει ότι «ένα ιδανικό σχέδιο κρατικής πτώχευσης θα διαθέτει τρία κύρια χαρακτηριστικά. Πρώτον, θα χρειαστεί κάποιον να κρίνει ότι το ύψος του χρέους είναι μη βιώσιμο. Δεύτερον, θα χρειαστεί έναν υπερεθνικό θεσμό, όπως είναι το ΔΝΤ ή η Ευρωπαϊκή Επιτροπή για να επιβλέψει τις απαιτήσεις των δανειστών και να συντονίσει τη συμφωνία για τον διακανονισμό. Αυτός ο θεσμός θα χρειαστεί νομικά εργαλεία για

παρά με τον ποιος θα είναι ο πιο πετυχημένος συνδυασμός: νέα ομόλογα, επιμήκυνση της μέσης διάρκειας αποπληρωμής, ειδικές ρήτρες, εγγυήσεις και αποζημιώσεις για τους δανειστές, παροχή πρόσθετης ρευστότητας κ.λπ.

Δεν λείπουν, βέβαια και εκείνοι οι πατριώτες, που αναρωτιούνται ακόμη γιατί η «ξενόδουλη» κυβέρνηση δεν προχώρησε άμεσα σε παύση πληρωμών και γιατί δεν επικαλέστηκε πορίσματα όπως αυτό της Επιτροπής Διεθνούς Δικαίου του ΟΗΕ, που γνωμοδότησε ήδη από το 1980 ότι «ένα κράτος δεν μπορεί να αναγκαστεί να κλείσει τα σχολεία, τα πανεπιστήμια και τα δικαστήριά του, να εγκαταλείψει τις δημόσιες υπηρεσίες του επιφέροντας το χάος και την αναρχία στην κοινωνία, μόνο και μόνο για να εξασφαλίσει τα χρήματα να πληρώσει ξένους ή ντόπιους δανειστές του».

Η απάντηση είναι απλή. Οι κυρίαρχοι φροντίζουν, όπως πάντα, να εξασφαλίσουν τα συμφέροντα τους τα οποία δεν είναι μόνο οικονομικά. Η υποταγή ενός κοινωνικού χώρου περνάει μέσα από το οικονομικό ζήτημα αλλά όχι μόνο απ' αυτό. Άλλοτε επιχειρείται η κοινωνική υποταγή να εξασφαλισθεί μέσω της καταναλωτικής ευμάρειας, κάθε είδους παροχών, δικαιωμάτων και πολιτικών «ελευθεριών» και άλλοτε τα δεσμά σφίγγουν αφόρητα. Για κάθε περίπτωση υπάρχουν οι κατάλληλοι «άνθρωποι».

Αυτή τη στιγμή στον ελλαδικό χώρο η αναδιάταξη των πολιτικών δυνάμεων είναι σε εξέλιξη, το ίδιο και η διαδικασία οικονομικής αφαίμαξης, που προϋποθέτει «τάξη και ασφάλεια». Οι διαφορές που παρουσιάζουν στην τακτική δεν αναιρούν ούτε στο ελάχιστο μια διαδικασία ενοποίησης της κυριαρχίας.

Τέλος, οι εξουσιαστές δεν χτίζουν αυτή την στιγμή για την επόμενη ημέρα, αλλά για τις επόμενες δεκαετίες. Ας γκρεμίσουμε όσο είναι καιρός τα θεμέλια που βάζουν προτού μετατραπούν σε απόρθητα φρούρια…

(Από το anarchypress.gr)

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΘΕΩΡΗΣΗΣ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ, ΑΝΤΑΡΤΙΚΟ ΠΟΛΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΙΑ

«Στους άγριους καιρούς το πνεύμα της δημιουργίας βρίσκεται αντιμέτωπο με τερατογενέσεις».

(Μέρος Α΄)

α) Ο Απελευθερωτικός αγώνας

Η κατανόηση κάθε ζητήματος γίνεται ευκολότερη όταν υπάρχει αναφορά στις ρίζες, στις πηγές, στο σημείο δηλαδή που θεωρείται ως αφετηρία. Ο,τιδήποτε αρχίζει από το μέσον, το τέλος ή ένα οποιοδήποτε άλλο σημείο για λόγους ευκολίας ή σκοπιμότητας οδηγεί σε λαθεμένες ή εκτός τόπου διαπιστώσεις και συμπεράσματα.

Αυτό, λοιπόν, το δίδαγμα που μας έχει δώσει η ζωή, πολλές φορές οι άνθρωποι το ξεχνούν κάτω από την επίδραση των τεχνασμάτων που χρησιμοποιεί η εξουσία και οι κάθε είδους εκφραστές της μέσω της πολιτικής και της ιδεοληψίας. Μέσα από το «τώρα» οι άνθρωποι εξαναγκάζονται να ξεχάσουν με τον καιρό το χθες και ακόμα πιο πίσω να ξεχάσουν τις ρίζες τους. Το «τώρα» γίνεται «χθες» αντικαθιστώντας το πρωταρχικό, το ουσιώδες, αυτό που λέμε ρίζα. Έτσι το βασικό, το θεμελιακό στοιχείο του κάθε ζητήματος υποκαθίσταται και οι άνθρωποι, φτάνουν στο σημείο να πιστεύουν σε δεδομένα που δεν ανταποκρίνονται στην αλήθεια.

Ας μην πάμε πολύ μακριά. Πολλοί είναι αυτοί που θεωρούν αυτονόητη την ύπαρξη κράτους και εξουσιαστικών σχέσεων. Αποδέχονται τη λογική των κρατούντων και απομακρύνονται από την ουσία. Το ότι «χθες» υπήρχε κράτος τους ωθεί να πιστέψουν πως πάντα υπήρχε κράτος, ότι είναι φυσικό επακόλουθο και αναπόσπαστο μέρος των συνθηκών ύπαρξης των ανθρώπων. Το «χθες» όμως δεν είναι η αυγή της ανθρωπότητας, ούτε καν η αρχή της ζωής των διαφόρων όντων πάνω στον πλανήτη. Απλώς πρόκειται για ένα σημείο σε μια μεγάλη πορεία που διανύθηκε και μάλιστα είναι το κοντινότερο προς το σήμερα. Αλλά, ταυτόχρονα, είναι άπειρα πιο απομακρυσμένο από το ξεκίνημα, από το σημείο, δηλαδή, όπου άρχισαν όλα, άλλαξαν πορεία και οδηγήθηκε η ανθρωπότητα στην κατάσταση που βρίσκεται σήμερα.

Αυτή η μικρή αναφορά γίνεται επειδή εφ' όσον υπάρξει μια μικρή, έστω, προσέγγιση με την απέραντα παρεχόμε-

προσπάθεια για μια ελεύθερη και δημιουργική ζωή; Θα μπορούσε να θεωρηθεί ωφέλιμο για μια τέτοιου είδους προοπτική;».

Σε αυτά τα ερωτήματα, λοιπόν, μπορούμε αβίαστα να απαντήσουμε και να συμβάλουμε καθοριστικά με βάση τον τρόπο αντιμετώπισης των ζητημάτων, ο οποίος δεν είναι άλλος από την **πλήρη αναφορά στις ρίζες και τα πρωταρχικά χαρακτηριστικά που αφορούν το κάθε ένα από αυτά τα ζητήματα** και στην προκειμένη περίπτωση σ' αυτό της απελευθερωτικής προσπάθειας.

Ας έρθουμε τώρα στην **απελευθερωτική προσπάθεια** και τον **απελευθερωτικό αγώνα**. Πρόκειται για δύο πραγματικότητες που αφορούν τις διάφορες

και να επαναοικειοποιηθούν από τους ανθρώπους.

Εδώ έρχεται να τεθεί το ερώτημα, αν αυτή η επαναοικειοποίηση αφορά το σύνολο των προσπαθειών και δραστηριοτήτων ή ορισμένες από αυτές.

Η απάντηση βρίσκεται στο γεγονός πως η **ολική απελευθέρωση**, στην οποία αναφερόμαστε και η οποία τείνει να ταυτιστεί με την **απελευθερωτική αναρχική δράση** δεν θα μπορούσε να συμπεριλαμβάνει ένα συνονθύλευμα από δραστηριότητες που αλληλοαναιρούνται ή μετουσιώνουν το πνεύμα και παραχαράζουν την πορεία της ολικής απελευθερωτικής προσπάθειας.

Χρειάζεται και πάλι να διευκρινιστεί πως όταν γίνεται αναφορά στην πολυμορφία των κοινωνικών αγώνων προφανώς δεν εννοούμε το τσουβάλιασμα όλων των πρακτικών που έχουν εκφραστεί στον κοινωνικό χώρο, τόσο πρόσφατα όσο και ιστορικά. Θεωρούμε πως ξεχωρίζουν και είναι επαναοικειοποιήσιμες εκείνες **οι πρακτικές που συμβάλλουν με ουσιαστικό τρόπο στην συνολική απελευθέρωση των ανθρώπων αλλά και του περιβάλλοντός τους, αποδεσμεύοντας τους από τα χαρακτηριστικά και τις εξαναγκαστικές συνθήκες στις οποίες βρίσκονται**. Πρόκειται γι' αυτές που εξυψώνουν την ανθρώπινη φύση και δημιουργούν μια άλλη διάσταση σχέσεων, τόσο ανάμεσα στους ανθρώπους όσο και με τα υπόλοιπα συστατικά του πλανήτη αλλά και ευρύτερα. Αναφερόμαστε σε εκείνες τις θαυμαστές εκφράσεις της ανθρωπινότητας που έχουν συμπιεστεί μέσα από χιλιετίες σκλαβιάς και που η οποία απόπειρα αποδέσμευσής τους δεν μπορεί να αποκτήσει λειτουργικές διαστάσεις μέσα στο πνιγηρό και μολυσματικό περιβάλλον των εξουσιαστικών σχέσεων.

Γι' αυτό είναι απαραίτητο, σε κάθε περίπτωση, να υπενθυμίζουμε και να τονίζουμε πως το καθοριστικό σημείο για τους αναρχικούς είναι μεν η καταστροφή των εξουσιαστικών σχέσεων, δομών, θεσμίσεων και ιδεολογημάτων, αλλά δεν σταματά μόνο σ' αυτά επειδή έχει ευρύτερες διαστάσεις και προοπτικές. Επειδή, **η αναρχία δεν ήταν και δεν θα μπορούσε να είναι ένα πολιτικό σύστημα.**

Επομένως, η δράση με σκοπό την **ολική απελευθέρωση** δεν σημαίνει πως επιλέγονται όλες οι πρακτικές που έχουν κατατεθεί από τους ανθρώπους μέσα στο συνολικότερο πλέγμα που ορίζεται ως **γενικός κοινωνικός ανταγωνισμός** (κοινωνικός ανταγωνισμός με την ευρεία έννοια).

Σε ό,τι αφορά την απελευθέρωση καθ' εαυτή, είναι σημαντικό να διευκρινιστεί πως πρόκειται για **μια γενική έν-**

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ, ΑΝΤΑΡΤΙΚΟ ΠΟΛΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΙΑ

«Στους άγριους καιρούς το πνεύμα της δημιουργίας βρίσκεται αντιμέτωπο με τερατογενέσεις».

(Μέρος Α΄)

α) Ο Απελευθερωτικός αγώνας

Η κατανόηση κάθε ζητήματος γίνεται ευκολότερη όταν υπάρχει αναφορά στις ρίζες, στις πηγές, στο σημείο δηλαδή που θεωρείται ως αφετηρία. Ο,τιδήποτε αρχίζει από το μέσον, το τέλος ή ένα οποιοδήποτε άλλο σημείο για λόγους ευκολίας ή σκοπιμότητας οδηγεί σε λαθεμένες ή εκτός τόπου διαπιστώσεις και συμπεράσματα.

Αυτό, λοιπόν, το δίδαγμα που μας έχει δώσει η ζωή, πολλές φορές οι άνθρωποι το ξεχνούν κάτω από την επίδραση των τεχνασμάτων που χρησιμοποιεί η εξουσία και οι κάθε είδους εκφραστές της μέσω της πολιτικής και της ιδεοληψίας. Μέσα από το «τώρα» οι άνθρωποι εξαναγκάζονται να ξεχάσουν με τον καιρό το χθες και ακόμα πιο πίσω να ξεχάσουν τις ρίζες τους. Το «τώρα» γίνεται «χθες» αντικαθιστώντας το πρωταρχικό, το ουσιώδες, αυτό που λέμε ρίζα. Έτσι το βασικό, το θεμελιακό στοιχείο του κάθε ζητήματος υποκαθίσταται και οι άνθρωποι, φτάνουν στο σημείο να πιστεύουν σε δεδομένα που δεν ανταποκρίνονται στην αλήθεια.

Ας μην πάμε πολύ μακριά. Πολλοί είναι αυτοί που θεωρούν αυτονόητη την ύπαρξη κράτους και εξουσιαστικών σχέσεων. Αποδέχονται τη λογική των κρατούντων και απομακρύνονται από την ουσία. Το ότι «χθες» υπήρχε κράτος τους ωθεί να πιστέψουν πως πάντα υπήρχε κράτος, ότι είναι φυσικό επακόλουθο και αναπόσπαστο μέρος των συνθηκών ύπαρξης των ανθρώπων. Το «χθες» όμως δεν είναι η αυγή της ανθρωπότητας, ούτε καν η αρχή της ζωής των διαφόρων όντων πάνω στον πλανήτη. Απλώς πρόκειται για ένα σημείο σε μια μεγάλη πορεία που διανύθηκε και μάλιστα είναι το κοντινότερο προς το σήμερα. Αλλά, ταυτόχρονα, είναι άπειρα πιο απομακρυσμένο από το ξεκίνημα, από το σημείο, δηλαδή, όπου άρχισαν όλα, άλλαξαν πορεία και οδηγήθηκε η ανθρωπότητα στην κατάσταση που βρίσκεται σήμερα.

Αυτή η μικρή αναφορά γίνεται επειδή εφ' όσον υπάρξει μια μικρή, έστω, προσέγγιση με την απέραντα παρεχόμενη γνώση και εμπειρία, που έχει συσσωρευτεί έως σήμερα, θα επιβεβαιωθεί πως οι ανθρώπινες ομάδες έζησαν για εκατομμύρια χρόνια χωρίς εξουσία. Θα αποδειχτεί, όπως επιβεβαιώνεται και από τις συνθήκες που επικρατούν, πως η εξουσία και η συγκροτημένη της μορφή, τα κράτη, αποτελούν προϊόντα καταναγκασμού και συνεπώς μιας αφύσικης ροής των πραγμάτων, μιας αρνητικής και σκοτεινής πλευράς, τόσο σε σχέση με τους ανθρώπους όσο και γενικότερα.

Έχει, λοιπόν, μεγάλη σημασία να διευρύνονται οι ορίζοντες σκέψης και δράσης των ανθρώπων, αγωνιζόμενων

προσπάθεια για μια ελεύθερη και δημιουργική ζωή; Θα μπορούσε να θεωρηθεί ωφέλιμο για μια τέτοιου είδους προοπτική;».

Σε αυτά τα ερωτήματα, λοιπόν, μπορούμε αβίαστα να απαντήσουμε και να συμβάλουμε καθοριστικά με βάση τον τρόπο αντιμετώπισης των ζητημάτων, ο οποίος δεν είναι άλλος από την **πλήρη αναφορά στις ρίζες και τα πρωταρχικά χαρακτηριστικά που αφορούν το κάθε ένα από αυτά τα ζητήματα** και στην προκειμένη περίπτωση σ' αυτό της απελευθερωτικής προσπάθειας.

Ας έρθουμε τώρα στην **απελευθερωτική προσπάθεια** και τον **απελευθερωτικό αγώνα**. Πρόκειται για δύο πραγματικότητες που αφορούν τις διάφορες δραστηριότητες των ανθρώπων με τις οποίες αποσκοπούν στην αποδέσμευσή τους από συνθήκες καταπίεσης κι εκμετάλλευσης.

Η απελευθερωτική προσπάθεια συνιστά μέρος του απελευθερωτικού αγώνα. Το σύνολο από τέτοιες προσπάθειες συνθέτει τον απελευθερωτικό αγώνα, τα συστατικά του οποίου χρειάζεται να προσδιοριστούν με βάση ορισμένα χαρακτηριστικά. Ο **απελευθερωτικός αγώνας**, επομένως, **περιλαμβάνει ένα σύνολο πολύμορφων προσπαθειών και δραστηριοτήτων**.

Το ενδιαφέρον σ' αυτή την περίπτωση βρίσκεται στον

Η απάντηση βρίσκεται στο γεγονός πως η **ολική απελευθέρωση**, στην οποία αναφερόμαστε και η οποία τείνει να ταυτιστεί με την **απελευθερωτική αναρχική δράση** δεν θα μπορούσε να συμπεριλαμβάνει ένα συνονθύλευμα από δραστηριότητες που αλληλοαναιρούνται ή μετουσιώνουν το πνεύμα και παραχαράζουν την πορεία της ολικής απελευθερωτικής προσπάθειας.

Χρειάζεται και πάλι να διευκρινιστεί πως όταν γίνεται αναφορά στην πολυμορφία των κοινωνικών αγώνων προφανώς δεν εννοούμε το τσουβάλιασμα όλων των πρακτικών που έχουν εκφραστεί στον κοινωνικό χώρο, τόσο πρόσφατα όσο και ιστορικά. Θεωρούμε πως ξεχωρίζουν και είναι επαναοικειοποιήσιμες εκείνες **οι πρακτικές που συμβάλλουν με ουσιαστικό τρόπο στην συνολική απελευθέρωση των ανθρώπων αλλά και του περιβάλλοντός τους, αποδεσμεύοντας τους από τα χαρακτηριστικά και τις εξαναγκαστικές συνθήκες στις οποίες βρίσκονται.** Πρόκειται γι' αυτές που εξυψώνουν την ανθρώπινη φύση και δημιουργούν μια άλλη διάσταση σχέσεων, τόσο ανάμεσα στους ανθρώπους όσο και με τα υπόλοιπα συστατικά του πλανήτη αλλά και ευρύτερα. Αναφερόμαστε σε εκείνες τις θαυμαστές εκφράσεις της ανθρωπινότητας που έχουν συμπιεστεί μέσα από χιλιετίες σκλαβιάς και που η όποια απόπειρα αποδέσμευσής τους δεν μπορεί να αποκτήσει λειτουργικές διαστάσεις μέσα στο πνιγηρό και μολυσματικό περιβάλλον των εξουσιαστικών σχέσεων.

Γι' αυτό είναι απαραίτητο, σε κάθε περίπτωση, να υπενθυμίζουμε και να τονίζουμε πως το καθοριστικό σημείο για τους αναρχικούς είναι μεν η καταστροφή των εξουσιαστικών σχέσεων, δομών, θεσμίσεων και ιδεολογημάτων, αλλά δεν σταματά μόνο σ' αυτά επειδή έχει ευρύτερες διαστάσεις και προοπτικές. Επειδή, **η αναρχία δεν ήταν και δεν θα μπορούσε να είναι ένα πολιτικό σύστημα.**

Επομένως, η δράση με σκοπό την **ολική απελευθέρωση** δεν σημαίνει πως επιλέγονται όλες οι πρακτικές που έχουν κατατεθεί από τους ανθρώπους μέσα στο συνολικότερο πλέγμα που ορίζεται ως **γενικός κοινωνικός ανταγωνισμός** (κοινωνικός ανταγωνισμός με την ευρεία έννοια).

Σε ό,τι αφορά την απελευθέρωση καθ' εαυτή, είναι σημαντικό να διευκρινιστεί πως πρόκειται για **μια γενική έννοια**, που μπορεί μεν να περιλαμβάνει πολλές επί μέρους έννοιες απελευθερωτικών προσπαθειών, ωστόσο παραμένει από μόνη της τόσο αόριστη ώστε στερείται της οποιασδήποτε ουσιαστικής δυναμικής, παρά την ευρύτητα που έχει. Αυτό συμβαίνει επειδή αυτή η ευρύτητα είναι αφηρημένη και δεν έχει την δυνατότητα να υλοποιηθεί αυθύπαρκτα. Επιμερίζεται, συνεπώς, στα επί μέρους συστατικά της. Αντίθετα, **η ολική (και ιδιαίτερα η αναρχική) απελευθερωτική προσπάθεια,** παρά το ότι φαινομενικά αποτελεί μέρος μιας ευρύτερης έννοιας, στην πραγματικότητα την υπερκαλύπτει λόγω της **αποσαφηνισμένης**

«Στους άγριους καιρούς το πνεύμα της δημιουργίας βρίσκεται αντιμέτωπο με τερατογενέσεις».

(Μέρος Α΄)

φυσικό επακόλουθο και αναπόσπαστο μέρος των συνθηκών ύπαρξης των ανθρώπων. Το «χθες» όμως δεν είναι η αυγή της ανθρωπότητας, ούτε καν η αρχή της ζωής των διαφόρων όντων πάνω στον πλανήτη. Απλώς πρόκειται για ένα σημείο σε μια μεγάλη πορεία που διανύθηκε και μάλιστα είναι το κοντινότερο προς το σήμερα. Αλλά, ταυτόχρονα, είναι άπειρα πιο απομακρυσμένο από το ξεκίνημα, από το σημείο, δηλαδή, όπου άρχισαν όλα, άλλαξαν πορεία και οδηγήθηκε η ανθρωπότητα στην κατάσταση που βρίσκεται σήμερα.

Αυτή η μικρή αναφορά γίνεται επειδή εφ' όσον υπάρξει μια μικρή, έστω, προσέγγιση με την απέραντα παρεχόμενη γνώση και εμπειρία, που έχει συσσωρευτεί έως σήμερα, θα επιβεβαιωθεί πως οι ανθρώπινες ομάδες έζησαν για εκατομμύρια χρόνια χωρίς εξουσία. Θα αποδειχτεί, όπως επιβεβαιώνεται και από τις συνθήκες που επικρατούν, πως η εξουσία και η συγκροτημένη της μορφή, τα κράτη, αποτελούν προϊόντα καταναγκασμού και συνεπώς μιας αφύσικης ροής των πραγμάτων, μιας αρνητικής και σκοτεινής πλευράς, τόσο σε σχέση με τους ανθρώπους όσο και γενικότερα.

Έχει, λοιπόν, μεγάλη σημασία να διευρύνονται οι ορίζοντες σκέψης και δράσης των ανθρώπων, αγωνιζόμενων και μη, επειδή με αυτό τον τρόπο γκρεμίζονται τα τείχη του σκοταδισμού και της υποταγής, της «τύφλωσης» που προέρχεται από την επιβεβλημένη διαστρέβλωση της αλήθειας και από την άγνοια, την μερικότητα, την αποσπασματική χρήση εννοιών, την διαχωριστική και διαχωρισμένη πράξη που προέρχεται από τέτοιου είδους συνθήκες.

Είναι πολλά τα παραδείγματα και τα πειράματα που αποδεικνύουν ότι μια πράξη που επιβάλλεται στην αρχή γίνεται συνήθεια χωρίς να υπάρχει επίγνωση του σκοπού ο οποίος υπηρετείται, είναι δυνατό να κατασκευάσει ένθερμους υποστηρικτές και ανέμελους αποδέκτες της υποταγής.

Σε άμεσο συσχετισμό με όλα όσα αναφέρθηκαν παραπάνω, στα οποία θα μπορούσαν να προστεθούν και χιλιάδες ακόμα παραδείγματα, **είναι κοινά αποδεκτό πως κανείς δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί αξιόπιστος** (εκτός από τις περιπτώσεις εκείνες κατά τις οποίες θα απευθυνόταν σε ανθρώπους με περιορισμένη αντίληψη) εάν παρουσίαζε ως ολοκληρωμένο συμπέρασμα για ένα έργο τέχνης την εικόνα ή την αντίληψη που έχει από μία λεπτομέρεια αυτού του έργου. Το ίδιο θα ίσχυε σε σχέση με ένα μουσικό έργο του οποίου ακούστηκε ένα μικρό απόσπασμα κ.ο.κ.

Επομένως, μένει να αναρωτηθεί κάποιος: «Τι είδους εικόνα για τον επιδιωκόμενο σκοπό θα μπορούσε να υπάρξει από ένα τμήμα το οποίο αποσπάται από την συνολική ρα στην **απελευθερωτική προσπάθεια** και τον **απελευθερωτικό αγώνα**. Πρόκειται για δύο πραγματικότητες που αφορούν τις διάφορες δραστηριότητες των ανθρώπων με τις οποίες αποσκοπούν στην αποδέσμευσή τους από συνθήκες καταπίεσης κι εκμετάλλευσης.

Η απελευθερωτική προσπάθεια συνιστά μέρος του απελευθερωτικού αγώνα. Το σύνολο από τέτοιες προσπάθειες συνθέτει τον απελευθερωτικό αγώνα, τα συστατικά του οποίου χρειάζεται να προσδιοριστούν με βάση ορισμένα χαρακτηριστικά. Ο **απελευθερωτικός αγώνας**, επομένως, **περιλαμβάνει ένα σύνολο πολύμορφων προσπαθειών και δραστηριοτήτων**.

Το ενδιαφέρον σ' αυτή την περίπτωση βρίσκεται στον προσδιορισμό του χαρακτήρα της απελευθερωτικής προσπάθειας. Αυτό συμβαίνει επειδή η έννοια της απελευθέρωσης είναι τόσο γενική όσο και συγκεκριμένη. Με γενικούς όρους είναι φανερό πως δεν προσδιορίζουμε το είδος της απελευθέρωσης στο οποίο αποσκοπούμε. Όταν υπάρχει συγκεκριμενοποίηση τότε ο απελευθερωτικός αγώνας αποκτά χαρακτηριστικά όπως: αντιαποικιακός, εθνικοαπελευθερωτικός, ενάντια σε μια συγκεκριμένη δυναστεία, ενάντια σε μια μορφή διακυβέρνησης, αναρχικός κλπ. **Ανάλογα, λοιπόν, με το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα η δράση προς απελευθέρωση επιλέγει ορισμένα συστατικά του απελευθερωτικού αγώνα και τα χρησιμοποιεί**.

Στην περίπτωσή μας, του αναρχικού απελευθερωτικού αγώνα, τα χαρακτηριστικά αυτά θα πρέπει **να προωθούν και να αναπτύσσουν το ανθρώπινο πνεύμα και τη δράση προς την κατεύθυνση της απελευθέρωσης, με την ολική διάσταση που έχει αυτή**. Αυτό οφείλεται στο γεγονός πως οι προσπάθειες αυτές δεν έχουν ένα μονοδιάστατο και τυποποιημένο χαρακτήρα, δεν είναι δηλαδή κάποιες συγκεκριμένες πρακτικές, αλλά είναι συστατικά μιας δραστηριότητας, η οποία χαρακτηρίζεται από πολυμορφία και, σε κάποιες περιπτώσεις, από συνθετότητα.

Απαραίτητη, επίσης, προϋπόθεση για την πραγματοποίηση δράσεων προς την κατεύθυνση της **απελευθέρωσης με την ολική της διάσταση**, είναι να προσδιοριστούν τα συστατικά της πολύπλευρης δραστηριότητας

ναρχικούς είναι μεν η καταστροφή των εξουσιαστικών σχέσεων, δομών, θεσμίσεων και ιδεολογημάτων, αλλά δεν σταματά μόνο σ' αυτά επειδή έχει ευρύτερες διαστάσεις και προοπτικές. Επειδή, **η αναρχία δεν ήταν και δεν θα μπορούσε να είναι ένα πολιτικό σύστημα.**

Επομένως, η δράση με σκοπό την **ολική απελευθέρωση** δεν σημαίνει πως επιλέγονται όλες οι πρακτικές που έχουν κατατεθεί από τους ανθρώπους μέσα στο συνολικότερο πλέγμα που ορίζεται ως **γενικός κοινωνικός ανταγωνισμός** (κοινωνικός ανταγωνισμός με την ευρεία έννοια).

Σε ό,τι αφορά την απελευθέρωση καθ' εαυτή, είναι σημαντικό να διευκρινιστεί πως πρόκειται για **μια γενική έννοια**, που μπορεί μεν να περιλαμβάνει πολλές επί μέρους έννοιες απελευθερωτικών προσπαθειών, ωστόσο παραμένει από μόνη της τόσο αόριστη ώστε στερείται της οποιασδήποτε ουσιαστικής δυναμικής, παρά την ευρύτητα που έχει. Αυτό συμβαίνει επειδή αυτή η ευρύτητα είναι αφηρημένη και δεν έχει την δυνατότητα να υλοποιηθεί αυθύπαρκτα. Επιμερίζεται, συνεπώς, στα επί μέρους συστατικά της. Αντίθετα, **η ολική (και ιδιαίτερα η αναρχική) απελευθερωτική προσπάθεια**, παρά το ότι φαινομενικά αποτελεί μέρος μιας ευρύτερης έννοιας, στην πραγματικότητα την υπερκαλύπτει λόγω της **αποσαφηνισμένης ευρύτατης διάστασης, της δυναμικής και της προοπτικής** που έχει.

Σε σχέση, τώρα, με την πολυμορφία των κοινωνικών αγώνων χρειάζεται να αποσαφηνιστεί πως δεν σχετίζεται με διαχωρισμένες δραστηριότητες που ενώνονται μέσα από κάποιο ορατό ή αόρατο κέντρο που λέγεται κομματικός μηχανισμός ή κίνημα. Η αναρχική δράση είναι πολύμορφη και δεν επιδέχεται διαχωρισμούς και ειδικότητες. Συνεπώς, **αποδεχόμαστε την ολικότητα, –που αποτελεί θεμελιακή αναρχική άποψη–, και παλεύουμε γι' αυτήν**. Παλεύουμε για την καταστροφή της κάθε ειδικότητας και των διαχωρισμών, επειδή θεωρούμε ότι οι άνθρωποι έχουν δυνατότητες για όλα. Γι' αυτό και η πολυμορφία ανήκει σε όλους ανεξαιρέτως τους ανθρώπους, ατομικά ή συλλογικά, προς την έκφραση της οποίας θα πρέπει να υπάρχει διαρκής στόχευση.

β) Η επαναστατική προοπτική

Σύμφωνα με τα όσα εκτέθηκαν προηγουμένως, η επαναστατική προοπτική είναι συνυφασμένη με το είδος του απελευθερωτικού αγώνα που έχει επιλεγεί και προωθείται. Συνεπώς, η επαναστατική προοπτική καθορίζεται από το κατά πόσον ο απελευθερωτικός αγώνας είναι εθνικός, αντιαποικιακός, αντιιμπεριαλιστικός, αντικαπιταλιστικός, αναρχικός, κ.λπ.

Τόσο η επανάσταση όσο και η επαναστατική προοπτική συνιστούν αφηρημένες έννοιες που δεν μπορούν να βρουν τόπο για να σταθούν παρά μόνο στις περιπτώσεις που μειωθούν σε τέτοιο σημείο ώστε να πάρουν συγκεκριμένα χαρακτηριστικά. Υλοποιούνται, δηλαδή, ως μέσα μιας προοπτικής, ενός σκοπού με τα οποία έχουν μια ορισμένη σχέση και που δεν μπορούν να τα υπερκαλύψουν.

Ως εκ τούτου η χρησιμοποίηση του γενικού όρου «επαναστάτης» είναι κενή περιεχομένου εφ' όσον δεν προσδιορίζεται η επιδίωξη που υπάρχει. Είναι αλήθεια πως σε περασμένες εκατονταετίες (19ος αιώνας) υπήρχε σε ορισμένους κύκλους αγωνιστών και αναρχικών μια ταύτιση του όρου επαναστάτης με τον όρο αναρχικός. Αυτό όμως δεν ίσχυσε ούτε και τότε σε όλες τις περιπτώσεις.

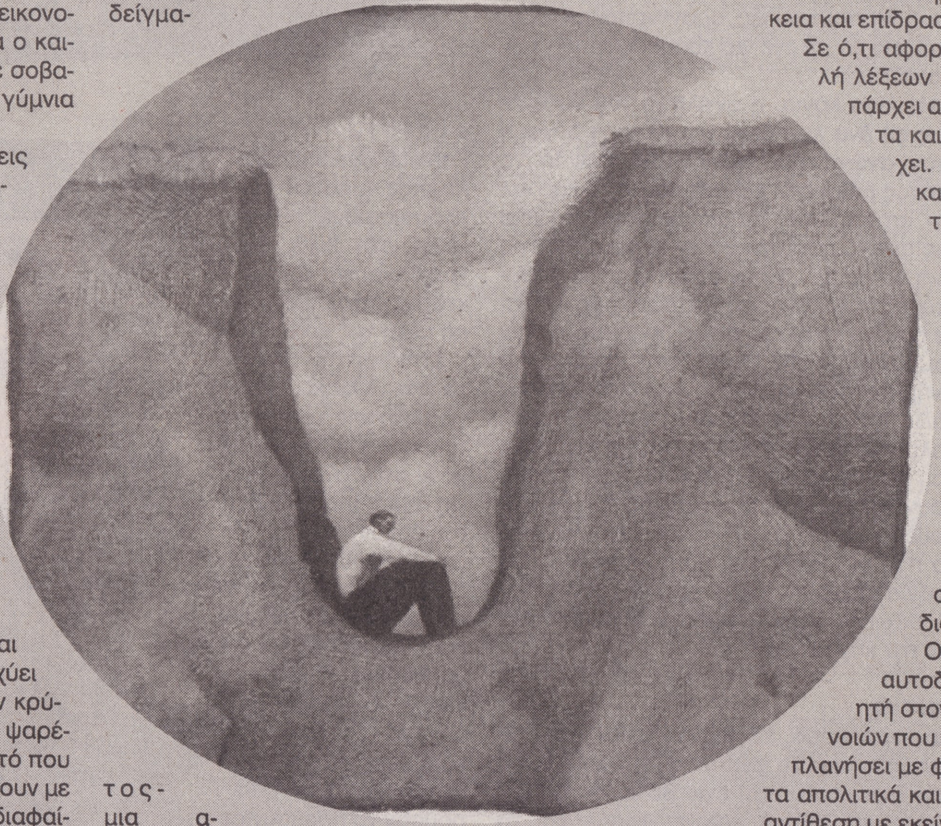
Ο όρος αυτός μοιάζει με ένα κάδρο όπου ο καθένας καλείται να τοποθετήσει με τη φαντασία του ή με τις επιθυμίες του την εικόνα που αυτός θεωρεί πως ταιριάζει. «Μα υπάρχει κάτι καλύτερο και δημιουργικότερο από αυτό;», θα πουν μερικοί. Κι όμως. Ούτε δημιουργικό, ούτε καλύτερο είναι η συνένωση πάνω στην κενότητα και η εικονολατρεία χωρίς εικόνισμα. Επειδή, έρχεται σύντομα ο καιρός όπου οι αοριστίες θα βρεθούν αντιμέτωπες με σοβαρά προβλήματα και τότε είναι που ξεδιπλώνεται η γύμνια των κάθε είδους βασιλέων.

Υπάρχουν, όμως, ακόμα πιο σοβαρές καταστάσεις από την γύμνια. Είναι οι περιπτώσεις όπου πίσω από αφηρημένες έννοιες κρύβονται ή κατασκευάζονται, –με επαναλαμβανόμενες πρακτικές διαχωρισμού, φανατισμού, ιδεοληψίας και καιροσκοπισμού–, οι χειρότεροι όροι. Σε τέτοιας μορφής διαδικασίες, που δεν έχουν καμία σχέση με την διεργασία της ολικής απελευθέρωσης, εκείνο που παρατηρείται είναι μια διαρκής μετατόπιση θέσεων και απόψεων. Ένας εκλεκτικισμός και κάποια εφευρήματα, με πομπώδεις ρητορείες προσπαθούν να καλύψουν τα απύθμενα κενά. Η πολιτική τεχνική του προσεταιρισμού, του εντυπωσιασμού και η διαφήμιση είναι τα συνήθη υποκατάστατα με τα οποία επιχειρείται πολλές φορές να δοθεί παράταση στο προ-ορισμένο τέλος της μη προοπτικής.

Για να μην επεκταθούμε περισσότερο. Άτοπη και ανούσια είναι η ορολογία **επανάσταση**. Το ίδιο ισχύει και για τον όρο **επαναστατική προοπτική**. Όσοι δεν κρύβουν τις προθέσεις τους και δεν προσπαθούν να ψαρέψουν θολώνοντας τα νερά δηλώνουν ξεκάθαρα αυτό που θέλουν και για το οποίο αγωνίζονται και προσδιορίζουν με σαφήνεια τους στόχους τους, από τους οποίους διαφαίνεται ο ολικής ή περιορισμένης στόχευσης απελευθερωτικός χαρακτήρας της δράσης τους. Σε πλήρη, μάλιστα,

παράδειγμα από τη σύγχρονη ιστορία των κοινωνικών αγώνων. Τρακατρούκες ή όχι, οι βομβιστικές επιθέσεις στη διάρκεια της δικτατορίας δεν θα μπορούσαν να συνταράξουν το κράτος και το καθεστώς όπως η μεγάλη εξέγερση του Νοέμβρη του 1973. Χωρίς να υποβαθμιστεί η σημασία αυτών των ενεργειών, θα πρέπει να επισημανθεί η μεγάλη αλήθεια πως οι προκηρύξεις, οι διαδηλώσεις, οι κινητοποιήσεις, οι ανοιχτές και κλειστές οργανωτικές προσπάθειες, οι βίαιες πρακτικές είχαν την ίδια σημασία σε σχέση με το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα. Καμία από μόνη της δεν είναι ικανή να φέρει κάποιο καθοριστικό αποτέλεσμα, ενώ αντίθετα όλες μαζί αλληλοσυμπληρώνονται.

Και για να μην απεραντολογήσουμε, ένα μυδραλιοβόλο μπορεί να έχει κάποια αποτελέσματα σε μια οδομαχία αλλά είναι ανίσχυρο απέναντι σε ένα τεθωρακισμένο άρμα μάχης, το οποίο, όμως, μπορεί κάλλιστα να εξουδετερωθεί από τη χρήση βόμβας μολότωφ, ενώ -για να δώσουμε μία ακόμα προέκταση του παραδείγματος- μια αντιαρματική ρουκέτα δεν μπορεί να γίνει αποτελεσματική αν ο χειριστής

Με τέτοιους τρόπους προσπαθούν οι «χρήστες» του επαναστατικού προσδιορισμού να ανακηρύξουν τους εαυτούς τους ως καθαυτό επαναστάτες. Φαίνεται πως με αυτού του είδους τις διακηρύξεις επιχειρείται να οικειοποιηθεί το μη οικειοποιήσιμο. Αυτά συμβαίνουν συνήθως όταν υπάρχει απουσία οράματος. Αυτήν την απουσία έρχεται να επισκευάσει όπως-όπως η τεχνική της οικειοποίησης και η κακότεχνη λογοκλοπία.

Όσοι προκρίνουν εξουσιαστικές λύσεις χρησιμοποιώντας ταμπέλες θέλουν να αποπροσανατολίσουν και να θαμπώσουν την κριτική σκέψη. Μια πινακίδα που πίσω της υπάρχει η εξουσιαστική και διαχωριστική λογική και πρακτική. Τέτοια τεχνάσματα και μεθοδεύσεις δεν είναι πρωτόγνωρα. Έχουν χρησιμοποιηθεί περίτεχνα από το τάγμα των Ιησουιτών και δεν έχουν σχέση με τα κακότεχνα ιδιοσκευάσματα της νεωτερικής εποχής. Άλλωστε, οι καιροί της Ιησουίτικης δόξας έχουν παρέλθει. Η ιστορία μάς έχει διδάξει και οι φωτοβολίδες που προσπαθούν να εντυπωσιάσουν στο σήμερα δεν έχουν παρά την φευγαλέα διάρκεια και επίδραση που ανταποκρίνεται στην «ουσία» τους.

Σε ό,τι αφορά την λογοκλοπία και την τεχνική προβολή λέξεων και εννοιών, είναι χαρακτηριστικό πως υπάρχει απουσία εμβάθυνσης στα διάφορα ζητήματα και διαστρέβλωση της εμπειρίας που υπάρχει. Η αδυναμία κατανόησης των νοημάτων και της ουσίας που έχει διερευνηθεί και κατανοηθεί μέσα από τις εμπειρίες των αναρχικών αγώνων και αποτελούν τα απαύγασμα των όσων έχουν πρωτογενώς εκφραστεί. Ο αντιγραφέας είναι δύσκολο έως αδύνατο να παρακολουθήσει όλο το βάθος αυτής της εμπειρίας. Κι αυτή είναι η καλή όψη του πράγματος. Η κακή είναι όταν έχει κατανοήσει και επιδιώκει να αλλοιώσει μέσω του εντυπωσιασμού και της παραχάραξης εννοιών. Η θαυμαστή ενότητα του αναρχικού λόγου και η καθαρότητα των στόχων είναι αλήθεια πως ενοχλεί αφάνταστα μόνο εκείνες τις πλευρές που έχουν ιδιοτελείς και εξουσιαστικές επιδιώξεις.

Ο συνετός αγωνιστής, ο αναρχικός, δεν αυτοδιαφημίζεται. Προσπαθεί να κάνει κατανοητή στον κόσμο την ουσία των λέξεων και των εννοιών που χρησιμοποιεί και δεν προσπαθεί να παραπλανήσει με φανφάρες. Στέκεται απέναντι στα γεγονότα απολιτικά και το εννοεί. Κι αυτή η στάση βρίσκεται σε αντίθεση με εκείνες τις πρακτικές που κάνουν πολιτική μέσα από την χρήση μιας (δήθεν) απολιτικής φρασεολογίας και ρητορείας.

νους κύκλους αγωνιστών και αναρχικών μια ταύτιση του όρου επαναστάτης με τον όρο αναρχικός. Αυτό όμως δεν ίσχυσε ούτε και τότε σε όλες τις περιπτώσεις.

Ο όρος αυτός μοιάζει με ένα κάδρο όπου ο καθένας καλείται να τοποθετήσει με τη φαντασία του ή με τις επιθυμίες του την εικόνα που αυτός θεωρεί πως ταιριάζει. «Μα υπάρχει κάτι καλύτερο και δημιουργικότερο από αυτό;», θα πουν μερικοί. Κι όμως. Ούτε δημιουργικό, ούτε καλύτερο είναι η συνένωση πάνω στην κενότητα και η εικονολατρεία χωρίς εικόνισμα. Επειδή, έρχεται σύντομα ο καιρός όπου οι αοριστίες θα βρεθούν αντιμέτωπες με σοβαρά προβλήματα και τότε είναι που ξεδιπλώνεται η γύμνια των κάθε είδους βασιλέων.

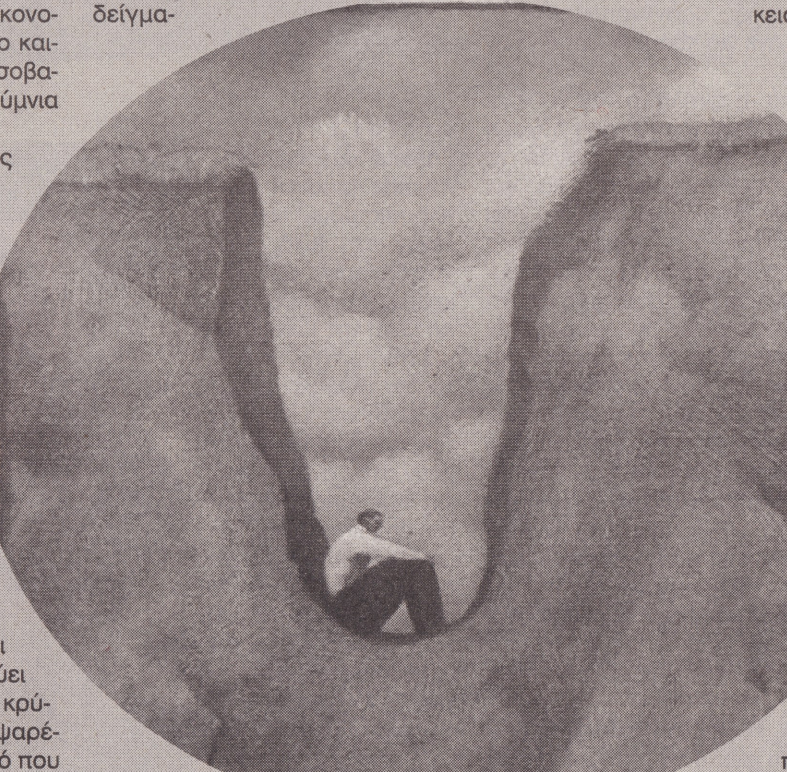
Υπάρχουν, όμως, ακόμα πιο σοβαρές καταστάσεις από την γύμνια. Είναι οι περιπτώσεις όπου πίσω από αφηρημένες έννοιες κρύβονται ή κατασκευάζονται, –με επαναλαμβανόμενες πρακτικές διαχωρισμού, φανατισμού, ιδεοληψίας και καιροσκοπισμού–, οι χειρότεροι όροι. Σε τέτοιας μορφής διαδικασίες, που δεν έχουν καμία σχέση με την διεργασία της ολικής απελευθέρωσης, εκείνο που παρατηρείται είναι μια διαρκής μετατόπιση θέσεων και απόψεων. Ένας εκλεκτικισμός και κάποια εφευρήματα, με πομπώδεις ρητορείες προσπαθούν να καλύψουν τα απύθμενα κενά. Η πολιτική τεχνική του προσεταιρισμού, του εντυπωσιασμού και η διαφήμιση είναι τα συνήθη υποκατάστατα με τα οποία επιχειρείται πολλές φορές να δοθεί παράταση στο προ-ορισμένο τέλος της μη προοπτικής.

Για να μην επεκταθούμε περισσότερο. Άτοπη και ανούσια είναι η ορολογία **επανάσταση.** Το ίδιο ισχύει και για τον όρο **επαναστατική προοπτική**. Όσοι δεν κρύβουν τις προθέσεις τους και δεν προσπαθούν να ψαρέψουν θολώνοντας τα νερά δηλώνουν ξεκάθαρα αυτό που θέλουν και για το οποίο αγωνίζονται και προσδιορίζουν με σαφήνεια τους στόχους τους, από τους οποίους διαφαίνεται ο ολικής ή περιορισμένης στόχευσης απελευθερωτικός χαρακτήρας της δράσης τους. Σε πλήρη, μάλιστα, διαφοροποίηση από την ολική απελευθέρωση βρίσκεται η περιορισμένη στόχευση η οποία αποδίδεται πολύ σωστά με τον όρο ΑΝΑΤΡΟΠΗ, που δεν σημαίνει μια διεργασία για την πλήρη καταστροφή των εξουσιαστικών σχέσεων, των μηχανισμών και των κάθε είδους δομών, αλλά την αντικατάστασή τους. Η επανάσταση, για παράδειγμα, του 1821 στον ελλαδικό χώρο παρά το γεγονός πως είχε μικτά χαρακτηριστικά στο τέλος κατέληξε στην αντικατάσταση της Οθωμανικής εξουσίας από μία άλλη.

Θα πρέπει, επίσης, να ειπωθεί πως η ανύψωση του όρου επανάσταση σε βάθρο ανάλογο με αυτό κάποιας θεότητας αποκαλύπτει μια άλλη πραγματικότητα απ' αυτή που επιχειρείται να παρουσιαστεί. Στην προκειμένη περίπτωση το μέσον που είναι η επανάσταση γίνεται σκοπός. Δεν έχει σημασία αν παρ' όλα αυτά γίνεται επίκληση της πολυμορφίας των κοινωνικών αγώνων ή της πολύμορφης δράσης (για τις απόψεις εκείνες που βγάζουν σπιθουράκια στο άκουσμα της λέξης κοινωνία). Στην πράξη υπάρ-

τέλεσμα, ενώ αντίθετα όλες μαζί αλληλοσυμπληρώνονται.

Και για να μην απεραντολογήσουμε, ένα μυδραλιοβόλο μπορεί να έχει κάποια αποτελέσματα σε μια οδομαχία αλλά είναι ανίσχυρο απέναντι σε ένα τεθωρακισμένο άρμα μάχης, το οποίο, όμως, μπορεί κάλλιστα να εξουδετερωθεί από τη χρήση βόμβας μολότωφ, ενώ -για να δώσουμε μία ακόμα προέκταση του παραδείγματος- μια αντιαρματική ρουκέτα δεν μπορεί να γίνει αποτελεσματική αν ο χειριστής της δεν καλύπτεται πίσω από ένα φυσικό ή τεχνητό οδόφραγμα και εάν δεν υπάρχουν κάποια επί μέρους μέσα για την εκτόξευσή της, κ.ο.κ.

Μετά από τα όσα εκτέθηκαν σε σχέση με την κενότητα του όρου επαναστατική προοπτική, μέσω του οποίου με την γενικότητα και την αφαίρεση επιδιώκεται σε πολλές περιπτώσεις να κατασκευαστεί μια ομπρέλα που έρχεται να ενεργήσει με εξουσιαστικό τρόπο απέναντι στις διάφορες απελευθερωτικές πρωτοβουλίες και διεργασίες, εύκολα γίνεται προσδιορίσιμος ο δρόμος, το μέσο και η άμεση στόχευσή μας: μιλάμε ανοιχτά και ξεκαθαρισμένα για **αναρχική προοπτική** ή, με μια άλλη διατύπωση, για **μία πλευρά του απελευθερωτικού αγώνα που, με βάση την αναρχική θεώρηση και πράξη, συμβάλλει στην υλοποίηση της ολικής απελευθέρωσης (την αναρχία) χρησιμοποιώντας ΚΑΙ το μέσο της επανάστασης.**

Από εδώ αναδεικνύεται η πραγματική διάσταση, σύμφωνα με την οποία **η αναρχία εμπεριέχει το επαναστατικό μέ-**

υπάρχει η εξουσιαστική και διαχωριστική λογική και πρακτική. Τέτοια τεχνάσματα και μεθοδεύσεις δεν είναι πρωτόγνωρα. Έχουν χρησιμοποιηθεί περίτεχνα από το τάγμα των Ιησουιτών και δεν έχουν σχέση με τα κακότεχνα ιδιοσκευάσματα της νεωτερικής εποχής. Άλλωστε, οι καιροί της Ιησουίτικης δόξας έχουν παρέλθει. Η ιστορία μάς έχει διδάξει και οι φωτοβολίδες που προσπαθούν να εντυπωσιάσουν στο σήμερα δεν έχουν παρά την φευγαλέα διάρκεια και επίδραση που ανταποκρίνεται στην «ουσία» τους.

Σε ό,τι αφορά την λογοκλοπία και την τεχνική προβολή λέξεων και εννοιών, είναι χαρακτηριστικό πως υπάρχει απουσία εμβάθυνσης στα διάφορα ζητήματα και διαστρέβλωση της εμπειρίας που υπάρχει. Η αδυναμία κατανόησης των νοημάτων και της ουσίας που έχει διερευνηθεί και κατανοηθεί μέσα από τις εμπειρίες των αναρχικών αγώνων και αποτελούν τα απαύγασμα των όσων έχουν πρωτογενώς εκφραστεί. Ο αντιγραφέας είναι δύσκολο έως αδύνατο να παρακολουθήσει όλο το βάθος αυτής της εμπειρίας. Κι αυτή είναι η καλή όψη του πράγματος. Η κακή είναι όταν έχει κατανοήσει και επιδιώκει να αλλοιώσει μέσω του εντυπωσιασμού και της παραχάραξης εννοιών. Η θαυμαστή ενότητα του αναρχικού λόγου και η καθαρότητα των στόχων είναι αλήθεια πως ενοχλεί αφάνταστα μόνο εκείνες τις πλευρές που έχουν ιδιοτελείς και εξουσιαστικές επιδιώξεις.

Ο συνετός αγωνιστής, ο αναρχικός, δεν αυτοδιαφημίζεται. Προσπαθεί να κάνει κατανοητή στον κόσμο την ουσία των λέξεων και των εννοιών που χρησιμοποιεί και δεν προσπαθεί να παραπλανήσει με φανφάρες. Στέκεται απέναντι στα γεγονότα απολιτικά και το εννοεί. Κι αυτή η στάση βρίσκεται σε αντίθεση με εκείνες τις πρακτικές που κάνουν πολιτική μέσα από την χρήση μιας (δήθεν) απολιτικής φρασεολογίας και ρητορείας.

Ο σπεκουλάντης, ο κερδοσκόπος δηλαδή, είναι ένας κουτοπόνηρος –στην ουσία αδαής και απλά διαχειριστής λέξεων– που είναι ενδεχόμενο να ακούσει μια φράση στο δρόμο, στο καφενείο ή σε μια δημόσια συζήτηση και να σπεύσει να την κοτσάρει στο κενό οράματος μανιφέστο του, νομίζοντας πως δεν θα γίνει αντιληπτός.

Πολλές φορές μάλιστα δημοσιοποιεί γρήγορα το κατασκεύασμά του περιχαρής και πιστεύοντας πως ο χρόνος είναι κέρδος. Συμπεριφέρεται σαν τον ανταγωνιστή εμποράκο που νομίζει πως αν απλώσει πρώτος τον πάγκο του σε κάποια λαϊκή αγορά θα πουλήσει την πραμάτεια του πιο εύκολα και ακριβότερα.

Όμως, ο χρόνος είναι κάτι χωρίς πραγματικό νόημα. Και αν στην επίγεια πραγματικότητα χρησιμοποιείται σαν μέσο καταπίεσης, η ανθρωπότητα γνωρίζει πως τα ρολόγια και οι χρόνοι δεν είχαν κανενός είδους αξία πριν από εκατόν πενήντα χρόνια. Επειδή τότε –και ακόμα παλιότερα– οι άνθρωποι δεν πορεύονταν ούτε ζούσαν με τη σημερινή

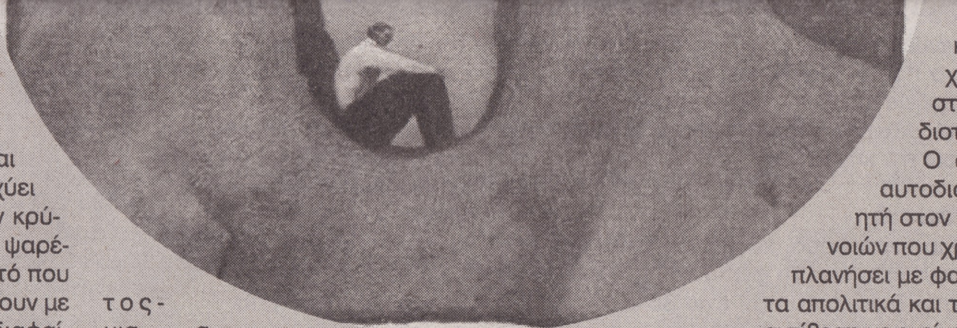
τα απύθμενα κενά. Η πολιτική τεχνική του προσεταιρισμού, του εντυπωσιασμού και η διαφήμιση είναι τα συνήθη υποκατάστατα με τα οποία επιχειρείται πολλές φορές να δοθεί παράταση στο προ-ορισμένο τέλος της μη προοπτικής.

Για να μην επεκταθούμε περισσότερο. Άτοπη και ανούσια είναι η ορολογία **επανάσταση.** Το ίδιο ισχύει και για τον όρο **επαναστατική προοπτική**. Όσοι δεν κρύβουν τις προθέσεις τους και δεν προσπαθούν να ψαρέψουν θολώνοντας τα νερά δηλώνουν ξεκάθαρα αυτό που θέλουν και για το οποίο αγωνίζονται και προσδιορίζουν με σαφήνεια τους στόχους τους, από τους οποίους διαφαίνεται ο ολικής ή περιορισμένης στόχευσης απελευθερωτικός χαρακτήρας της δράσης τους. Σε πλήρη, μάλιστα, διαφοροποίηση από την ολική απελευθέρωση βρίσκεται η περιορισμένη στόχευση η οποία αποδίδεται πολύ σωστά με τον όρο ΑΝΑΤΡΟΠΗ, που δεν σημαίνει μια διεργασία για την πλήρη καταστροφή των εξουσιαστικών σχέσεων, των μηχανισμών και των κάθε είδους δομών, αλλά την αντικατάστασή τους. Η επανάσταση, για παράδειγμα, του 1821 στον ελλαδικό χώρο παρά το γεγονός πως είχε μικτά χαρακτηριστικά στο τέλος κατέληξε στην αντικατάσταση της Οθωμανικής εξουσίας από μία άλλη.

Θα πρέπει, επίσης, να ειπωθεί πως η ανύψωση του όρου επανάσταση σε βάθρο ανάλογο με αυτό κάποιας θεότητας αποκαλύπτει μια άλλη πραγματικότητα απ' αυτή που επιχειρείται να παρουσιαστεί. Στην προκειμένη περίπτωση το μέσον που είναι η επανάσταση γίνεται σκοπός. Δεν έχει σημασία αν παρ' όλα αυτά γίνεται επίκληση της πολυμορφίας των κοινωνικών αγώνων ή της πολύμορφης δράσης (για τις απόψεις εκείνες που βγάζουν σπιθουράκια στο άκουσμα της λέξης κοινωνία). Στην πράξη υπάρχει πλήρης άρνηση της πολυμορφίας, από τη στιγμή που αποδίδεται κυριαρχικός ρόλος σε ένα μέσο, είτε αυτό είναι όρος (όπως η επανάσταση) είτε υλικό αντικείμενο (όπως η βόμβα, το πιστόλι ή και τα δύο). **Η εξειδίκευση και ο διαχωρισμός είναι δύο καταστάσεις ανταγωνιστικές προς την ολική απελευθερωτική προσπάθεια.**

Ας ξαναγυρίσουμε στην **πολυμορφία των κοινωνικών πρακτικών** (ή κατ' άλλους πολύμορφη δράση). Τα μέσα που επιλέγονται από όσους αγωνίζονται για την ολική απελευθέρωση και έχουν ως άμεση προτεραιότητα την αναρχική επανάσταση, εκτός του ότι πρέπει να εφαρμόζονται με τρόπο που να αναδεικνύει τον σκοπό, είναι απαραίτητο να τους αποδίδεται **η ίδια σημασία**. Κι αυτό χρειάζεται να γίνεται επειδή, ανεξάρτητα από την ισχύ που έχουν, δεν μπορούν από μόνα τους να οδηγήσουν στο επιδιωκόμενο αποτέλεσμα. Αλλά υπάρχει και ο σοβαρότερος λόγος, σύμφωνα με τον οποίο δεν μπορούν να υπόκεινται σε εμπορευματική κοστολόγηση.

Μπορούμε, τώρα, να αναφερθούμε σε ένα τουλάχιστον

τος- μια αντιαρματική ρουκέτα δεν μπορεί να γίνει αποτελεσματική αν ο χειριστής της δεν καλύπτεται πίσω από ένα φυσικό ή τεχνητό οδόφραγμα και εάν δεν υπάρχουν κάποια επί μέρους μέσα για την εκτόξευσή της, κ.ο.κ.

Μετά από τα όσα εκτέθηκαν σε σχέση με την κενότητα του όρου επαναστατική προοπτική, μέσω του οποίου με την γενικότητα και την αφαίρεση επιδιώκεται σε πολλές περιπτώσεις να κατασκευαστεί μια ομπρέλα που έρχεται να ενεργήσει με εξουσιαστικό τρόπο απέναντι στις διάφορες απελευθερωτικές πρωτοβουλίες και διεργασίες, εύκολα γίνεται προσδιορίσιμος ο δρόμος, το μέσο και η άμεση στόχευσή μας: μιλάμε ανοιχτά και ξεκαθαρισμένα για **αναρχική προοπτική** ή, με μια άλλη διατύπωση, για **μία πλευρά του απελευθερωτικού αγώνα που, με βάση την αναρχική θεώρηση και πράξη, συμβάλλει στην υλοποίηση της ολικής απελευθέρωσης (την αναρχία) χρησιμοποιώντας ΚΑΙ το μέσο της επανάστασης.**

Από εδώ αναδεικνύεται η πραγματική διάσταση, σύμφωνα με την οποία **η αναρχία εμπεριέχει το επαναστατικό μέσο και δεν υπερκαλύπτεται, ούτε προσδιορίζεται, από αυτό**. Επομένως δεν χρειάζεται να της επιδοθεί ο προσδιορισμός της «επαναστατικής». Τέτοιου είδους χαρακτηρισμοί οδηγούν στην σκέψη πως όσοι προβαίνουν σε τέτοιες διακηρύξεις, ή δεν έχουν κατανοήσει την ουσία της αναρχικής θεώρησης ή πως έχουν βουτηχτεί μέσα στο εξουσιαστικό τέλμα της αριστερής και αριστερίστικης λογικής.

Είναι αυτή η λογική της πρωτοπορίας και της πρωτοκαθεδρίας που σαφώς είναι ανταγωνιστική προς την αναρχία. Ακόμα πιο δυσάρεστο είναι το ότι παραπέμπει ευθέως στην κουραστική και απογοητευτική ρητορεία περί επαναστατικής και μη αριστεράς, επιθετική και μη, επαναστατικού και ρεφορμιστικού κόμματος κ.ο.κ. Εννοείται πως η προσφυγή σε τέτοιες ρητορείες σχετίζεται όχι απλά με πολιτικές αλλά με πολιτικάντικες και σπεκουλάντικες μεθοδεύσεις. Πρόκειται για τετριμμένες και παιδιάστικες, αλλά και βαθύτατα εξουσιαστικές λογικές (ιδιαίτερα στις περιπτώσεις όπου προβάλλονται συνειδητά) μέσω των οποίων επιχειρείται ο **διαχωρισμός** της αναρχίας σε επαναστατική και μη.

νοιών. Η θαυμαστή ενότητα του αναρχικού λόγου και η καθαρότητα των στόχων είναι αλήθεια πως ενοχλεί αφάνταστα μόνο εκείνες τις πλευρές που έχουν ιδιοτελείς και εξουσιαστικές επιδιώξεις.

Ο συνετός αγωνιστής, ο αναρχικός, δεν αυτοδιαφημίζεται. Προσπαθεί να κάνει κατανοητή στον κόσμο την ουσία των λέξεων και των εννοιών που χρησιμοποιεί και δεν προσπαθεί να παραπλανήσει με φανφάρες. Στέκεται απέναντι στα γεγονότα απολιτικά και το εννοεί. Κι αυτή η στάση βρίσκεται σε αντίθεση με εκείνες τις πρακτικές που κάνουν πολιτική μέσα από την χρήση μιας (δήθεν) απολιτικής φρασεολογίας και ρητορείας.

Ο σπεκουλάντης, ο κερδοσκόπος δηλαδή, είναι ένας κουτοπόνηρος –στην ουσία αδαής και απλά διαχειριστής λέξεων– που είναι ενδεχόμενο να ακούσει μια φράση στο δρόμο, στο καφενείο ή σε μια δημόσια συζήτηση και να σπεύσει να την κοτσάρει στο κενό οράματος μανιφέστο του, νομίζοντας πως δεν θα γίνει αντιληπτός.

Πολλές φορές μάλιστα δημοσιοποιεί γρήγορα το κατασκεύασμά του περιχαρής και πιστεύοντας πως ο χρόνος είναι κέρδος. Συμπεριφέρεται σαν τον ανταγωνιστή εμποράκο που νομίζει πως αν απλώσει πρώτος τον πάγκο του σε κάποια λαϊκή αγορά θα πουλήσει την πραμάτεια του πιο εύκολα και ακριβότερα.

Όμως, ο χρόνος είναι κάτι χωρίς πραγματικό νόημα. Και αν στην επίγεια πραγματικότητα χρησιμοποιείται σαν μέσο καταπίεσης, η ανθρωπότητα γνωρίζει πως τα ρολόγια και οι χρόνοι δεν είχαν κανένός είδους αξία πριν από εκατόν πενήντα χρόνια. Επειδή τότε –και ακόμα παλιότερα– οι άνθρωποι δεν πορεύονταν ούτε ζούσαν με τη σημερινή έννοια του χρόνου, αλλά βρίσκονταν κάπως πιο κοντά στην κίνηση του φυσικού είναι.

Από την αναρχική επαναστατική σκοπιά όλα αυτά δεν μπορούν παρά να θεωρηθούν απλά παρωνυχίδες. Όμως η πληρότητα του λόγου που εκφράζεται μας ωθεί στο να μην παραλείπουμε να αναφερθούμε και σε τέτοια θέματα με βάση την ολικότητα, η οποία όχι μόνο πρέπει να εμπλουτίζεται αλλά και να παραμένει αδιατάρακτη από κάθε άποψη, αλλά και επειδή το εξουσιαστικό περιβάλλον έχει πάντα τη δυνατότητα να προβάλει τα λύματα σαν ιαματικό υγρό.

Ακόμα, χρειάζεται να φέρουμε πως **η ΣΥΝΘΕΣΗ, η ΕΝΟΤΗΤΑ και η ΑΡΜΟΝΙΑ λόγου, της θεώρησης και των μέσων που συνοδεύουν την αναρχική πρακτική συνιστούν και το ΟΛΟ.** Αυτές είναι οι σημαντικές έννοιες που διατρέχουν το σύνολο των συντιθέμενων καταστάσεων, οι οποίες προοιωνίζουν το ανεξούσιο μέλλον.

Συσπείρωση Αναρχικών

«ΜΕ ΓΗ, ΑΛΛΑ ΑΝΑΡΧΙΑ ΣΤΟ

Οδοιπορικό

Κατά την παραμονή μου στο ΓουόλΜαπού, σκέφτομαι πολύ τί σημαίνει το να ανήκεις σε ένα λαό. Από την παραδοσιακή αναρχική σκοπιά, ένας λαός ή έθνος είναι μια ουσιώδης κατηγορία, και ένα όχημα για κυριαρχία. Πάντως, γίνεται αμέσως ξεκάθαρο ότι θα ήταν αδύνατο να υποστηρίξουμε τον αγώνα των Μαπούτσε και να απορρίπτουμε την ιδέα του λαού.

Ευτυχώς σ' αυτό το σημείο όλοι οι Δυτικοί αναρχικοί καταλαβαίνουν ότι οι αγώνες εθνικής απελευθέρωσης δεν είναι πρωτογενώς εθνικιστικοί. Ο εθνικισμός είναι ένα Ευρωπαϊκό μοντέλο πολιτικής, αδιαχώριστο από το γεγονός ότι όλα τα εναπομείναντα ευρωπαϊκά έθνη είναι τεχνητές κατασκευές ενός κεντρικού κράτους, ενώ στον υπόλοιπο κόσμο (με εξαίρεση, ας πούμε, την Κίνα ή την Ιαπωνία), αυτό είναι αλήθεια για τις μετα-αποικιοποιημένες χώρες (όπως η Χιλή ή η Αλγερία) που υπάρχουν σε άμεση αντίθεση με τα έθνη μηκράτη. Πολλά άλλα έθνη δεν είναι καθόλου ομογενοποιημένα ή κεντρικά οργανωμένα.

Πέρα απ' αυτό, πάντως, είναι βασικό να μιλήσουμε για μια κοσμοθεώρηση των Μαπούτσε ή ένα τρόπο ζωής; Όσο πιο πολλά ακούω, πάντως, τόσο πιο πολύ αμφισβητώ την πρότερη στάση μου. Σε ένα μεγάλο βαθμό, οι Μαπούτσε είναι μια κλειστή ταυτότητα. Οι πιο πολλοί «Χιλιανοί» έχουν μαύρα μαλλιά, πλατιά πρόσωπα, σκούρο δέρμα, ενώ κάτω απ' το 10% του πληθυσμού της Χιλής προσδιορίζονται ως Μαπούτσε.

Με μια επιβεβλημένη αφομοίωση και με μια ιστορία γενοκτονίας, η επιλογή τού να χαρακτηρίζεσαι σαν Μαπούτσε είναι, σε κάποια επίπεδα, μια πολιτική δήλωση, μια εκ προθέσεως αποδοχή κληρονομιάς μιας παράδοσης κουλτούρας και ετών αγώνα, και μια συμμετοχή σε μια συνεχιζόμενη στρατηγική διαμάχη που ίσως νομιμοποιεί την άρθρωση λόγου για το τί θέλουν οι Μαπούτσε, για το τι πιστεύουν, με ένα μοναδικό τρόπο. Σ' ένα σημείο, όταν μιλάμε για τους mestizos, ο Χοσέ ξεκαθαρίζει ότι αν κάποιος δηλώνει Μαπούτσε είναι τέπολλοί άνθρωποι που συναντήσαμε έδειξαν ένα ενδιαφέρουν να συνδεθούν ιδιαίτερα με άλλους ανθρώπους από τα First Nations που αντιστέκονταν ενάντια στην αποικιοποίησή τους, δείχνοντας ότι ενδιαφέρονται για τον αγώνα και όχι για μια φυλετική κατηγορία.

Έτσι, αν η ταυτότητα τού Μαπούτσε βασίζεται σε μια αληθινά κοινή ιστορία, κουλτούρα, και συνεχιζόμενη συλλογική διαμάχη στρατηγικής, είναι στην ουσία διαφορετική από την ιδιότητα ενός αναρχικού; Λοιπόν, ναι, έχει μια μεγαλύτερη ιστορία: σχετίζεται με μια συγκεκριμένη γεωγραφική περιοχή, γλωσσική παράδοση και κουλτούρα. Ο αναρχισμός επίσης περιλαμβάνει μια ευρύτερη ποικιλία κοσμοθεωρήσεων, αλλά απ' την άλλη κανείς απ' όσους συνάντησα δεν προσπάθησε να παρουσιάσει τους Μαπούτσε ως ομογενοποιημένους, ακόμα κι αν μιλάνε για κοσμοθεώρηση των Μαπούτσε.

Με λίγα λόγια, η αντίληψη τού να ανήκεις σε ένα λαό δίνει μια μεγάλη δύναμη στον αγώνα των Μαπούτσε. Επειδή το κράτος βρίσκεται έξω από αυτό το λαό και την ιστορία του, βρίσκω κάποια στοιχεία της πραγματικότητας των Μαπούτσε, του κόσμου τους, να συνιστούν μια πιο βαθυστόχαστη κατανόηση της αναρχίας απ' ότι σε αυτο-αποκαλούμενους αναρχικούς. Και λαμβάνοντας υπόψη ότι αυτά τα αναρχικά κινήματα που κατάφεραν να διατηρηθούν μόλις 40 χρόνια (Ελλάδα, Ισπανία) είναι πολύ πιο συνεπή από αναρχικά κινήματα που δυσκολεύονται ακόμα και να κατανοήσουν την έννοια της ιστορικής μνήμης (Ηνωμένο Βασίλειο, ΗΠΑ), δεν είναι περίεργο που οι Μαπούτσε, που διατηρούν 500 χρόνια ιστορικής μνήμης, είναι τόσο δυνατά ριζωμένοι που μοιάζουν αδιαπέραστοι απ' την καταστολή.

Φωτιά

Για τρίτη φορά, κουβαλάω ένα κλαδί που σιγοκαίει από τη φωτιά του μαγειρέματος στα ξερόχορτα που έχω βάλει στους θάμνους, και τελικά παίρνει φωτιά, και τα πορτοκαλί φτερά ανεβοκατεβαίνουν φτερουγίζοντας σαν πουλί εγκλωβισμένο σε μας, ενώ τα παιδιά καθαρίζουν για να ετοιμάσουν τη γη για τη σπορά του επόμενου χρόνου. Και εγώ και οι φίλοι μου βοηθάμε. Περιβαλλοντιστές που ανάβουν φωτιές στο δάσος. Κρυφογελώ.

Φυσικά, δεν υπήρχε δάσος εδώ και δεκαετίες. Υπήρχε μια φυτεία πεύκων πάνω σε κλεμμένη γη των Μαπούτσε, πανομοιότυπες σειρές γενετικά τροποποιημένων, μη ντόπιων πεύκων που φυτεύτηκαν από την εταιρία Forestal Mininco, ιδιοκτησίας μιας εκ των πλουσιότερων οικογενειών στη Χιλή. Δέκα χρόνια πριν, κάποια εκτάρια καταλήφθηκαν από μέλη της κοινότητας.

Στην αρχή, μόνο τα πιο πολιτικά ενεργά μέλη της κοινότητας τολμούσαν να συμμετέχουν στην ανακατάληψη, και κάποιοι άλλοι θα έρχονταν για να μαγειρέψουν ή για να δώσουν υποστήριξη. Όταν τα δικαστήρια έκριναν ότι και η κοινότητα και η εταιρία υλοτομίας είχαν τίτλους ιδιοκτησίας για τα ίδια κομμάτια γης, δήλωσαν ότι δεν μπορούσαν να προβούν σε καμία πράξη, και τα μέλη της κοινότητας απομάκρυναν τους εργαζόμενους sietevenas, για να το πιέσω στα κομμένα απ' τα αγκάθια και μαυρισμένα απ' τις στάχτες χέρια μου, και όταν κατεβώ στη λίμνη Lleu Lleu, να τα δροσίσω στα νερά της.

***

Οι ανακαταλήψεις γης από τους Μαπούτσε άρχισαν στις αρχές της δεκαετίας του '90, μετά το τέλος της δικτατορίας του Πινοσέτ, με ομάδες όπως η Consejo de

γίνεται αμέσως ξεκάθαρο ότι θα ήταν αδύνατο να υποστηρίξουμε τον αγώνα των Μαπούτσε και να απορρίπτουμε την ιδέα του λαού.

Ευτυχώς σ' αυτό το σημείο όλοι οι Δυτικοί αναρχικοί καταλαβαίνουν ότι οι αγώνες εθνικής απελευθέρωσης δεν είναι πρωτογενώς εθνικιστικοί. Ο εθνικισμός είναι ένα Ευρωπαϊκό μοντέλο πολιτικής, αδιαχώριστο από το γεγονός ότι όλα τα εναπομείναντα ευρωπαϊκά έθνη είναι τεχνητές κατασκευές ενός κεντρικού κράτους, ενώ στον υπόλοιπο κόσμο (με εξαίρεση, ας πούμε, την Κίνα ή την Ιαπωνία), αυτό είναι αλήθεια για τις μετα-αποικιοποιημένες χώρες (όπως η Χιλή ή η Αλγερία) που υπάρχουν σε άμεση αντίθεση με τα έθνη μητράτη. Πολλά άλλα έθνη δεν είναι καθόλου ομογενοποιημένα ή κεντρικά οργανωμένα.

Πέρα απ' αυτό, πάντως, είναι βασικό να μιλήσουμε για μια κοσμοθεώρηση των Μαπούτσε ή ένα τρόπο ζωής; Όσο πιο πολλά ακούω, πάντως, τόσο πιο πολύ αμφισβητώ την πρότερη στάση μου. Σε ένα μεγάλο βαθμό, οι Μαπούτσε είναι μια κλειστή ταυτότητα. Οι πιο πολλοί «Χιλιανοί» έχουν μαύρα μαλλιά, πλατιά πρόσωπα, σκούρο δέρμα, ενώ κάτω απ' το 10% του πληθυσμού της Χιλής προσδιορίζονται ως Μαπούτσε.

Με μια επιβεβλημένη αφομοίωση και με μια ιστορία γενοκτονίας, η επιλογή τού να χαρακτηρίζεσαι σαν Μαπούτσε είναι, σε κάποια επίπεδα, μια πολιτική δήλωση, μια εκ προθέσεως αποδοχή κληρονομιάς μιας παράδοσης κουλτούρας και ετών αγώνα, και μια συμμετοχή σε μια συνεχιζόμενη στρατηγική διαμάχη που ίσως νομιμοποιεί την άρθρωση λόγου για το τί θέλουν οι Μαπούτσε, για το τι πιστεύουν, με ένα μοναδικό τρόπο. Σ' ένα σημείο, όταν μιλάμε για τους mestizos, ο Χοσέ ξεκαθαρίζει ότι αν κάποιος δηλώνει Μαπούτσε είναι τέτοιος, ακόμα κι αν έχει μικτή καταγωγή. Με άλλα λόγια η Δυτική δοξασία για την εθνικότητα, που δεν αφήνει περιθώριο για επιλογή επειδή βασίζεται στη συγγένεια του αίματος, δεν εφαρμόζεται εδώ. Επίσης, το γεγονός ότι οι Μαπούτσε αποκαλούν τους Ευρωπαίους «νέους Ίνκα», δείχνει ότι δεν έχουν μια γενικευτική άποψη ομοιότητας για όλους τους ιθαγενείς λαούς. Αντίθετα,

χετική κατηγορία.

Έτσι, αν η ταυτότητα τού Μαπούτσε βασίζεται σε μια αληθινά κοινή ιστορία, κουλτούρα, και συνεχιζόμενη συλλογική διαμάχη στρατηγικής, είναι στην ουσία διαφορετική από την ιδιότητα ενός αναρχικού; Λοιπόν, ναι, έχει μια μεγαλύτερη ιστορία: σχετίζεται με μια συγκεκριμένη γεωγραφική περιοχή, γλωσσική παράδοση και κουλτούρα. Ο αναρχισμός επίσης περιλαμβάνει μια ευρύτερη ποικιλία κοσμοθεωρήσεων, αλλά απ' την άλλη κανείς απ' όσους συνάντησα δεν προσπάθησε να παρουσιάσει τους Μαπούτσε ως ομογενοποιημένους, ακόμα κι αν μιλάνε για κοσμοθεώρηση των Μαπούτσε.

Με λίγα λόγια, η αντίληψη τού να ανήκεις σε ένα λαό δίνει μια μεγάλη δύναμη στον αγώνα των Μαπούτσε. Επειδή το κράτος βρίσκεται έξω από αυτό το λαό και την ιστορία του, βρίσκω κάποια στοιχεία της πραγματικότητας των Μαπούτσε, του κόσμου τους, να συνιστούν μια πιο βαθυστόχαστη κατανόηση της αναρχίας απ' ότι σε αυτο-αποκαλούμενους αναρχικούς. Και λαμβάνοντας υπόψη ότι αυτά τα αναρχικά κινήματα που κατάφεραν να διατηρηθούν μόλις 40 χρόνια (Ελλάδα, Ισπανία) είναι πολύ πιο συνεπή από αναρχικά κινήματα που δυσκολεύονται ακόμα και να κατανοήσουν την έννοια της ιστορικής μνήμης (Ηνωμένο Βασίλειο, ΗΠΑ), δεν είναι περίεργο που οι Μαπούτσε, που διατηρούν 500 χρόνια ιστορικής μνήμης, είναι τόσο δυνατά ριζωμένοι που μοιάζουν αδιαπέραστοι απ' την καταστολή.

Φωτιά

Για τρίτη φορά, κουβαλάω ένα κλαδί που σιγοκαίει από τη φωτιά του μαγειρέματος στα ξερόχορτα που έχω βάλει στους θάμνους, και τελικά παίρνει φωτιά, και τα πορτοκαλί φτερά ανεβοκατεβαίνουν φτερουγίζοντας σαν πουλί εγκλωβισμένο σε αγκαθωτό θάμνο. Παρά τη ρομαντική διάθεση των αναρχικών σε σχέση με τη φωτιά, ποτέ μου δε φαντάστηκα έναν εμπρησμό σαν κι αυτόν.

Η Αντζέλικα και ο Χοσέ μας πήγαν σε κατειλημμένο κομμάτι γης, μέρος κατάλληλο για γεωργία, όπου η πλαγιά του λόφου δεν είναι τόσο απότομη. Ο Χοσέ οδηγεί μια ομάδα βοδιών πάνω στο εκτάριο που καθαρίστηκε τον προηγούμενο χρόνο, τραβώντας ένα βαρύ

«ΜΕ ΓΗ, ΑΛΛΑ ΑΝΑΡΧΙΑ ΣΤΟ

Οδοιπορικό

καέτες. Υπήρχε μια φωτιά πεύκων πάνω σε κλεμμένη γη των Μαπούτσε, πανομοιότυπες σειρές γενετικά τροποποιημένων, μη ντόπιων πεύκων που φυτεύτηκαν από την εταιρία Forestal Mininco, ιδιοκτησίας μιας εκ των πλουσιότερων οικογενειών στη Χιλή. Δέκα χρόνια πριν, κάποια εκτάρια καταλήφθηκαν από μέλη της κοινότητας.

Στην αρχή, μόνο τα πιο πολιτικά ενεργά μέλη της κοινότητας τολμούσαν να συμμετέχουν στην ανακατάληψη, και κάποιοι άλλοι θα έρχονταν για να μαγειρέψουν ή για να δώσουν υποστήριξη. Όταν τα δικαστήρια έκριναν ότι και η κοινότητα και η εταιρία υλοτομίας είχαν τίτλους ιδιοκτησίας για τα ίδια κομμάτια γης, δήλωσαν ότι δεν μπορούσαν να προβούν σε καμία πράξη, και τα μέλη της κοινότητας απομάκρυναν τους εργαζόμενους στην υλοτομία.

Τώρα, είναι μια τελειωμένη υπόθεση και όλη η κοινότητα έρχεται να καλλιεργήσει την ανακτημένη γη. Κάθε οικογένεια αναλαμβάνει ένα αγροτεμάχιο. Η ανακτημένη γη, στο μεταξύ, είναι κοινής ιδιοκτησίας στην κοινότητα και διατηρείται συλλογικά. Μια οικογένεια θα δουλέψει σ' ένα αγροτεμάχιο μια χρονιά, αλλά μια άλλη οικογένεια μπορεί να το δουλέψει την επομένη. Όταν χρειάζεται, όλη η κοινότητα συγκεντρώνεται για να συζητήσει πώς θα χρησιμοποιήσει τη γη, αλλά φαίνεται ότι **προτιμούν να το κανονίζουν μόνοι τους**

Οι ανακαταλήψεις γης από τους Μαπούτσε άρχισαν στις αρχές της δεκαετίας του '90, μετά το τέλος της δικτατορίας του Πινοσέτ, με ομάδες όπως η Consejo de Todas las Tierras. Παίρνανε αγροτεμάχια καταπατημένης γης των Μαπούτσε για μια μέρα, συμβολικά, για να θυμίσουν στους εαυτούς τους και στον κόσμο ότι ήταν η γη τους. Ήταν ένα σημαντικό βήμα μπροστά, αλλά όπως κάθε βήμα, δεν ήταν αρκετό. «Δε φόβισε τις μεγάλες εταιρίες». Η Αντζέλικα μου λέει πως στη συνέχεια, το 1998, σχηματίστηκε το Συντονιστικό CAM, Coordinadora de Arauca-Malleco. Αναπτύσσοντας την τακτική της «παραγωγικής ανακατάληψης», το CAM «εξόργισε» τους τσιφλικάδες. Καταλάμβαναν τη γη για τα καλά,

πούτσε.

Με μια επιβεβλημένη αφομοίωση και με μια ιστορία γενοκτονίας, η επιλογή τού να χαρακτηρίζεσαι σαν Μαπούτσε είναι, σε κάποια επίπεδα, μια πολιτική δήλωση, μια εκ προθέσεως αποδοχή κληρονομιάς μιας παράδοσης κουλτούρας και ετών αγώνα, και μια συμμετοχή σε μια συνεχιζόμενη στρατηγική διαμάχη που ίσως νομιμοποιεί την άρθρωση λόγου για το τί θέλουν οι Μαπούτσε, για το τι πιστεύουν, με ένα μοναδικό τρόπο. Σ' ένα σημείο, όταν μιλάμε για τους mestizos, ο Χοσέ ξεκαθαρίζει ότι αν κάποιος δηλώνει Μαπούτσε είναι τέτοιος, ακόμα κι αν έχει μικτή καταγωγή. Με άλλα λόγια η Δυτική δοξασία για την εθνικότητα, που δεν αφήνει περιθώριο για επιλογή επειδή βασίζεται στη συγγένεια του αίματος, δεν εφαρμόζεται εδώ. Επίσης, το γεγονός ότι οι Μαπούτσε αποκαλούν τους Ευρωπαίους «νέους Ίνκα», δείχνει ότι δεν έχουν μια γενικευτική άποψη ομοιότητας για όλους τους ιθαγενείς λαούς. Αντίθετα,

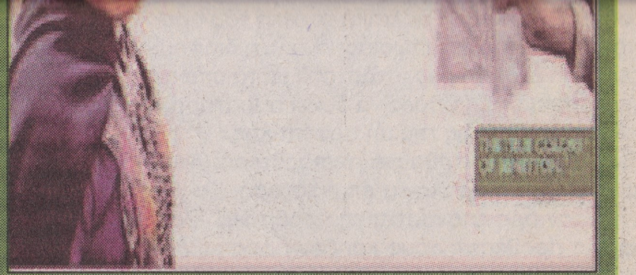
σουν την έννοια της ιστορικής μνήμης (Ηνωμένο Βασίλειο, ΗΠΑ), δεν είναι περίεργο που οι Μαπούτσε, που διατηρούν 500 χρόνια ιστορικής μνήμης, είναι τόσο δυνατά ριζωμένοι που μοιάζουν αδιαπέραστοι απ' την καταστολή.

Φωτιά

Για τρίτη φορά, κουβαλάω ένα κλαδί που σιγοκαίει από τη φωτιά του μαγειρέματος στα ξερόχορτα που έχω βάλει στους θάμνους, και τελικά παίρνει φωτιά, και τα πορτοκαλί φτερά ανεβοκατεβαίνουν φτερουγίζοντας σαν πουλί εγκλωβισμένο σε αγκαθωτό θάμνο. Παρά τη ρομαντική διάθεση των αναρχικών σε σχέση με τη φωτιά, ποτέ μου δε φαντάστηκα έναν εμπρησμό σαν κι αυτόν.

Η Αντζέλικα και ο Χοσέ μας πήγαν σε κατειλημμένο κομμάτι γης, μέρος κατάλληλο για γεωργία, όπου η πλαγιά του λόφου δεν είναι τόσο απότομη. Ο Χοσέ οδηγεί μια ομάδα βοδιών πάνω στο εκτάριο που καθαρίστηκε τον προηγούμενο χρόνο, τραβώντας ένα βαρύ άροτρο στη γη για να κάνει αυλάκια ώστε να φυτευτούν πατάτες και κρεμμύδια. Το διπλανό εκτάριο έχει ήδη σπαρθεί με κριθάρι. Η Αντζέλικα, στο μεταξύ, φροντίζει τη φωτιά. Μια φωτιά ήδη μαγειρεύει το γεύμα

ψη, και κάποιοι άλλοι θα έρχονταν για να μαγειρέψουν ή για να δώσουν υποστήριξη. Όταν τα δικαστήρια έκριναν ότι και η κοινότητα και η εταιρία υλοτομίας είχαν τίτλους ιδιοκτησίας για τα ίδια κομμάτια γης, δήλωσαν ότι δεν μπορούσαν να προβούν σε καμία πράξη, και τα μέλη της κοινότητας απομάκρυναν τους εργαζόμενους στην υλοτομία.

Τώρα, είναι μια τελειωμένη υπόθεση και όλη η κοινότητα έρχεται να καλλιεργήσει την ανακτημένη γη. Κάθε οικογένεια αναλαμβάνει ένα αγροτεμάχιο. Η ανακτημένη γη, στο μεταξύ, είναι κοινής ιδιοκτησίας στην κοινότητα και διατηρείται συλλογικά. Μια οικογένεια θα δουλέψει σ' ένα αγροτεμάχιο μια χρονιά, αλλά μια άλλη οικογένεια μπορεί να το δουλέψει την επομένη. Όταν χρειάζεται, όλη η κοινότητα συγκεντρώνεται για να συζητήσει πώς θα χρησιμοποιήσει τη γη, αλλά φαίνεται ότι **προτιμούν να το κανονίζουν μόνοι τους ανεπίσημα, μέσα στα πλαίσια της κοινής κατανόησης του τι είναι κατάλληλο.**

Σύντομα, καταλαβαίνουμε πώς να δουλεύουμε με τον άνεμο και τα καύσιμα, και εδώ κι εκεί, οι φλόγες ξεπηδούν είκοσι πόδια ψηλά πριν να ησυχάσουν και σιγά-σιγά να περάσουν τους αγκαθωτούς θάμνους και τα κούτσουρα των πεύκων. Καθαρίζουμε ένα μικρό κομμάτι, ούτε το 1/4 ενός εκταρίου, αλλά δεν είναι άσχημα για δουλειά μιας μέρας, και το σύνθημα των Μαπούτσε που συναντάω φαίνεται να είναι «poco a poco.» Λίγο-λίγο.

Η Αντζέλικα μου βρίσκει ένα βότανο, το

Todas las Tierras. Παίρνανε αγροτεμάχια καταπατημένης γης των Μαπούτσε για μια μέρα, συμβολικά, για να θυμίσουν στους εαυτούς τους και στον κόσμο ότι ήταν η γη τους. Ήταν ένα σημαντικό βήμα μπροστά, αλλά όπως κάθε βήμα, δεν ήταν αρκετό. «Δε φόβισε τις μεγάλες εταιρίες». Η Αντζέλικα μου λέει πως στη συνέχεια, το 1998, σχηματίστηκε το Συντονιστικό CAM, Coordinadora de Arauca-Malleco. Αναπτύσσοντας την τακτική της «παραγωγικής ανακατάληψης», το CAM «εξόργισε» τους τσιφλικάδες. Καταλάμβαναν τη γη για τα καλά, με μια ομάδα τριάντα ατόμων που έκοβαν τα δέντρα, μετατρέποντας τις φυτείες για ξυλεία σε κήπους ώστε οι κοινότητες των Μαπούτσε να μπορούν να παράγουν τροφή. Πίσω στο Τεμούκο, όταν ρώτησα για το CAM είδα γκράφιτι στους τοίχους. Αστειευόμενος ο Χοσέ λέει ότι το *«CAM ήταν για το Χιλιανό κράτος ότι η Αλ-Κάιντα για την κυβέρνηση των ΗΠΑ»*.

Η Αντζέλικα μας λέει πώς αυτή και ο Χοσέ ήταν μέλη του CAM, και ότι ήταν επίσης ένα σημαντικό βήμα, αλλά έφυγαν απ' την οργάνωση όταν κατάλαβαν ότι είχε θεμελιωδώς έναν αριστερίστικο τρόπο σκέψης,

«όχι αληθινά Μαπούτσε. **Πάντα επιβιώναμε επειδή έχουμε το δικό μας τρόπο σκέψης. Μπορούμε να χτίσουμε την αλληλεγγύη με την Αριστερά αλλά δε θέλουμε να γίνουμε κομμάτι της. Αυτό θα ήταν ενάντια σ' αυτό που είμαστε**».

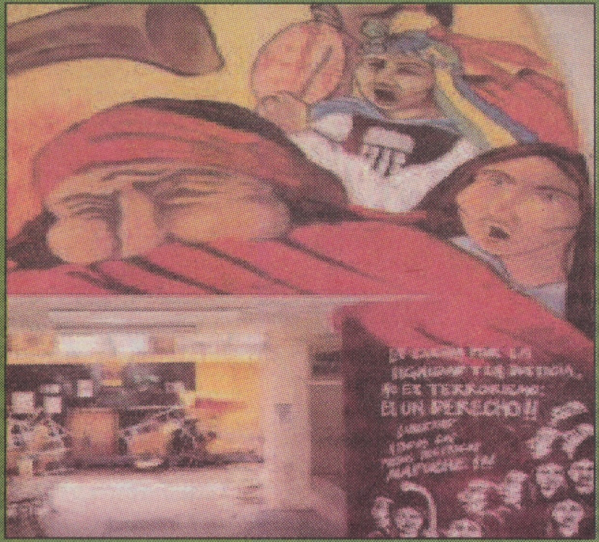
Ρωτάω αν οι δράσεις ανακατάληψης γης περιλαμβάνουν καμιά φορά αναδάσωση των τοπικών δασών. Η Αντζέλικα λέει ότι κάποιοι Μαπού-

σχεδιάσεις το μέλλον ή να θέττεις κάποια προοπτική. Ενώ τρως το πρωινό σου, θα κοιτάς το δρόμο έξω, έτοιμη να τρέξεις ανά πάσα στιγμή». Μια φορά, μια πομπή 400 μπάτσων με λεωφορεία, άρματα, κανόνια νερού και τζιπ πήγαν να τους συλλάβουν. Ήταν μια μεγάλη επίδειξη δύναμης για να δείξουν τη ματαιότητα της αντίστασης. Αλλά η Αντζέλικα είδε το καραβάνι όταν ακόμα ήταν στην

ΧΩΡΙΣ ΚΡΑΤΟΣ! ΓΟΥΟΛΜΑΠΟΥ!»

(Μέρος Β΄)

στη χώρα των Μαπούτσε

άλλη μεριά της λίμνης και έτρεξαν προς τους λόφους. «Όλο το μονοπάτι ήταν πράσινο» από τις στολές των μπάτσων.

Η Αντζέλικα γέννησε το γιο τους ενώ κρύβονταν. Τελικά πιάστηκαν όταν ένας γείτονας τους ρουφιάνεψε για 500.000 πέσος (περίπου 1000 δολάρια). Η Αντζέλικα έκατσε 4 μήνες προφυλακισμένη και δικάστηκε 3 φορές, αλλά τελικά απαλλάχτηκε της κατηγορίας, που της είχε αποδοθεί με βάση τον αντι-τρομοκρατικό νόμο, για «παράνομη οργάνωση». Πριν διωχθεί, είχε σχεδόν τελειώσει το πανεπιστήμιο, έμεναν μόνο οι τελικές εξετάσεις, αλλά ήταν Καθολική σχολή και

στον ώμο με ένα μακρύ κλαδί για να τα οδηγήσει στις στροφές, και δε χρειάζονται περισσότερο. Καθώς περπατάμε μου λέει περισσότερα για την κοσμοθεώρηση των Μαπούτσε. *«Αντίθετα με τη Δυτική κοινωνία, οι Μαπούτσε δε βλέπουν τους ανθρώπους σαν το κέντρο του κόσμου. Δεν πιστεύουμε ότι οι άνθρωποι είναι το τέλειο είδος που μπορούν να κυριαρχούν σ' όλα τα άλλα είδη. Καταλαβαίνουμε ότι είμαστε μόνο ένα κομμάτι του κόσμου»*. Με τη σειρά μου του λέω για διαφωνίες που έχουν υπάρξει ανάμεσα σε αναρχικούς, σε σχέση με την απελευθέρωση των ζώων, τον οικοκεντρισμό και το βεγκανισμό. Όταν φτάνουμε στο σπίτι των γειτόνων του, τα βόδια σκύβουν το κεφάλι για να λύσουμε τους ζυγούς, και μετά γυρνάνε να ψάξουν για άχυρα. Κόβουμε δρόμο για το σπίτι, ακολουθώντας το μονοπάτι που αυτός και η Αντζέλικα χρησιμοποίησαν πριν μερικά χρόνια για να ξεφύγουν από την αστυνομία.

Δε θέλουμε αυτονομία

Ο Ντάνιελ και η Μίριαμ ζουν στην κοινότητα Juan Lincopan, στη Ranquilhue, με τις τρεις κόρες τους. Η κοινότητα αποτελείται από περίπου 300 οικογένειες που ζουν σε 400 εκτάρια, και προσπαθεί να ανακαταλάβει άλλα 1000. Ζουν ανάμεσα σε ομαλούς λόφους, μερικώς δασωμένους, πάνω από το βορειοδυτικό τμήμα της λίμνης Lleu Lleu. Κατά μήκος του σπιτιού τους, που μόλις τελείωσαν να χτίζουν, ο Ντάνιελ και η Μίριαμ έχουν ένα μεγάλο κήπο και ψηλότερα στο λόφο ένα χωράφι για πατάτες και κριθάρι. Κάποιος από την κοινότητα έχει ένα τρακτέρ και το νοικιάζει για όργωμα, αλλιώς θα το όργωναν με βόδια. Στον κήπο τους εφαρμόζουν την οργανική γεωργία, αν και δεν έχουν αρχίσει ακόμα να ακολουθούν αυτή την πρακτική στα χωράφια.

Έχουν κοτόπουλα και μια σταθερή παραγωγή αυγών, σκυλιά που ζουν στο χώρο κάτω από το σπίτι και προειδοποιούν για όποιον πλησιάζει, φτιάχνουν το δικό τους ψωμί και μαγειρεύουν και θερμαίνουν το σπίτι με μια ξυλόσομπα. Το σπίτι έχει ύ-

τους, που δε θα εκπαιδεύει Χιλιανούς πολίτες αλλά θα βασίζεται στην κοσμοθεωρία των Μαπούτσε.

Τόσο ο Ντάνιελ όσο και η Μίριαμ συμμετείχαν στο CAM, αλλά μετά έφυγαν. «Το CAM ήρθε απ' έξω και έκαναν τη δουλειά τους πολύ καλά, αλλά μετά τις δράσεις έφευγαν, και ποιος θα δεχόταν τις συνέπειες; Η κοινότητα. Δε νομίζουμε ότι είναι καλή στρατηγική. Δουλεύουμε μέσα στην κοινότητα για να κάνουμε τον αγώνα από τα μέσα. Ακόμα κι αν χρειάζονται 15 με 20 χρόνια».

Το CAM, αν και είναι η πιο ριζοσπαστική οργάνωση Μαπούτσε μέχρι πρόσφατα, προτείνει την αυτονομία αντί για την ανεξαρτησία, εννοώντας ότι οι Μαπούτσε θα έπαιρναν πολιτικά και πολιτιστικά δικαιώματα, και ίσως τη δική τους περιφερειακή κυβέρνηση, μέσα στο Χιλιανό κράτος. Κάποια από τη γη τους θα τους επιστρεφόταν, ενώ η ιδιοκτησία θα διαμορφωνόταν σύμφωνα με τους υπάρχοντες καπιταλιστι-

κομμάτι της. Αυτό θα ήταν ενάντια σ' αυτό **που είμαστε».**

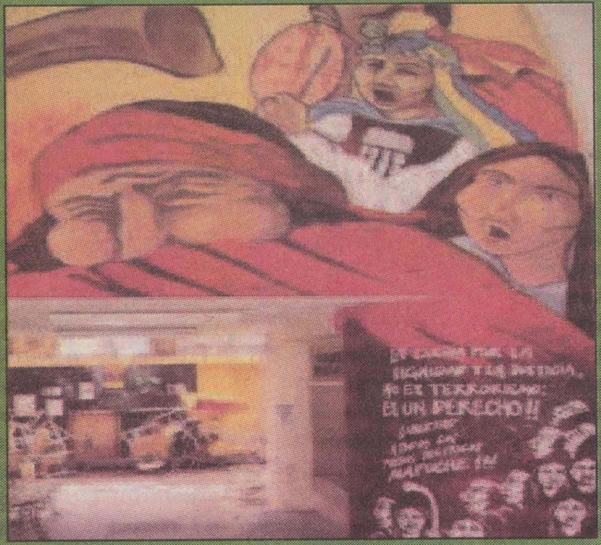
Ρωτάω αν οι δράσεις ανακατάληψης γης περιλαμβάνουν καμιά φορά αναδάσωση των τοπικών δασών. Η Αντζέλικα λέει ότι κάποιοι Μαπούτσε αναδασώνουν τοπικά είδη δέντρων, και ίσως χρειάζεται να γίνεται πιο συχνά, αλλά για τώρα επικεντρώνονται στους κήπους για να μπορούν να θρέφονται, και να δημιουργήσουν την ανεξαρτησία τους σε οικονομικό επίπεδο.

Αργότερα, μας λέει για τη ζωή στην παρανομία. «Για ένα πράγμα, δεν μπορείς να ηρεμήσεις. Πάνω απ' όλα, δε μπορείς να

ΧΩΡΙΣ ΚΡΑΤΟΣ! ΓΟΥΟΛΜΑΠΟΥ!»

(Μέρος Β΄)

στη χώρα των Μαπούτσε

...μπάτσων με λεωφορεία, άρματα, κανόνια νερού και τζιπ πήγαν να τους συλλάβουν. Ήταν μια μεγάλη επίδειξη δύναμης για να δείξουν τη ματαιότητα της αντίστασης. Αλλά η Αντζέλικα είδε το καραβάνι όταν ακόμα ήταν στην άλλη μεριά της λίμνης και έτρεξαν προς τους λόφους. «Όλο το μονοπάτι ήταν πράσινο» από τις στολές των μπάτσων.

Η Αντζέλικα γέννησε το γιο τους ενώ κρύβονταν. Τελικά πιάστηκαν όταν ένας γείτονας τους ρουφιάνεψε για 500.000 πέσος (περίπου 1000 δολάρια). Η Αντζέλικα έκατσε 4 μήνες προφυλακισμένη και δικάστηκε 3 φορές, αλλά τελικά απαλλάχτηκε της κατηγορίας, που της είχε αποδοθεί με βάση τον αντι-τρομοκρατικό νόμο, για «παράνομη οργάνωση». Πριν διωχθεί, είχε σχεδόν τελειώσει το πανεπιστήμιο, έμεναν μόνο οι τελικές εξετάσεις, αλλά ήταν Καθολική σχολή και δε θα την άφηναν να ολοκληρώσει τις εξετάσεις της στη φυλακή, κι έτσι ποτέ δεν πήρε το πτυχίο. Τώρα, στην κοινότητά της στις όχθες της Lleu Lleu, γελάει στη σκέψη του πανεπιστημίου.

Καθώς ερχόμαστε απ' τα χωράφια, ο Χοσέ με βάζει να τον βοηθήσω να γυρίσει τα βόδια και το άροτρο στους γείτονες απ' τους οποίους τα δανείστηκε. Μιλάει στα βόδια με μια ειδική γλώσσα ή τα αγγίζει ... *οι Μαπούτσε δε βλέπουν τους ανθρώπους σαν το κέντρο του κόσμου. Δεν πιστεύουμε ότι οι άνθρωποι είναι το τέλειο είδος που μπορούν να κυριαρχούν σ' όλα τα άλλα είδη. Καταλαβαίνουμε ότι είμαστε μόνο ένα κομμάτι του κόσμου»*. Με τη σειρά μου του λέω για διαφωνίες που έχουν υπάρξει ανάμεσα σε αναρχικούς, σε σχέση με την απελευθέρωση των ζώων, τον οικοκεντρισμό και το βεγκανισμό. Όταν φτάνουμε στο σπίτι των γειτόνων του, τα βόδια σκύβουν το κεφάλι για να λύσουμε τους ζυγούς, και μετά γυρνάνε να ψάξουν για άχυρα. Κόβουμε δρόμο για το σπίτι, ακολουθώντας το μονοπάτι που αυτός και η Αντζέλικα χρησιμοποίησαν πριν μερικά χρόνια για να ξεφύγουν από την αστυνομία.

Δε θέλουμε αυτονομία

Ο Ντάνιελ και η Μίριαμ ζουν στην κοινότητα Juan Lincopan, στη Ranquilhue, με τις τρεις κόρες τους. Η κοινότητα αποτελείται από περίπου 300 οικογένειες που ζουν σε 400 εκτάρια, και προσπαθεί να ανακαταλάβει άλλα 1000. Ζουν ανάμεσα σε ομαλούς λόφους, μερικώς δασωμένους, πάνω από το βορειοδυτικό τμήμα της λίμνης Lleu Lleu. Κατά μήκος του σπιτιού τους, που μόλις τελείωσαν να χτίζουν, ο Ντάνιελ και η Μίριαμ έχουν ένα μεγάλο κήπο και ψηλότερα στο λόφο ένα χωράφι για πατάτες και κριθάρι. Κάποιος από την κοινότητα έχει ένα τρακτέρ και το νοικιάζει για όργωμα, αλλιώς θα το όργωναν με βόδια. Στον κήπο τους εφαρμόζουν την οργανική γεωργία, αν και δεν έχουν αρχίσει ακόμα να ακολουθούν αυτή την πρακτική στα χωράφια.

Έχουν κοτόπουλα και μια σταθερή παραγωγή αυγών, σκυλιά που ζουν στο χώρο κάτω από το σπίτι και προειδοποιούν για όποιον πλησιάζει, φτιάχνουν το δικό τους ψωμί και μαγειρεύουν και θερμαίνουν το σπίτι με μια ξυλόσομπα. Το σπίτι έχει ύδρευση αλλά όχι αποχέτευση. Τα λύματα πηγαίνουν στον κήπο και στην άκρη του υπάρχει μια αποθήκη.

Περήφανα, η Μίριαμ μου δείχνει μια σειρά δέντρων που φύτεψαν κοντά στο σπίτι τους, τοπικά είδη όπως notro, haulli, arayan, και φουντουκιά. «Βρήκαμε τους σπόρους πάνω στα βουνά και τους φέραμε εδώ κάτω», εξηγεί. Η κορυφή των λόφων καλύπτεται ακόμα με εξωτικά δέντρα ευκάλυπτου, που κατεβάζουν το επίπεδο του νερού, αλλά καλλιεργούν τον ευκάλυπτο

τους, που δε θα εκπαιδεύει Χιλιανούς πολίτες αλλά θα βασίζεται στην κοσμοθεωρία των Μαπούτσε.

Τόσο ο Ντάνιελ όσο και η Μίριαμ συμμετείχαν στο CAM, αλλά μετά έφυγαν. «Το CAM ήρθε απ' έξω και έκαναν τη δουλειά τους πολύ καλά, αλλά μετά τις δράσεις έφευγαν, και ποιος θα δεχόταν τις συνέπειες; Η κοινότητα. Δε νομίζουμε ότι είναι καλή στρατηγική. Δουλεύουμε μέσα στην κοινότητα για να κάνουμε τον αγώνα από τα μέσα. Ακόμα κι αν χρειάζονται 15 με 20 χρόνια».

Το CAM, αν και είναι η πιο ριζοσπαστική οργάνωση Μαπούτσε μέχρι πρόσφατα, προτείνει την αυτονομία αντί για την ανεξαρτησία, εννοώντας ότι οι Μαπούτσε θα έπαιρναν πολιτικά και πολιτιστικά δικαιώματα, και ίσως τη δική τους περιφερειακή κυβέρνηση, μέσα στο Χιλιανό κράτος. Κάποια από τη γη τους θα τους επιστρεφόταν, ενώ η ιδιοκτησία θα διαμορφωνόταν σύμφωνα με τους υπάρχοντες καπιταλιστικούς νόμους. Όλο και περισσότεροι Μαπούτσε αρχίζουν να σκέφτονται ότι έχει έρθει ο καιρός για να προτάξουν την ανεξαρτησία τους, αποκαθιστώντας τα σύνορα πριν το 1880, όπως έχουν εγγυηθεί από πολλαπλές συνθήκες από τον Ισπανικό θρόνο και το Χιλιανό κράτος, και να αποκαταστήσουν ένα κυρίαρχο Γουολμαπού, αυτο-οργανωμένο σύμφωνα με τις δικές του παραδόσεις κουλτούρας, κυκλικό, οικοκεντρικό, αποκεντρωμένο, και μη ιεραρχικό.

τσε αναδασώνουν τοπικά είδη δέντρων, και ίσως χρειάζεται να γίνεται πιο συχνά, αλλά για τώρα επικεντρώνονται στους κήπους για να μπορούν να θρέφονται, και να δημιουργήσουν την ανεξαρτησία τους σε οικονομικό επίπεδο.

Αργότερα, μας λέει για τη ζωή στην παρανομία. «Για ένα πράγμα, δεν μπορείς να ηρεμήσεις. Πάνω απ' όλα, δε μπορείς να

μήνες προφυλακισμένη και δικάστηκε 3 φορές, αλλά τελικά απαλλαχτηκε της κατηγορίας, που της είχε αποδοθεί με βάση τον αντι-τρομοκρατικό νόμο, για «παράνομη οργάνωση». Πριν διωχθεί, είχε σχεδόν τελειώσει το πανεπιστήμιο, έμεναν μόνο οι τελικές εξετάσεις, αλλά ήταν Καθολική σχολή και δε θα την άφηναν να ολοκληρώσει τις εξετάσεις της στη φυλακή, κι έτσι ποτέ δεν πήρε το πτυχίο. Τώρα, στην κοινότητά της στις όχθες της Lleu Lleu, γελάει στη σκέψη του πανεπιστημίου.

Καθώς ερχόμαστε απ' τα χωράφια, ο Χοσέ με βάζει να τον βοηθήσω να γυρίσει τα βόδια και το άροτρο στους γείτονες απ' τους οποίους τα δανείστηκε. Μιλάει στα βόδια με μια ειδική γλώσσα ή τα αγγίζει

τερα στο λόφο ένα χωράφι για πατάτες και κριθάρι. Κάποιος από την κοινότητα έχει ένα τρακτέρ και το νοικιάζει για όργωμα, αλλιώς θα το όργωναν με βόδια. Στον κήπο τους εφαρμόζουν την οργανική γεωργία, αν και δεν έχουν αρχίσει ακόμα να ακολουθούν αυτή την πρακτική στα χωράφια.

Έχουν κοτόπουλα και μια σταθερή παραγωγή αυγών, σκυλιά που ζουν στο χώρο κάτω από το σπίτι και προειδοποιούν για όποιον πλησιάζει, φτιάχνουν το δικό τους ψωμί και μαγειρεύουν και θερμαίνουν το σπίτι με μια ξυλόσομπα. Το σπίτι έχει ύδρευση αλλά όχι αποχέτευση. Τα λύματα πηγαίνουν στον κήπο και στην άκρη του υπάρχει μια αποθήκη.

Περήφανα, η Μίριαμ μου δείχνει μια σειρά δέντρων που φύτεψαν κοντά στο σπίτι τους, τοπικά είδη όπως notro, haulli, arayan, και φουντουκιά. «Βρήκαμε τους σπόρους πάνω στα βουνά και τους φέραμε εδώ κάτω», εξηγεί. Η κορυφή των λόφων καλύπτεται ακόμα με εξωτικά δέντρα ευκάλυπτου, που κατεβάζουν το επίπεδο του νερού, αλλά καλλιεργούν τον ευκάλυπτο για ξυλεία για θέρμανση και σιγά σιγά τον αντικαθιστούν με τοπικά είδη.

Θέλουν οι κόρες τους, τουλάχιστον, να πάνε στο σχολείο για να μάθουν να διαβάζουν, αλλά δε φαίνεται να υπάρχει μεγάλη πίεση για να το παρακολουθήσουν. Τις μέρες που μένουμε μαζί τους, μια από τις κόρες τους παίζει συνεχώς ένα παιχνίδι. Η Μίριαμ λέει ότι της αρέσει να φέρνει τις κόρες της σε δράσεις ανακατάληψης γης για να νιώθουν την αίσθηση του αγώνα, και να κατανοούν ότι όλη αυτή η περιοχή είναι δική τους.

Στο παρελθόν, πολλοί νεαροί Μαπούτσε πήγαιναν στις πόλεις αλλά τώρα πολλοί περισσότεροι μένουν στην επαρχία. Αυτό που πραγματικά χρειάζονται τώρα είναι ένα ανεξάρτητο σχολείο στην περιοχή

καλή στρατηγική. Δουλεύουμε μέσα στην κοινότητα για να κάνουμε τον αγώνα από τα μέσα. Ακόμα κι αν χρειάζονται 15 με 20 χρόνια».

Το CAM, αν και είναι η πιο ριζοσπαστική οργάνωση Μαπούτσε μέχρι πρόσφατα, προτείνει την αυτονομία αντί για την ανεξαρτησία, εννοώντας ότι οι Μαπούτσε θα έπαιρναν πολιτικά και πολιτιστικά δικαιώματα, και ίσως τη δική τους περιφερειακή κυβέρνηση, μέσα στο Χιλιανό κράτος. Κάποια από τη γη τους θα τους επιστρεφόταν, ενώ η ιδιοκτησία θα διαμορφωνόταν σύμφωνα με τους υπάρχοντες καπιταλιστικούς νόμους. Όλο και περισσότεροι Μαπούτσε αρχίζουν να σκέφτονται ότι έχει έρθει ο καιρός για να προτάξουν την ανεξαρτησία τους, αποκαθιστώντας τα σύνορα πριν το 1880, όπως έχουν εγγυηθεί από πολλαπλές συνθήκες από τον Ισπανικό θρόνο και το Χιλιανό κράτος, και να αποκαταστήσουν ένα κυρίαρχο Γουολμαπού, αυτο-οργανωμένο σύμφωνα με τις δικές του παραδόσεις κουλτούρας, κυκλικό, οικοκεντρικό, αποκεντρωμένο, και μη ιεραρχικό.

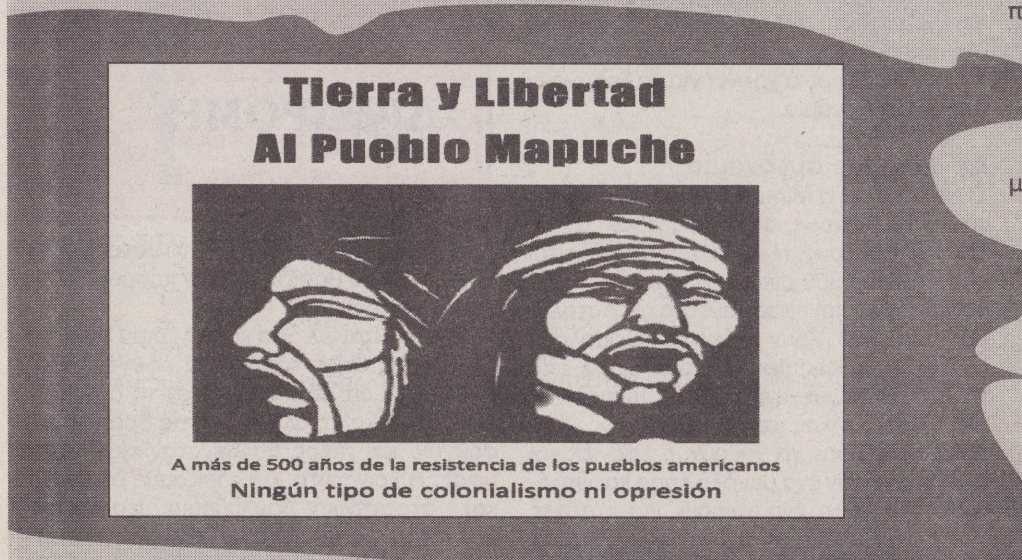
Μιλήσαμε με τον Ντάνιελ και τη Μίριαμ για όλες τις ομοιότητες ανάμεσα στους αγώνες στο Γουολμαπού και τη Χώρα των Βάσκων. Οι Βάσκοι έχουν κερδίσει μια ημιαυτόνομη κυβέρνηση μέσα στο Ισπανικό κράτος, και κάποια πολιτιστικά δικαιώματα για τη διατήρηση της γλώσσας τους, μαζί με την ακόμα σκληρότερη καταστολή που εφαρμόζει ο αντι-τρομοκρατικός νόμος, τα βασανιστήρια και οι πολύχρονες φυλακίσεις για οποιονδήποτε παλεύει με όλα τα μέσα για πλήρη ανεξαρτησία του Βασκικού λαού. Αν αυτό είναι αυτονομία, «τότε δε θα αγωνιστούμε για αυτονομία», γελάει η Μίριαμ.

Καθώς ο αγώνας των Μαπούτσε δυνα-

συνέχεια στη σελίδα 10

συνέχεια από τη σελίδα 9

μώνει, η καταστολή γίνεται επίσης πιο αποτελεσματική. Στο παρελθόν, η αστυνομία θα ερχόταν στις κοινότητες των Μαπούτσε και θα χανόταν, αλλά τώρα ξέρουν που είναι τα πάντα. Τώρα υπάρχουν επίσης και ειδικοί της αστυνομίας που γνωρίζουν τη Mapudungun, τη γλώσσα των Μαπούτσε, και υπάρχει μεγαλύτερη διείσδυση χαφιέδων, όπως ένας φοιτητής από την Concepcion, του οποίου η κατάθεση οδήγησε σε πολλές συλλήψεις, και τώρα δουλεύει στο Μεξικό, λένε. «*Η Μπασελέτ*», η σοσιαλίστρια πρόεδρος που προηγήθηκε του Πινέιρα, «*είχε δύο πρόσωπα. Έδειξε ένα ωραίο πρόσωπο, και μετά άρχισε την καταστολή. Υπήρχε περισσότερη καταστολή μ' αυτήν απ' ό,τι τώρα*».

Είναι γεγονός ότι ένας αριθμός νεαρών Μαπούτσε σκοτώθηκε από την αστυνομία κατά την προηγούμενη κυβέρνηση. Τρεις περιπτώσεις είναι πιο πολύ γνωστές, και τα ονόματά τους κοσμούν τους τοίχους πολλών πόλεων γύρω από τις περιοχές των Μαπούτσε. Ο Άλεξ Λέμουν, πυροβολήθηκε στο κεφάλι κοντά στο Ανγκόλ. Ο Ματίας Κατριλέο πυροβολήθηκε στην πλάτη τον Ιανουάριο του 2008 στο χωράφι ενός

έδιωξαν την αστυνομία. Από τότε, η συγκεκριμένη φυτεία πεύκων έμεινε απροστάτευτη, και η κοινότητα άρχισε να την καθαρίζει ώστε να καλλιεργήσουν. Μέχρι τότε, η εταιρία υλοτομίας ήθελε να νοικιάσει δικαιώματα γης στις όχθες της λίμνης, της Lleu Lleu, για να χτίσει ένα τουριστικό ξενοδοχείο. Οι ντόπιοι Μαπούτσε θα προσλαμβάνονταν, συμπληρώνει ο Ντάνιελ με αηδία, δουλεύοντας για τους τουρίστες, πουλώντας τους λαχανικά και καθαρίζοντας τις τουαλέτες τους. Αφού εκδιώχτηκε η αστυνομία, το σχέδιο για ξενοδοχείο έμεινε στα χαρτιά. Κάποια τουριστικά καταλύματα που κατείχαν μη-ντόπιοι πυρπολήθηκαν εκείνο τον καιρό. Γύρω από το Ranquilhue υπάρχουν κάποια εξοχικά που κατείχαν Μαπούτσε και τα νοίκιαζαν για να εξασφαλίζουν κάποιο εισόδημα, αλλά τώρα υποβαθμίστηκαν και τα διαχειρίζεται η κοινότητα.

Υπάρχει, πάντως, ένα πρόβλημα με τον ιθαγενή καπιταλισμό. Ο Ντάνιελ και η Μίριαμ διηγούνται την ιστορία ενός μέλους της κοινότητας που χρησιμοποίησε τη γη του για μικρής κλίμακας αγροτική επιχείρηση, και άλλων που έδιωξαν τις εταιρίες

θόρυβο καθώς πέφτει στη γη. Στην αρχή, όταν αρχίζει να γέρνει, ακούς τον κάθε τριγμό του ξύλου. Μετά, όταν δεν κρατιέται άλλο, η βαρύτητα το οδηγεί κάτω και όλοι οι ήχοι γίνονται μια ακουστική μαύρη τρύπα, και όλος ο κόσμος σιωπά. Μετά, ακριβώς πριν την πρόσκρουση, αντιλαμβάνεσαι ένα φοβερό άνεμο, καθώς τραβιούνται τα χιλιάδες κλαδιά ολοένα και πιο γρήγορα μέσα στον αέρα. Τέλος, όταν το σπουδαίο δέντρο χτυπάει το έδαφος, νιώθεις τη βροντή μέσα στα κόκαλά σου, σαν να είσαι για μια στιγμή το ίδιο το δέντρο.

Είναι λυπηρό να σκοτώνεις ένα τέτοιο σπουδαίο δέντρο, ειδικά με ένα εργαλείο τόσο χοντροκομμένο όπως το αλυσοπρίονο. Αλλά ο θάνατος μπορεί να είναι μια ευκαιρία για χαρά. Αυτό το δέντρο δεν έπρεπε να είναι εδώ, και στο σώμα του υπάρχουν πενήντα χρόνια πλούτου, που μια αποικιοκρατική εταιρία προσπάθησε να κλέψει, αλλά τώρα θα επιστρέψει στο έδαφος απ' το οποίο προήλθε. Την επόμενη χρονιά, θα υπάρχει μια φωτιά, και οι στάχτες θα γίνουν πατάτες ή δέντρα arayan.

Περνάμε την υπόλοιπη μέρα περπατώντας μέσα στη φυτεία, κόβοντας δέντρα εδώ κι εκεί, κινούμενοι συνεχώς. Σε ένα σημείο προσπερνάμε τα αποκαΐδια τροχόσπιτων βαμμένων με συνθήματα των Μαπούτσε, και το αναποδογυρισμένο σκουριασμένο απομεινάρι ενός περιπολικού. Εδώ έγινε μια μάχη, μια νίκη. Η ανακατάληψη γης σ' αυτό το σημείο είναι πρόσφατη, αλλά ήδη ένα χωράφι έχει καλλιεργηθεί ως τη μέση. Την άλλη χρονιά θα είναι παραπάνω. Σιγά-σιγά.

Στο δρόμο πενήντα μέτρα πιο κάτω, ένα μεγάλο κόκκινο φορτηγό σταματάει μπροστά μας. Μπορεί να είναι εργάτες κάποιας εταιρίας, ή ασφαλίτες. Τρέχουμε στα δέντρα. Ο αγώνας συνεχίζεται.

Παρανομία

Είναι αργά το βράδυ όταν παίρνουμε ένα δρόμο με πολλές στροφές και φτάνουμε στο μέρος που κρύβεται ο Juan Carlos Mil-

Η παρανομία, εξηγεί ο Χουάν Κάρλος, σπάνια διαρκεί πάνω από δύο χρόνια ώσπου να συλληφθεί ο φυγάς, αλλά η φυγή αυτή μπορεί να δείξει την περιφρόνηση προς την κρατική δικαιοσύνη και μια άρνηση υποταγής στους θεσμούς τους. Ο χρόνος φυγοδικίας μπορεί επίσης να κάνει τα πράγματα πιο δύσκολα για τις διωκτικές αρχές, καθώς μάρτυρες εξαφανίζονται ή αλλάζουν την κατάθεσή τους.

Σε ένα άλλο σημείο της συζήτησης, εξηγεί πόσο σημαντική είναι η λίμνη για τους ανθρώπους της περιοχής, και πώς δεν είναι σύμπτωση που διατηρείται τόσο καθαρή. Νωρίτερα, μας είχαν δείξει ένα μέρος της λίμνης με μια μικρή μηχανοκίνητη βάρκα, επειδή το να πας απ' τη μια μεριά στην άλλη είναι σχεδόν αδύνατο, αλλά συνήθως η λίμνη είναι αδιατάρακτη και μια μηχανοκίνητη βάρκα δε θα μείνει ποτέ στο νερό όταν δε χρησιμοποιείται. Αστειευόμενος λέει ότι αν έρθουν τουρίστες και δοκιμάσουν να κάνουν τζετ-σκι στη Lleu Lleu, θα τους κανόνιζαν. «**Εμείς οι Μαπούτσε είμαστε πολύ καλοί με μια πέτρα και μια σφεντόνα**», χαμογελάει.

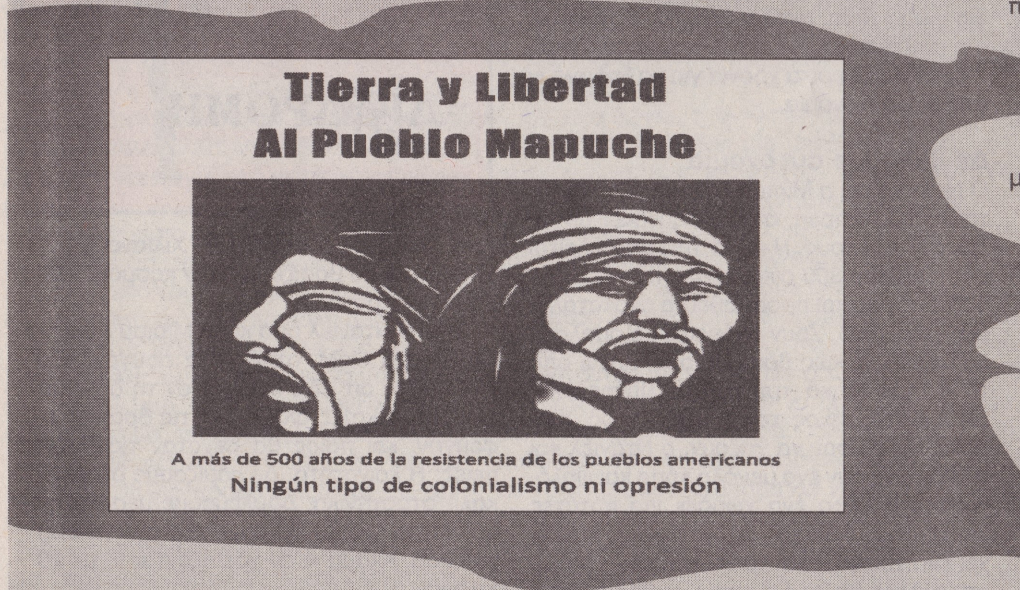
Όταν ρωτάω για τις σχέσεις τους με τους αναρχικούς, συμφωνεί ότι δείχνουν πολύ καλή αλληλεγγύη, αλλά οι Χιλιανοί αναρχικοί «*δεν έχουν newen*». **Η πνευματική πλευρά λείπει τελείως και αυτό είναι μια μεγάλη αδυναμία**, λέει.

Οι απεργοί πείνας στις φυλακές του Τεμούκο επίσης υποβάθμισαν τη σημασία της πνευματικότητάς τους. Οι machis τους είχαν μπορέσει να τους επισκεφτούν και να τους φροντίσουν ενώ ήταν έγκλειστοι, και αυτή η στήριξη τους επέτρεψε να συνεχίσουν πολύ περισσότερο και να μην τρώνε.

Λίγο-λίγο

Ο Mauricio Huaquillao, ένας από τους απεργούς πείνας, μας είπε: «*Θέλουμε να ξαναχτίσουμε το λαό μας, και αυτό το σχέδιο μάς οδηγεί άμεσα στην αντιπαράθεση με το κράτος με όλα τα δυνατά μέσα.* ***Μέχρι τώρα δεν είχαμε ένοπλες οργανώσεις. Είμαστε επικίνδυνοι λόγω των ιδεών μας***».

Η καλύτερη αλληλεγγύη βασίζεται στις προσωπικές σχέσεις και την αμοιβαιότητα.

λεύει στο Μεξικό, λένε. «Η Μπασελέτ», η σοσιαλίστρια πρόεδρος που προηγήθηκε του Πινέιρα, «*είχε δύο πρόσωπα. Έδειξε ένα ωραίο πρόσωπο, και μετά άρχισε την καταστολή. Υπήρχε περισσότερη καταστολή μ' αυτήν απ' ό,τι τώρα*».

Είναι γεγονός ότι ένας αριθμός νεαρών Μαπούτσε σκοτώθηκε από την αστυνομία κατά την προηγούμενη κυβέρνηση. Τρεις περιπτώσεις είναι πιο πολύ γνωστές, και τα ονόματά τους κοσμούν τους τοίχους πολλών πόλεων γύρω από τις περιοχές των Μαπούτσε. Ο Άλεξ Λέμουν, πυροβολήθηκε στο κεφάλι κοντά στο Ανγκόλ. Ο Ματίας Κατριλέο πυροβολήθηκε στην πλάτη τον Ιανουάριο του 2008 στο χωράφι ενός μεγάλου τσιφλικά, το πτώμα του έπεσε σ' ένα κανάλι και έπρεπε να το μαζέψουν. Ο Μεντόζα Κόλιου πυροβολήθηκε στην πλάτη τον Αύγουστο του 2009. «*Όλοι τους πυροβολήθηκαν από πίσω, κανένας από μπροστά*», εξηγεί ο Ντάνιελ σοβαρά. «*Όλοι έτρεχαν!*» προσθέτει η Μίριαμ, και αρχίζουν να γελάνε.

Μιλάνε για τον αγώνα και πώς αυτός μεγαλώνει πέρα από τον εξουθενωτικό κύκλο της δράσης, των συλλήψεων, της υποστήριξης, και πώς χρειάζεται να αναπτύξουν μια οργάνωση νομικής βοήθειας, σαν ασπίδα, για να λειτουργεί παράλληλα με τα πιο μαχητικά κομμάτια του αγώνα.

Οι Μαπούτσε δεν είναι με καμία έννοια θύματα. Αυτές οι αντιπαραθέσεις έχουν λάβει χώρα κατά τη διάρκεια ενός δυνατού αγώνα για την ανακατάληψη της γης

η αστυνομία, το σχέδιο για ξενοδοχείο έμεινε στα χαρτιά. Κάποια τουριστικά καταλύματα που κατείχαν μη-ντόπιοι πυρπολήθηκαν εκείνο τον καιρό. Γύρω από το Ranquilhue υπάρχουν κάποια εξοχικά που κατείχαν Μαπούτσε και τα νοίκιαζαν για να εξασφαλίζουν κάποιο εισόδημα, αλλά τώρα υποβαθμίστηκαν και τα διαχειρίζεται η κοινότητα.

Υπάρχει, πάντως, ένα πρόβλημα με τον ιθαγενή καπιταλισμό. Ο Ντάνιελ και η Μίριαμ διηγούνται την ιστορία ενός μέλους της κοινότητας που χρησιμοποίησε τη γη του για μικρής κλίμακας αγροτική επιχείρηση, και άλλων που έδιωξαν τις εταιρίες υλοτομίας μόνο και μόνο για να συνεχίσουν να καλλιεργούν και να πουλούν εξωτικά δέντρα. Αλλά οι μόνοι που μπορούν να αγοράσουν αυτή την ξυλεία ήταν οι ίδιες εταιρίες, έτσι στο τέλος δεν τους ένοιαζε ποιος έλεγχε ή διαχειριζόταν τη γη αρκεί να συνέχιζε να παράγει υπό μια καπιταλιστική λογική. **Η αναπαραγωγή του καπιταλισμού μέσα στον αγώνα τους είναι ένας αναγνωρισμένος κίνδυνος**.

Και μετά ήταν και οι πολιτικοί Μαπούτσε. Υπάρχουν αυτοί που δουλεύουν με την κυβέρνηση, και αυτοί που προσπαθούν να σχηματίσουν πολιτικά κόμματα για να ενσωματλωσουν τον αγώνα, «**αλλά δεν υπάρχει κανένα πολιτικό κόμμα Μαπούτσε, δεν υφίσταται, επειδή κλείσαμε την πόρτα και μείνανε έξω**».

«**Οι Μαπούτσε μπορούν να έχουν την α-**

να είσαι για μια στιγμή το ίδιο το δέντρο.

Είναι λυπηρό να σκοτώνεις ένα τέτοιο σπουδαίο δέντρο, ειδικά με ένα εργαλείο τόσο χοντροκομμένο όπως το αλυσοπρίονο. Αλλά ο θάνατος μπορεί να είναι μια ευκαιρία για χαρά. Αυτό το δέντρο δεν έπρεπε να είναι εδώ, και στο σώμα του υπάρχουν πενήντα χρόνια πλούτου, που μια αποικιοκρατική εταιρία προσπάθησε να κλέψει, αλλά τώρα θα επιστρέψει στο έδαφος απ' το οποίο προήλθε. Την επόμενη χρονιά, θα υπάρχει μια φωτιά, και οι στάχτες θα γίνουν πατάτες ή δέντρα arayan.

Περνάμε την υπόλοιπη μέρα περπατώντας μέσα στη φυτεία, κόβοντας δέντρα εδώ κι εκεί, κινούμενοι συνεχώς. Σε ένα σημείο προσπερνάμε τα αποκαΐδια τροχόσπιτων βαμμένων με συνθήματα των Μαπούτσε, και το αναποδογυρισμένο σκουριασμένο απομεινάρι ενός περιπολικού. Εδώ έγινε μια μάχη, μια νίκη. Η ανακατάληψη γης σ' αυτό το σημείο είναι πρόσφατη, αλλά ήδη ένα χωράφι έχει καλλιεργηθεί ως τη μέση. Την άλλη χρονιά θα είναι παραπάνω. Σιγά-σιγά.

Στο δρόμο πενήντα μέτρα πιο κάτω, ένα μεγάλο κόκκινο φορτηγό σταματάει μπροστά μας. Μπορεί να είναι εργάτες κάποιας εταιρίας, ή ασφαλίτες. Τρέχουμε στα δέντρα. Ο αγώνας συνεχίζεται.

Παρανομία

Είναι αργά το βράδυ όταν παίρνουμε ένα δρόμο με πολλές στροφές και φτάνουμε στο μέρος που κρύβεται ο Juan Carlos Millanao. Καταζητείται και ζει μερικούς μήνες τώρα στην παρανομία, κατηγορούμενος για ένα έγκλημα με τον αντι-τρομοκρατικό νόμο. Ο εισαγγελέας ζητάει φυλάκιση 73 χρόνων για την περίπτωσή του. Μας λέει την ιστορία του.

Έφυγε από την κοινότητά του στην ηλικία των 16, και έζησε στην πόλη για εννιά χρόνια, άστεγος, κάνοντας το μικροπωλητή για να επιβιώσει. Το 1990 γύρισε σπίτι του αλλά είδε ότι κανείς δε μιλούσε για τον αγώνα. Έτσι πήγε στο Σαντιάγκο, όπου βρήκε δουλειά σε ένα ορυχείο στο βορρά. Για δέκα χρόνια δούλεψε στο ορυχείο, περιστασιακά γυρνούσε για να φέρει χρήματα και να συμμετέχει στον αγώνα και ξανάφευγε, πριν να μπει στο στόχαστρο των αρχών. Για χρόνια υποστήριξε τον αγώνα και απέφυγε τη σύλληψη. Μετά από 10 χρόνια δου-

ανθρώπους της περιοχής, και πώς δεν είναι σύμπτωση που διατηρείται τόσο καθαρή. Νωρίτερα, μας είχαν δείξει ένα μέρος της λίμνης με μια μικρή μηχανοκίνητη βάρκα, επειδή το να πας απ' τη μια μεριά στην άλλη είναι σχεδόν αδύνατο, αλλά συνήθως η λίμνη είναι αδιατάρακτη και μια μηχανοκίνητη βάρκα δε θα μείνει ποτέ στο νερό όταν δε χρησιμοποιείται. Αστειευόμενος λέει ότι αν έρθουν τουρίστες και δοκιμάσουν να κάνουν τζετ-σκι στη Lleu Lleu, θα τους κανόνιζαν. «**Εμείς οι Μαπούτσε είμαστε πολύ καλοί με μια πέτρα και μια σφεντόνα**», χαμογελάει.

Όταν ρωτάω για τις σχέσεις τους με τους αναρχικούς, συμφωνεί ότι δείχνουν πολύ καλή αλληλεγγύη, αλλά οι Χιλιανοί αναρχικοί «*δεν έχουν newen*». **Η πνευματική πλευρά λείπει τελείως και αυτό είναι μια μεγάλη αδυναμία**, λέει.

Οι απεργοί πείνας στις φυλακές του Τεμούκο επίσης υποβάθμισαν τη σημασία της πνευματικότητάς τους. Οι machis τους είχαν μπορέσει να τους επισκεφτούν και να τους φροντίσουν ενώ ήταν έγκλειστοι, και αυτή η στήριξη τους επέτρεψε να συνεχίσουν πολύ περισσότερο και να μην τρώνε.

Λίγο-λίγο

Ο Mauricio Huaquillao, ένας από τους απεργούς πείνας, μας είπε: «*Θέλουμε να ξαναχτίσουμε το λαό μας, και αυτό το σχέδιο μάς οδηγεί άμεσα στην αντιπαράθεση με το κράτος με όλα τα δυνατά μέσα.* ***Μέχρι τώρα δεν είχαμε ένοπλες οργανώσεις. Είμαστε επικίνδυνοι λόγω των ιδεών μας***».

Η καλύτερη αλληλεγγύη βασίζεται στις προσωπικές σχέσεις και την αμοιβαιότητα. Καθώς οι αναρχικοί συνεχίζουν να στηρίζουν τον αγώνα των Μαπούτσε και να επιτίθενται σ' αυτούς που τους καταπιέζουν, κερδίζουμε πολλά, καθώς οι Μαπούτσε πυρπολούν τους ρηχούς θεσμούς του Κράτους και του Κεφαλαίου σε μια γωνιά του κόσμου, και συνεχίζουν να αναπτύσσουν ένα στιβαρό αγώνα απ' τον οποίο μπορούμε να μάθουμε πολλά.

Κι εμείς επίσης αγωνιζόμαστε για εκατοντάδες χρόνια, αλλά χρειάζεται να αναβιώσουμε αυτές τις ρίζες για να πάρουμε δύναμη απ' αυτές. Μπορούμε να δούμε ότι υπάρχουν δεκάδες μονοπάτια αγώνα, και δεκάδες είδη αναρχικών που δεν είναι αναρχικοί, σύντροφοι που είναι διαφορετικοί, και χωρισμένοι, αλλά αντανακλούν λίγο από μας, στην κοινή αγάπη μας για την ελευθερία και το μίσος για την κυριαρχία. Ως αναρχικοί, δε χρειάζεται να ανήκουμε

λή μ' αυτήν απ' ό,τι τώρα».

Είναι γεγονός ότι ένας αριθμός νεαρών Μαπούτσε σκοτώθηκε από την αστυνομία κατά την προηγούμενη κυβέρνηση. Τρεις περιπτώσεις είναι πιο πολύ γνωστές, και τα ονόματά τους κοσμούν τους τοίχους πολλών πόλεων γύρω από τις περιοχές των Μαπούτσε. Ο Άλεξ Λέμουν, πυροβολήθηκε στο κεφάλι κοντά στο Ανγκόλ. Ο Ματίας Κατριλέο πυροβολήθηκε στην πλάτη τον Ιανουάριο του 2008 στο χωράφι ενός μεγάλου τσιφλικά, το πτώμα του έπεσε σ' ένα κανάλι και έπρεπε να το μαζέψουν. Ο Μεντόζα Κόλιου πυροβολήθηκε στην πλάτη τον Αύγουστο του 2009. *«Όλοι τους πυροβολήθηκαν από πίσω, κανένας από μπροστά»*, εξηγεί ο Ντάνιελ σοβαρά. *«Όλοι έτρεχαν!»* προσθέτει η Μίριαμ, και αρχίζουν να γελάνε.

Μιλάνε για τον αγώνα και πώς αυτός μεγαλώνει πέρα από τον εξουθενωτικό κύκλο της δράσης, των συλλήψεων, της υποστήριξης, και πώς χρειάζεται να αναπτύξουν μια οργάνωση νομικής βοήθειας, σαν ασπίδα, για να λειτουργεί παράλληλα με τα πιο μαχητικά κομμάτια του αγώνα.

Οι Μαπούτσε δεν είναι με καμία έννοια θύματα. Αυτές οι αντιπαραθέσεις έχουν λάβει χώρα κατά τη διάρκεια ενός δυνατού αγώνα για την ανακατάληψη της γης τους. Στο Ranquilhue, υπήρχαν κάποια τρέιλερ όπου ζούσαν εργαζόμενοι ως υλοτόμοι, φυλάσσοντας τη σφετερισμένη γη.

Γύρω στο 2004, τα σπίτια πυρπολήθηκαν, και οι εργάτες και οι οικογένειές τους κάηκαν. Τότε το κράτος έστησε ένα κέντρο διοίκησης, όπου ζούσαν κάποιοι αστυνομικοί, για να φρουρεί τις φυτείες της ξυλείας. Η στρατηγική ελέγχου της Χιλής είναι πολύ νομικίστικη, έτσι αντί να προσλαμβάνουν μισθοφόρους ή παραστρατιωτικούς όπως θα έκαναν σε άλλες χώρες, οι εταιρίες υλοτομίας βασίζονται απευθείας στην προστασία της αστυνομίας.

Γύρω στο 2006, ήταν καιρός για την αστυνομία να φύγει. Αυτή τη φορά, τα μέλη της κοινότητας δεν ήρθαν μέσα στη νύχτα, αλλά την ημέρα, μερικές εκατοντάδες, και τείχαν Μαπούτσε και τα νοίκιαζαν για να εξασφαλίζουν κάποιο εισόδημα, αλλά τώρα υποβαθμίστηκαν και τα διαχειρίζεται η κοινότητα.

Υπάρχει, πάντως, ένα πρόβλημα με τον ιθαγενή καπιταλισμό. Ο Ντάνιελ και η Μίριαμ διηγούνται την ιστορία ενός μέλους της κοινότητας που χρησιμοποίησε τη γη του για μικρής κλίμακας αγροτική επιχείρηση, και άλλων που έδιωξαν τις εταιρίες υλοτομίας μόνο και μόνο για να συνεχίσουν να καλλιεργούν και να πουλούν εξωτικά δέντρα. Αλλά οι μόνοι που μπορούν να αγοράσουν αυτή την ξυλεία ήταν οι ίδιες εταιρίες, έτσι στο τέλος δεν τους ένοιαζε ποιος έλεγχε ή διαχειριζόταν τη γη αρκεί να συνέχιζε να παράγει υπό μια καπιταλιστική λογική. **Η αναπαραγωγή του καπιταλισμού μέσα στον αγώνα τους είναι ένας αναγνωρισμένος κίνδυνος.**

Και μετά ήταν και οι πολιτικοί Μαπούτσε. Υπάρχουν αυτοί που δουλεύουν με την κυβέρνηση, και αυτοί που προσπαθούν να σχηματίσουν πολιτικά κόμματα για να ενσωματλώσουν τον αγώνα, **«αλλά δεν υπάρχει κανένα πολιτικό κόμμα Μαπούτσε, δεν υφίσταται, επειδή κλείσαμε την πόρτα και μείναν έξω».**

«Οι Μαπούτσε μπορούν να έχουν την ανεξαρτησία τους, αλλά αν δεν έχουν την πνευματική πλευρά των πραγμάτων τότε είναι ένα τίποτα. Ένας Μαπούτσε χωρίς newen δεν είναι Μαπούτσε». Newen, εξηγούν, σημαίνει δύναμη, αλλά είναι επίσης η δύναμη της φύσης, ή η ενέργεια που λαμβάνει κανείς από το φυσικό κόσμο. **«Τη στιγμή που ο ουρανός πηγαίνει από το σκοτάδι στο φως λαμβάνεις όλη τη δύναμή σου».** Συνεπώς, υπάρχει μια τελετουργία Μαπούτσε που δέχεται κάποιος σε δύσκολους καιρούς, ξυπνώντας πριν τα χαράματα για να ζητήσει και να λάβει τη δύναμη του σύμπαντος.

Ξυλεία!

Ένα πεύκο ηλικίας 50 χρόνων, ορθώνεται σε ύψος 100 ποδιών, και κάνει ένα φοβερό

νε μια μάχη, μια νίκη. Η ανακατάληψη γης σ' αυτό το σημείο είναι πρόσφατη, αλλά ήδη ένα χωράφι έχει καλλιεργηθεί ως τη μέση. Την άλλη χρονιά θα είναι παραπάνω. Σιγά-σιγά.

Στο δρόμο πενήντα μέτρα πιο κάτω, ένα μεγάλο κόκκινο φορτηγό σταματάει μπροστά μας. Μπορεί να είναι εργάτες κάποιας εταιρίας, ή ασφαλίτες. Τρέχουμε στα δέντρα. Ο αγώνας συνεχίζεται.

Παρανομία

Είναι αργά το βράδυ όταν παίρνουμε ένα δρόμο με πολλές στροφές και φτάνουμε στο μέρος που κρύβεται ο Juan Carlos Millanao. Καταζητείται και ζει μερικούς μήνες τώρα στην παρανομία, κατηγορούμενος για ένα έγκλημα με τον αντι-τρομοκρατικό νόμο. Ο εισαγγελέας ζητάει φυλάκιση 73 χρόνων για την περίπτωσή του. Μας λέει την ιστορία του.

Έφυγε από την κοινότητά του στην ηλικία των 16, και έζησε στην πόλη για εννιά χρόνια, άστεγος, κάνοντας το μικροπωλητή για να επιβιώσει. Το 1990 γύρισε σπίτι του αλλά είδε ότι κανείς δεν μιλούσε για τον αγώνα. Έτσι πήγε στο Σαντιάγκο, όπου βρήκε δουλειά σε ένα ορυχείο στο βορρά. Για δέκα χρόνια δούλεψε στο ορυχείο, περιστασιακά γυρνούσε για να φέρει χρήματα και να συμμετέχει στον αγώνα και ξανάφευγε, πριν να μπει στο στόχαστρο των αρχών. Για χρόνια υποστήριξε τον αγώνα και απέφυγε τη σύλληψη. Μετά από 10 χρόνια δουλειάς, η κοινότητά του τελικά πήρε το κτήμα που είχε καταπατηθεί, και αυτός επέστρεψε να ζήσει εκεί και να σκεφτεί για την ανεξαρτησία. «Πρέπει να αγωνιστώ για το λαό μου», λέει.

«Ο αγώνας των Μαπούτσε έχει ό,τι χρειάζεται» μας λέει. *«Και είμαστε πάντα τρία βήματα μπροστά από το κράτος».* Έχουν στρατηγική, μας εξηγεί. Μια φορά, κατέλαβαν ένα κτήμα που περιβαλλόταν από τάφρο και ηλεκτροφόρο σύρμα και φρουρούνταν από την αστυνομία. Εκατοντάδες άτομα πήγαν να διαμαρτυρηθούν και να αντιμετωπίσουν την αστυνομία μπροστά στο κτήμα, και τότε άλλοι εμφανίστηκαν μέσα στην ιδιοκτησία, πίσω από την αστυνομία, και την έκαψαν. *«Η αστυνομία ποτέ δεν κατάλαβε πώς μπήκαν μέσα».* Κρυφογέλασε.

χαν μπορέσει να τους επισκεφτούν και να τους φροντίσουν ενώ ήταν έγκλειστοι, και αυτή η στήριξη τους επέτρεψε να συνεχίσουν πολύ περισσότερο και να μην τρώνε.

Λίγο-λίγο

Ο Mauricio Huaquillao, ένας από τους απεργούς πείνας, μας είπε: *«Θέλουμε να ξαναχτίσουμε το λαό μας, και αυτό το σχέδιο μάς οδηγεί άμεσα στην αντιπαράθεση με το κράτος με όλα τα δυνατά μέσα. **Μέχρι τώρα δεν είχαμε ένοπλες οργανώσεις. Είμαστε επικίνδυνοι λόγω των ιδεών μας**».*

Η καλύτερη αλληλεγγύη βασίζεται στις προσωπικές σχέσεις και την αμοιβαιότητα. Καθώς οι αναρχικοί συνεχίζουν να στηρίζουν τον αγώνα των Μαπούτσε και να επιτίθενται σ' αυτούς που τους καταπιέζουν, κερδίζουμε πολλά, καθώς οι Μαπούτσε πυρπολούν τους ρηχούς θεσμούς του Κράτους και του Κεφαλαίου σε μια γωνιά του κόσμου, και συνεχίζουν να αναπτύσσουν ένα στιβαρό αγώνα απ' τον οποίο μπορούμε να μάθουμε πολλά.

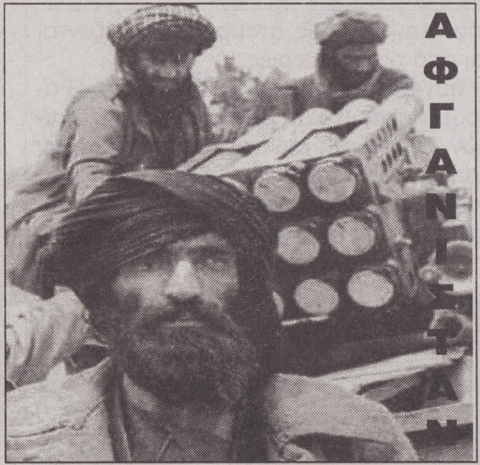
Κι εμείς επίσης αγωνιζόμαστε για εκατοντάδες χρόνια, αλλά χρειάζεται να αναβιώσουμε αυτές τις ρίζες για να πάρουμε δύναμη απ' αυτές. Μπορούμε να δούμε ότι υπάρχουν δεκάδες μονοπάτια αγώνα, και δεκάδες είδη αναρχικών που δεν είναι αναρχικοί, σύντροφοι που είναι διαφορετικοί, και χωρισμένοι, που αντανακλούν λίγο από μας, στην κοινή αγάπη μας για την ελευθερία και το μίσος για την κυριαρχία. Ως αναρχικοί, δε χρειάζεται να ανήκουμε στην ίδια οργάνωση μ' αυτούς, να χρησιμοποιούμε την ίδια στρατηγική, ή να υιοθετούμε την ίδια κοσμοθεώρηση, για να πολεμάμε μαζί και χώρια ως σύντροφοι, επειδή είμαστε ενάντια στον κόσμο του επιβεβλημένου συγκεντρωτισμού.

Μακάρι να επιτύχουν να κινηθούν από την αυτονομία στην ανεξαρτησία, και μακάρι να συνεχίσουμε να βρίσκουμε αυτές τις ρίζες σε ξεριζωμένες χώρες και να αναπτύξουμε μια δύναμη που ξεπερνάει την καταστολή.

Για τη Γη και την Ελευθερία, συνεχίζουμε.

Μετάφραση - Απόδοση:
Αναρχικός Πυρήνας
ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Οι κατοχικές δυνάμεις αναγκάζονται να εγκαταλείψουν πολλές βάσεις τους τον τελευταίο καιρό, ενώ οι επιθέσεις των ανταρτών αυξάνονται. Όπως παραδέχονται και οι ίδιοι οι κατοχικοί, η βία στο Αφγανιστάν έχει αυξηθεί σε τρομακτικά γι' αυτούς επίπεδα, παρ' όλο που και οι ίδιοι δε σταματούν τις «ανθρωπιστικές» δολοφονίες αμάχων. Σε μία τουλάχιστον επαρχία (Takhar) τρία χωριά υποδέχονται τους μουτζαχεντίν και δηλώνουν στους πολέμαρχους και τον αφγανικό στρατό ότι δεν επιθυμούν τις περιπολίες τους σ' αυτά.

Κατά την επιχείρηση που πραγματοποιούν οι αντάρτες στις **27 Οκτωβρίου** στο σπίτι του Abud-us-Samad, αρχηγού της Εθνικής Υπηρεσίας Ασφαλείας (NDS) στην πρωτεύουσα της επαρχίας **Farah** σκοτώνονται 2 μπάτσοι που τον φυλάνε και 2 αντάρτες.

Στην επαρχία **Faryab** ο μαχητής Mula Muhammad πραγματοποιεί, μαζί με δύο οπαδούς του, επίθεση αυτοκτονίας ...

πιους υποστηρικτές τους εκτός από τις δεκάδες αντάρτικες επιχειρήσεις συνεχίζονται και τα περιστατικά επιθέσεων αυτοκτονίας. Συγκεκριμένα, στις **2 Νοεμβρίου** ο μαχητής Saifullah, κάτοικος της επαρχίας Helmand ανατινάζεται δίπλα σε Αφγανούς στρατιώτες με ένα παγιδευμένο μηχανάκι και σκοτώνει 6 απ' αυτούς, ενώ στις 14 του ίδιου μήνα ο μαχητής Hafiz Ihsanullah ανατινάζεται δίπλα σε αμερικανούς σκοτώνοντας 6 απ' αυτούς. Επίσης στις **28 Οκτωβρίου** σκοτώνεται επιχειρηματίας που δουλεύει με τις κατοχικές δυνάμεις. Τέλος, στις **6 Νοεμβρίου** ένας 75χρονος, ο Wali Muhammad Aka, ανοίγει πυρ με καλάσνικοφ εναντίον καναδών κατοχικών που βρίσκονται στο χωριό Kajoor και σκοτώνει 6 απ' αυτούς πριν πέσει νεκρός από πυρά.

Συντριπτικά πλήγματα δέχονται οι κατακτητές και οι μαριονέτες του καθεστώτος στην επαρχία **Khost.** Συγκεκριμένα σε επίθεση αυτοκτονίας που πραγματοποιεί, στις **3 Νοεμβρίου,** ο μαχητής Jamaluddin, ανατινάζοντας ένα Mazda φορτωμένο με 4,5 τόνους εκρηκτικών στο αρχηγείο της περιφέρειας Sabru, σκοτώνονται τουλάχιστον 23 ΝΑΤΟικοί και ντόπιοι συνεργάτες τους. Έχει προηγηθεί επίθεση άλλης ομάδας ανταρτών που άνοιξε το δρόμο για

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΙΡΑΚ

ΙΡΑΚ

Τα πράγματα στο Ιράκ φαίνεται να μην έχουν αλλάξει, παρ' ότι η εικόνα δείχνει ότι οι περισσότερες ενέργειες αντίστασης πραγματοποιούνται στην ευρύτερη περιοχή. Όλο και φτωχότερη είναι η πληροφόρηση για αυτή την περιοχή της γης, όπου ανθρώπινες δυνάμεις, με όλες τις αντιφάσεις τους, μάχονται με τις δυνάμεις του κακού, του αντιανθρώπινου...

Στην επαρχία **Ανμπάρ**, από τις 4 έως τις 22 Νοεμβρίου, σε τρεις επιθέσεις ανταρτών και από επτά εκρήξεις βομβών σκοτώνονται ένας μπάτσος, ένας ταξίαρχος της διεύθυνσης διαβατηρίων, ενώ τραυτατίζονται άλλοι έντεκα μπάτσοι και ένας ιρακινός στρατιώτης. Επίσης, στις 4 Νοεμβρίου, ο διοικητής της δυτικής πόλης Κουμπέιζα σκοτώνεται από έκρηξη βόμβας και τραυματίζεται ο σωματοφύλακας οδηγός του.

Στην επαρχία **Μπαμπέλ**, από τις 4 έως τις 26 Νοεμβρίου, πραγματοποιούνται δύο επιθέσεις σε αμερικανικές βάσεις: η πρώτη με δύο ρουκέτες στην βάση της στην ελληνική πρεσβεία. Σκοτώνεται ένας ταξίαρχος του ιρακινού στρατού, ενώ τραυματίζονται δέκα οκτώ μπάτσοι και ένας συνταγματάρχης.
Ακόμη, αντάρτες σκοτώνουν τον αξιωματούχο του υπουργείου παιδείας, Μουθφέρ Μοχάμαντ. Τέλος, σε άλλη επίθεση, αντάρτες εκτελούν υψηλόβαθμο αξιωματούχο του υπουργείου εσωτερικών με όπλα που φέρουν σιγαστήρες.

Στην επαρχία **Βασόρα**, από τις 10 έως τις 26 Νοεμβρίου πραγματοποιούνται δύο επιθέσεις με πυραύλους. Στην πρώτη, οι αντάρτες προλαβαίνουν να εκτοξεύσουν μόνο δύο από έντεκα συνολικά πυραύλους κατιούσα. Τους υπόλοιπους εννέα τους ανακαλύπτουν οι μπάτσοι. Η δεύτερη επίθεση γίνεται με τέσσερεις πυραύλους κατιούσα εναντίον του αεροδρομίου της Βασόρας.

Στην επαρχία **Ντιγιάλα**, στις 12 Νοεμβρίου, μέλος του επαρχιακού συμβουλίου επιζεί απόπειρας εναντίον του στην περιοχή Καναάν, ανατολικά της Μπακούμπα. Τραυματίζονται δύο από τους σωματοφύλακές του, ενώ το αυτοκίνητό του καταστρέφεται.

Στο **Κιρκούκ**, από τις 15

Οι κατοχικές δυνάμεις αναγκάζονται να εγκαταλείψουν πολλές βάσεις τους τον τελευταίο καιρό, ενώ οι επιθέσεις των ανταρτών αυξάνονται. Όπως παραδέχονται και οι ίδιοι οι κατοχικοί, η βία στο Αφγανιστάν έχει αυξηθεί σε τρομακτικά γι' αυτούς επίπεδα, παρ' όλο που και οι ίδιοι δε σταματούν τις «ανθρωπιστικές» δολοφονίες αμάχων. Σε μία τουλάχιστον επαρχία (Takhar) τρία χωριά υποδέχονται τους μουτζαχεντίν και δηλώνουν στους πολέμαρχους και τον αφγανικό στρατό ότι δεν επιθυμούν τις περιπολίες τους σ' αυτά.

Κατά την επιχείρηση που πραγματοποιούν οι αντάρτες στις **27 Οκτωβρίου** στο σπίτι του Abud-us-Samad, αρχηγού της Εθνικής Υπηρεσίας Ασφαλείας (NDS) στην πρωτεύουσα της επαρχίας **Farah** σκοτώνονται 2 μπάτσοι που τον φυλάνε και 2 αντάρτες.

Στην επαρχία **Faryab** ο μαχητής Mula Muhammad πραγματοποιεί, στις **6 Νοεμβρίου,** επίθεση αυτοκτονίας σκοτώνοντας 6 σωματοφύλακες του διοικητή της επαρχίας.

Μετά από βομβαρδισμούς των κατοχικών δυνάμεων στην περιφέρεια Σανγκίν της επαρχίας **Helmand**, στις **28 Οκτωβρίου**, σκοτώνονται 10 άμαχοι, ενώ τρεις μέρες μετά οι αντάρτες πραγματοποιούν επίθεση σε πομπή στην οποία βρίσκεται ο γιός του κυβερνήτη της επαρχίας. Σκοτώνονται τουλάχιστον 7 αξιωματούχοι. Οι κατοχικές δυνάμεις πραγματοποιούν επιδρομές σε σπίτια στις 9 και 22 Νοεμβρίου δολοφονώντας 17 άμαχους και συλλαμβάνοντας 14.

Στις **13 Νοεμβρίου** ομάδα αποτελούμενη από 15 αντάρτες πραγματοποιεί επίθεση σε αεροπορική βάση της πόλης **Jalalabad**, με βαρέα και ελαφρά όπλα και με εκρηκτικά. Ο συνολικός απολογισμός είναι 37 α-

πυρ με καλάσνικοφ εναντίον καναδών κατοχικών που βρίσκονται στο χωριό Kajoor και σκοτώνει 6 απ' αυτούς πριν πέσει νεκρός από πυρά.

Συντριπτικά πλήγματα δέχονται οι κατακτητές και οι μαριονέτες του καθεστώτος στην επαρχία **Khost.** Συγκεκριμένα σε επίθεση αυτοκτονίας που πραγματοποιεί, στις **3 Νοεμβρίου,** ο μαχητής Jamaluddin, ανατινάζοντας ένα Mazda φορτωμένο με 4,5 τόνους εκρηκτικών στο αρχηγείο της περιφέρειας Sabru, σκοτώνονται τουλάχιστον 23 ΝΑΤΟικοί και ντόπιοι συνεργάτες τους. Έχει προηγηθεί επίθεση άλλης ομάδας ανταρτών που άνοιξε το δρόμο για την επιχείρηση. Σε άλλη επίθεση ανταρτών σκοτώνεται, στις **9 Νοεμβρίου, ο κυβερνήτης της περιφέρειας Shwak,** ενώ την επομένη ο μαχητής Abdul Ghafar ανατινάζεται μαζί με όχημα που είναι φορτωμένο με 1500 κιλά εκρηκτικών σκοτώνοντας14 ΝΑΤΟικούς και Αφγανούς στρατιώτες.

Τέλος, σε άλλες 171 επιχειρήσεις που έχουν πραγματοποιήσει οι αντάρτες στο διάστημα 26 Οκτωβρίου έως 22 Νοεμβρίου, στις επαρχίες: **Badghis, Baghlan Farah, Helmand, Ghazni, Ghor, Herat, Badakhshan, Kandahar, Jaozjian, Kabul, Kapisa, Kunar, Khost, Zabul, Nemroz, Kunduz, Laghman, Logar, Nangarhar, Nooristan, Paktia, Paktika, Parwan, Wardak** έχουν σκοτωθεί 188 Αφγανοί στρατιώτες, 283 αμερικανοί, 11 γαλ-

Τα πράγματα στο Ιράκ φαίνεται να μην έχουν αλλάξει, παρ' ότι η εικόνα δείχνει ότι οι περισσότερες ενέργειες αντίστασης πραγματοποιούνται στην ευρύτερη περιοχή. Όλο και φτωχότερη είναι η πληροφόρηση για αυτή την περιοχή της γης, όπου ανθρώπινες δυνάμεις, με όλες τις αντιφάσεις τους, μάχονται με τις δυνάμεις του κακού, του αντιανθρώπινου...

Στην επαρχία **Ανμπάρ**, από τις 4 έως τις 22 Νοεμβρίου, σε τρεις επιθέσεις ανταρτών και από επτά εκρήξεις βομβών σκοτώνονται ένας μπάτσος, ένας ταξίαρχος της διεύθυνσης διαβατηρίων, ενώ τραυματίζονται άλλοι έντεκα μπάτσοι και ένας ιρακινός στρατιώτης. Επίσης, στις 4 Νοεμβρίου, ο διοικητής της δυτικής πόλης Κουμπέιζα σκοτώνεται από έκρηξη βόμβας και τραυματίζεται ο σωματοφύλακας οδηγός του.

Στην επαρχία **Μπαμπέλ**, από τις 4 έως τις 26 Νοεμβρίου, πραγματοποιούνται δύο επιθέσεις σε αμερικανικές βάσεις: η πρώτη με δύο ρουκέτες στην βάση της

περιοχής αλ-Μασρού, βόρεια της πρωτεύουσας Χίλλα (λίγο αργότερα οι δυνάμεις κατοχής ανακαλύπτουν άλλη μια ρουκέτα έτοιμη προς «απογείωση» στην περιοχή αλ-Τχαρίγια, βόρεια της Χίλλα). Η δεύτερη γίνεται με βλήματα όλμου εναντίον της βάσης μέσα στη Χίλλα. Εξ άλλου, τρεις σάχουα (πρώην αντάρτες

μόνο δύο από έντεκα συνολικά πυραύλους κατιούσα. Τους υπόλοιπους εννέα τους ανακαλύπτουν οι μπάτσοι. Η δεύτερη επίθεση γίνεται με τέσσερεις πυραύλους κατιούσα εναντίον του αεροδρομίου της Βασόρας.

Στην επαρχία **Ντιγιάλα**, στις 12 Νοεμβρίου, μέλος του επαρχιακού συμβουλίου επιζεί απόπειρας εναντίον του στην περιοχή Καναάν, ανατολικά της Μπακούμπα. Τραυματίζονται δύο από τους σωματοφύλακές του, ενώ το αυτοκίνητό του καταστρέφεται.

Στο **Κιρκούκ,** από τις 15 έως τις 26 Νοεμβρίου πραγματοποιούνται τέσσερεις βομβιστικές επιθέσεις και μια επίθεση ανταρτών. Σκοτώνονται δύο μπάτσοι και ένας ιρακινός στρατιώτης, ενώ τραυματίζονται τέσσερεις ιρακινοί στρατιώτες και ένας αξιωματικός μπάτσος.

Στην επαρχία **Νίνγια,** ο νομοθέτης Μοχάμεντ Οθμάν αλ-Καλίντι επιζεί απόπειρας εναντίον του, όταν η αυτοκινητοπομπή του πέφτει σε βόμβα στις 19 Νοεμβρίου. Τραυματίζονται τρεις σωματοφύλακές του

Τέλος, στην επαρχία **Σαλαχουντίν**, δύο μπάτσοι τραυματίζονται σοβαρά από έκρηξη παγιδευμένου αυτοκινήτου στις

αντάρτες στις **27 Οκτωβρίου** στο σπίτι του Abud-us-Samad, αρχηγού της Εθνικής Υπηρεσίας Ασφαλείας (NDS) στην πρωτεύουσα της επαρχίας **Farah** σκοτώνονται 2 μπάτσοι που τον φυλάνε και 2 αντάρτες.

Στην επαρχία **Faryab** ο μαχητής Mula Muhammad πραγματοποιεί, στις **6 Νοεμβρίου,** επίθεση αυτοκτονίας σκοτώνοντας 6 σωματοφύλακες του διοικητή της επαρχίας.

Μετά από βομβαρδισμούς των κατοχικών δυνάμεων στην περιφέρεια Σανγκίν της επαρχίας **Helmand**, στις **28 Οκτωβρίου**, σκοτώνονται 10 άμαχοι, ενώ τρεις μέρες μετά οι αντάρτες πραγματοποιούν επίθεση σε πομπή στην οποία βρίσκεται ο γιός του κυβερνήτη της επαρχίας. Σκοτώνονται τουλάχιστον 7 αξιωματούχοι. Οι κατοχικές δυνάμεις πραγματοποιούν επιδρομές σε σπίτια στις 9 και 22 Νοεμβρίου δολοφονώντας 17 άμαχους και συλλαμβάνοντας 14.

Στις **13 Νοεμβρίου** ομάδα αποτελούμενη από 15 αντάρτες πραγματοποιεί επίθεση σε αεροπορική βάση της πόλης **Jalalabad**, με βαρέα και ελαφρά όπλα και με εκρηκτικά. Ο συνολικός απολογισμός είναι 37 αμερικανοί, 25 αφγανοί στρατιώτες και 11 αντάρτες νεκροί.

Ο μαχητής Ahmad Javed ανατινάζεται στις **12 Νοεμβρίου** μέσα σε παγιδευμένο αυτοκίνητο, στο πολλαπλά φρουρούμενο κέντρο της πρωτεύουσας **Kabul**, στοχεύοντας κομβόι των κατοχικών. Αρκετοί είναι οι νεκροί και οι τραυματίες.

Στην επαρχία **Kandahar** που είναι το σημείο σκληρών αναμετρήσεων των ανταρτών με τις δυνάμεις κατοχής και τους ντόπιους την επιχείρηση. Σε άλλη επίθεση ανταρτών σκοτώνεται, στις **9 Νοεμβρίου**, **ο κυβερνήτης της περιφέρειας Shwak**, ενώ την επομένη ο μαχητής Abdul Ghafar ανατινάζεται μαζί με όχημα που είναι φορτωμένο με 1500 κιλά εκρηκτικών σκοτώνοντας14 ΝΑΤΟικούς και Αφγανούς στρατιώτες.

Τέλος, σε άλλες 171 επιχειρήσεις που έχουν πραγματοποιήσει οι αντάρτες στο διάστημα 26 Οκτωβρίου έως 22 Νοεμβρίου, στις επαρχίες: **Badghis, Baghlan Farah, Helmand, Ghazni, Ghor, Herat, Badakhshan, Kandahar, Jaozjian, Kabul, Kapisa, Kunar, Khost, Zabul, Nemroz, Kunduz, Laghman, Logar, Nangarhar, Nooristan, Paktia, Paktika, Parwan, Wardak** έχουν σκοτωθεί 188 Αφγανοί στρατιώτες, 283 αμερικανοί, 11 γάλλοι, 2 Βρετανοί, 3 γερμανοί, 64 ΝΑΤΟικοί, 6 σεκιουριτάδες, 52 μπάτσοι, 10 συνοριοφύλακες και 9 πράκτορες της NDS.
Έχουν, επίσης, σκοτωθεί ή τραυματιστεί τα πληρώματα 79 ΝΑΤΟικών αρμάτων μάχης, έχει καταστραφεί ένα όχημα των υπηρεσιών πληροφοριών και 8 οχήματα του αφγανικού στρατού, έχει καταρριφτεί ένα ΝΑΤΟικό ελικόπτερο και έχουν αιχμαλωτιστεί 15 Αφγανοί στρατιώτες. Στο ίδιο διάστημα οι γνωστές απώλειες των ανταρτών ανέρχονται σε 7.

νται ένας μπάτσος, ένας ταξίαρχος της διεύθυνσης διαβατηρίων, ενώ τραυματίζονται άλλοι έντεκα μπάτσοι και ένας ιρακινός στρατιώτης. Επίσης, στις 4 Νοεμβρίου, ο διοικητής της δυτικής πόλης Κουμπέιζα σκοτώνεται από έκρηξη βόμβας και τραυματίζεται ο σωματοφύλακας οδηγός του.

Στην επαρχία **Μπαμπέλ**, από τις 4 έως τις 26 Νοεμβρίου, πραγματοποιούνται δύο επιθέσεις σε αμερικανικές βάσεις: η πρώτη με δύο ρουκέτες στην βάση της

περιοχής αλ-Μασρού, βόρεια της πρωτεύουσας Χίλλα (λίγο αργότερα οι δυνάμεις κατοχής ανακαλύπτουν άλλη μια ρουκέτα έτοιμη προς «απογείωση» στην περιοχή αλ-Τχαρίγια, βόρεια της Χίλλα). Η δεύτερη γίνεται με βλήματα όλμου εναντίον της βάσης μέσα στη Χίλλα. Εξ άλλου, τρεις σάχουα (πρώην αντάρτες που αποσκίρτησαν στις αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις και ακολούθως στις καθεστωτικές) σκοτώνονται από έκρηξη βόμβας σε αντλία νερού στο χωριό Σικάν κοντά στην πόλη Ισκαντιριγία.

Στην ευρύτερη περιοχή της **Βαγδάτης**, από τις 6 έως τις 24 Νοεμβρίου, πραγματοποιούνται δύο επιθέσεις εναντίον της λεγόμενης Πράσινης ζώνης με συνολικά πέντε πυραύλους κατιούσα. Εκρήγνυνται έξι βόμβες, από τις οποίες μια κοντά

ρη επίθεση γίνεται με τέσσερεις πυραύλους κατιούσα εναντίον του αεροδρομίου της Βασόρας.

Στην επαρχία **Ντιγιάλα**, στις 12 Νοεμβρίου, μέλος του επαρχιακού συμβουλίου επιζεί απόπειρας εναντίον του στην περιοχή Καναάν, ανατολικά της Μπακούμπα. Τραυματίζονται δύο από τους σωματοφύλακές του, ενώ το αυτοκίνητό του καταστρέφεται.

Στο **Κιρκούκ,** από τις 15 έως τις 26 Νοεμβρίου πραγματοποιούνται τέσσερεις βομβιστικές επιθέσεις και μια επίθεση ανταρτών. Σκοτώνονται δύο μπάτσοι και ένας ιρακινός στρατιώτης, ενώ τραυματίζονται τέσσερεις ιρακινοί στρατιώτες και ένας αξιωματικός μπάτσος.

Στην επαρχία **Νίνγια,** ο νομοθέτης Μοχάμεντ Οθμάν αλ-Καλίντι επιζεί απόπειρας εναντίον του, όταν η αυτοκινητοπομπή του πέφτει σε βόμβα στις 19 Νοεμβρίου. Τραυματίζονται τρεις σωματοφύλακές του

Τέλος, στην επαρχία **Σαλαχουντίν**, δύο μπάτσοι τραυματίζονται σοβαρά από έκρηξη παγιδευμένου αυτοκινήτου στις 23 Νοεμβρίου, στην πόλη Μπέιτζι, βόρεια του Τικρίτ.

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Η καταγραφή ειδήσεων και γεγονότων αποτελεί σημαντικό μέσο για την ανάπτυξη του κοινωνικού αντικρατικού αγώνα και μια ουσιαστική παρακαταθήκη εμπειριών και μνήμης για τους ανθρώπους.
Η σοβαρότητα αυτού του ζητήματος μας κάνει να είμαστε ιδιαίτερα επίμονοι και προσεκτικοί. Παρ' όλα αυτά, είναι ενδεχόμενο να μας διαφύγει, είτε λόγω πίεσης χρόνου είτε για άλλους λόγους, ανεξάρτητους των θελήσεών μας, κάποιο γεγονός. Γι' αυτό, η συμβολή σας στην «αποκατάσταση» τέτοιων παραλείψεων είναι επιθυμητή και λειτουργική.
Η «ύλη» της εφημερίδας συνήθως «κλείνει» γύρω στις τελευταίες μέρες του κάθε μήνα για να προλάβουμε να την σελιδοποιήσουμε και να την πάμε τυπογραφείο.
Έτσι, σύντροφοι/σες και φίλοι/ες, κάποιες φορές θα «λείπουν» τρέχουσες ειδήσεις τις οποίες θα βλέπετε να παρουσιάζονται τον... επόμενο μήνα. Γι' αυτό και σ' αυτο το φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ αρχίζουμε τις ειδήσεις - σχόλια - εκδηλώσεις από την

Δευτέρα 1 Νοεμβρίου
ΑΘΗΝΑ
Πραγματοποιείται συζήτηση, στις 6.30μμ, στο Πολυτεχνείο με θέμα: Τοπική Αυτοδιοίκηση, Άμεση Δημοκρατία και Αναρχική Προοπτική. Την συζήτηση διοργανώνει η Συσπείρωση Αναρχικών. Στη διάρκεια της εκδήλωσης υπάρχει Έκθεση Αντιεκλογικής Αφίσας και Σκίτσου.

ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Σκοτώνεται μπάτσος στο χωριό Upper Neuber της Τσετσενίας, σε επίθεση ανταρτών. Άλλος μπάτσος σκοτώνεται σε ενέδρα στο χωριό Islamey στην Καμπαρντινο-Μπαλκαρία. Στο Νταγκεστάν ξεσπούν συμπλοκές ανάμεσα σε αντάρτες και μπάτσους, με αποτέλεσμα να σκοτωθεί ένας αντάρτης και να υπάρξουν τραυματίες από την πλευρά των μπάτσων.

Τρίτη 2 Νοεμβρίου
ΑΘΗΝΑ
Συγκέντρωση ενάντια στις εκλογές πραγματοποιείται στα Προπύλαια του Πανεπιστημίου μετά από Κάλεσμα της Συσπείρωσης Αναρχικών.

Πυρπολείται εκλογικό περίπτερο στο χή της Λαμπρινής και γίνεται διανομή τους σε παρακείμενη λαϊκή αγορά.

Σάββατο 6 Νοεμβρίου
ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Κάτοικοι του χωριού Kotar-Yurt στην περιφέρεια Achkhoi-Martan της Τσετσενίας καταγγέλλουν την εισβολή ένοπλης συμμορίας του καθεστώτος-μαριονέτα του Καντίροβ σε σπίτι νιόπαντρων, το οποίο μόλις είχε αγοραστεί. Οι ένοπλοι απειλούν το ζευγάρι ότι θα πυρπολήσουν το σπίτι για να αποσπάσουν χρήματα. Ξυλοκοπούν άγρια τον άνδρα και βιάζουν την έγκυο γυναίκα.
Σε περιοχές του Νταγκεστάν σκοτώνονται δύο ρώσοι στρατιώτες και ένας αντάρτης σε διάφορα περιστατικά ενόπλων αναμετρήσεων μεταξύ ανταρτών και κατακτητών.

ΙΡΑΚ
Εξουδετερώνεται εκρηκτικός μηχανισμός έξω από την πρεσβεία της Ελλάδας στη Βαγδάτη.

Τρίτη 9 Νοεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Ολοσχερώς καταστρέφεται το βαγόνι

αποχωρήσουν. Συλλαμβάνονται δεκάδες διαδηλωτές ενώ υπάρχουν τραυματίες τόσο ανάμεσα στους μπάτσους όσο και στους διαδηλωτές.

Σάββατο 13 Νοεμβρίου
ΛΑΡΙΣΑ
Πορεία αλληλεγγύης καλείται στο κέντρο της πόλης, για αλληλεγγύη στους 4 διωκόμενους για την απαλλοτρίωση super-market που πρόκειται να δικαστούν την 1η Δεκεμβρίου.

Δευτέρα 15 Νοεμβρίου
ΑΘΗΝΑ
Διαδηλωτές, στο τέλος της πορείας που έχει οργανωθεί από πρωτοβάθμια σωματεία της αριστεράς και ξεκινά από το Πολυτεχνείο, –όπου και κατέληξε– πετούν πέτρες σε υποκαταστήματα τραπεζών, αλλά και σε δυνάμεις των ΜΑΤ, ενώ βάζουν φωτιές σε κάδους στα Προπύλαια.
Στην οδό Πατησίων πετάγονται επίσης πέτρες σε υποκατάστημα του ΙΚΑ, σπάζονται δύο πολυτελή αυτοκίνητα και ακολουθεί επίθεση μοτοσικλετιστών της ομάδας Δέλτα και Δίας με αποτέλεσμα τον τραυματισμό πολλών διαδηλωτών και τον σοβαρότερο μιας κοπέλας στο κεφάλι.
Οι διαδηλωτές κυνηγιούνται μέχρις ότου βρίσκουν καταφύγιο στο Πολυτεχνείο, παρ' ότι αρχικά η πύλη της οδού Στουρνάρα ήταν κλειδωμένη ύστερα από εντολή της Επιτροπής Εορτασμού. Φωτιές ανάβονται σε κάδους στην Στουρνάρα χωρίς να υπάρχει οποιαδήποτε συνέχεια στα μικροεπεισόδια.

Παρασκευή 19 Νοεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε στην Καμάρα στις 6 το απόγευμα, ύστερα από τον εμπρησμό, που έγινε προ ημερών, του βαγονιού που στέγαζε το RADIO REVOLT στον χώρο του ΑΠΘ.
Με το που κατεβήκαν από την Καμάρα οι

σουν και δεκάδες άτομα τραυματίζονται και από τις δυο μεριές.
Οι συγκρούσεις διαρκούν όλη μέρα. Η αφορμή ήταν η κατεδάφιση κάποιων σπιτιών. Στην αρχή οι κάτοικοι διαδηλώνουν ειρηνικά αρνούμενοι να φύγουν από τα σπίτια τους. Στη συνέχεια, όμως, αποκλείουν δρόμους, καίγοντας λάστιχα και στήνοντας οδοφράγματα.

Γύρω στις 2 το μεσημέρι, διαδηλωτές κλείνουν το δρόμο που οδηγεί από το κέντρο της συνοικίας Diar El Afia στην αγορά και στην παραγκούπολη. Οι μπάτσοι επιτίθενται προσπαθώντας να τους διαλύσουν κάνοντας χρήση βίας. Η οργή των διαδηλωτών ξεσπά. Σπάζονται καταστήματα, καίγονται αυτοκίνητα και αντιμετωπίζουν τις δυνάμεις καταστολής με πέτρες και μαχαίρια.
Παρόμοιες συγκρούσεις είχαν ξεσπάσει και τον προηγούμενο Οκτώβρη, με αφορμή το στεγαστικό, το οποίο είναι συχνά αφορμή για συγκρούσεις, παρά τις ψεύτικες υποσχέσεις των πολιτικών, όπως του προέδρου Abdelaziz Bouteflika, για... λύση στο στεγαστικό μέχρι το 2014.

Πέμπτη 25 Νοεμβρίου
Στις 6 το απόγευμα πραγματοποιείται στα Προπύλαια του Πανεπιστημίου της Αθήνας η **συγκέντρωση** που είχε προγραμματιστεί από διάφορες συλλογικότητες αναρχικών, αντιεξουσιαστών και αριστερών, ενάντια στην κρατική καταστολή. Η πορεία που ξεκινά μετά τις 7.20 το από-

Έτσι, σύντροφοι/σες και φίλοι/ες, κάποιες φορές θα «λείπουν» τρέχουσες ειδήσεις τις οποίες θα βλέπετε να παρουσιάζονται τον... επόμενο μήνα. Γι' αυτό και σ' αυτο το φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ αρχίζουμε τις ειδήσεις – σχόλια – εκδηλώσεις από την

Δευτέρα 1 Νοεμβρίου
ΑΘΗΝΑ
Πραγματοποιείται συζήτηση, στις 6.30μμ, στο Πολυτεχνείο με θέμα: Τοπική Αυτοδιοίκηση, Άμεση Δημοκρατία και Αναρχική Προοπτική. Την συζήτηση διοργανώνει η Συσπείρωση Αναρχικών. Στη διάρκεια της εκδήλωσης υπάρχει Έκθεση Αντιεκλογικής Αφίσας και Σκίτσου.

ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Σκοτώνεται μπάτσος στο χωριό Upper Neuber της Τσετσενίας, σε επίθεση ανταρτών. Άλλος μπάτσος σκοτώνεται σε ενέδρα στο χωριό Islamey στην Καμπαρντινο-Μπαλκαρία. Στο Νταγκεστάν ξεσπούν συμπλοκές ανάμεσα σε αντάρτες και μπάτσους, με αποτέλεσμα να σκοτωθεί ένας αντάρτης και να υπάρξουν τραυματίες από την πλευρά των μπάτσων.

Τρίτη 2 Νοεμβρίου
ΑΘΗΝΑ
Συγκέντρωση ενάντια στις εκλογές πραγματοποιείται στα Προπύλαια του Πανεπιστημίου μετά από Κάλεσμα της Συσπείρωσης Αναρχικών.

Πυρπολείται εκλογικό περίπτερο στο Μενίδι.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Αντιεκλογική συγκέντρωση καλεί για τις 11 το πρωί στην Καμάρα ο Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ.

Τετάρτη 3 Νοεμβρίου
ΑΘΗΝΑ
Πυρπολείται εκλογικό περίπτερο στο κέντρο της πόλης.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Πραγματοποιείται, στις 5 το απόγευμα, συζήτηση στο χώρο της Αναρχικής Αρχειοθήκης με θέμα τις εκλογές.

Πέμπτη 4 Νοεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Καλείται αντιεκλογική συγκέντρωση από τον «Ελεύθερο Χώρο Δυτικών Συνοικιών» στην πλατεία Επταλόφου. Εκεί γίνεται συλλογή τροφίμων, με τη βοήθεια της Λαμπρινής και γίνεται διανομή τους σε παρακείμενη λαϊκή αγορά.

Σάββατο 6 Νοεμβρίου
ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Κάτοικοι του χωριού Kotar-Yurt στην περιφέρεια Achkhoi-Martan της Τσετσενίας καταγγέλλουν την εισβολή ένοπλης συμμορίας του καθεστώτος-μαριονέτα του Καντίροβ σε σπίτι νιόπαντρων, το οποίο μόλις είχε αγοραστεί. Οι ένοπλοι απειλούν το ζευγάρι ότι θα πυρπολήσουν το σπίτι για να αποσπάσουν χρήματα. Ξυλοκοπούν άγρια τον άνδρα και βιάζουν την έγκυο γυναίκα.
Σε περιοχές του Νταγκεστάν σκοτώνονται δύο ρώσοι στρατιώτες και ένας αντάρτης σε διάφορα περιστατικά ένοπλων αναμετρήσεων μεταξύ ανταρτών και κατακτητών.

ΙΡΑΚ
Εξουδετερώνεται εκρηκτικός μηχανισμός έξω από την πρεσβεία της Ελλάδας στη Βαγδάτη.

Τρίτη 9 Νοεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Ολοσχερώς καταστρέφεται το βαγόνι που στέγαζε το Radio Revolt στον χώρο του ΑΠΘ μετά από εμπρηστική επίθεση περίπου 20 ατόμων με μολότοφ περίπου μισή ώρα πριν τα μεσάνυχτα της Τρίτης προς την Τετάρτη 10 Νοεμβρίου.
Οι πυροσβεστικές δυνάμεις τελικά δεν εισήλθαν στον χώρο του Πανεπιστημίου, καθώς απαιτούσαν να έχουν την κάλυψη και την συνοδεία αστυνομικών δυνάμεων κάτι που τελικά δεν έγινε σε συνεννόηση και με τις πρυτανικές αρχές, που άλλωστε δεν διακινδύνευαν επέκταση της φωτιάς σε κτιριακές εγκαταστάσεις. Παρ' όλα αυτά ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις παρέμειναν για πολλές ώρες πέριξ του ΑΠΘ.

Πέμπτη 11 Νοεμβρίου
ΛΟΝΔΙΝΟ
Δεκάδες χιλιάδες φοιτητές συμμετέχουν σε μια απρόσμενα ογκώδη διαδήλωση στο κέντρο του Λονδίνου με αφορμή την

Δευτέρα 15 Νοεμβρίου
ΑΘΗΝΑ
Διαδηλωτές, στο τέλος της πορείας που έχει οργανωθεί από πρωτοβάθμια σωματεία της αριστεράς και ξεκινά από το Πολυτεχνείο, –όπου και κατέληξε– πετούν πέτρες σε υποκαταστήματα τραπεζών, αλλά και σε δυνάμεις των ΜΑΤ, ενώ βάζουν φωτιές σε κάδους στα Προπύλαια.
Στην οδό Πατησίων πετάγονται επίσης πέτρες σε υποκατάστημα του ΙΚΑ, σπάζονται δύο πολυτελή αυτοκίνητα και ακολουθεί επίθεση μοτοσικλετιστών της ομάδας Δέλτα και Δίας με αποτέλεσμα τον τραυματισμό πολλών διαδηλωτών και τον σοβαρότερο μιας κοπέλας στο κεφάλι.
Οι διαδηλωτές κυνηγιούνται μέχρις ότου βρίσκουν καταφύγιο στο Πολυτεχνείο, παρ' ότι αρχικά η πύλη της οδού Στουρνάρα ήταν κλειδωμένη ύστερα από εντολή της Επιτροπής Εορτασμού. Φωτιές ανάβονται σε κάδους στην Στουρνάρα χωρίς να υπάρχει οποιαδήποτε συνέχεια στα μικροεπεισόδια.

Παρασκευή 19 Νοεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε στην Καμάρα στις 6 το απόγευμα, ύστερα από του εμπρησμό, που έγινε προ ημερών, του βαγονιού που στέγαζε το RADIO REVOLT στον χώρο του ΑΠΘ.
Με το που κατεβήκαν από την Καμάρα οι συγκεντρωμένοι στο οδόστρωμα της Εγνατίας για να πορευθούν, οι κατασταλτικές δυνάμεις επιχείρησαν να κάνουν το γνωστό «Π», κάτι που δεν έγινε δεκτό, με αποτέλεσμα τις πρώτες αψιμαχίες να διαδεχθεί γρήγορα επίθεση εκ μέρους των διμοιριών με χημικά και κρότου λάμψης.
Το αποτέλεσμα ήταν η πορεία να «σπάσει» καθώς πολλά άτομα κατευθύνθηκαν στα γύρω στενά αλλά και προς την πλευρά των πανεπιστημίων.
Τελικά ένα μέρος της πορείας μπόρεσε σχετικά να ανασυνταχθεί και να κατευθυνθεί στην υπό κατάληψη σχολή ΜΜΕ, όπου μετά από συνέλευση αποφασίστηκε η επιστροφή με πορεία στην Καμάρα. Ακολούθησε προγραμματισμένη συναυλία στο Πολυτεχνείο.
Οι δυνάμεις καταστολής προχώρησαν σε 15 προσαγωγές, αλλά οι προσαχθέντες αφέθηκαν αργότερα όλοι ελεύθεροι χωρίς να τους απαγγελθούν κατηγορίες.

Γύρω στις 2 το μεσημέρι, διαδηλωτές κλείνουν το δρόμο που οδηγεί από το κέντρο της συνοικίας Diar El Afia στην αγορά και στην παραγκούπολη. Οι μπάτσοι επιτίθενται προσπαθώντας να τους διαλύσουν κάνοντας χρήση βίας. Η οργή των διαδηλωτών ξεσπά. Σπάζονται καταστήματα, καίγονται αυτοκίνητα και αντιμετωπίζουν τις δυνάμεις καταστολής με πέτρες και μαχαίρια.
Παρόμοιες συγκρούσεις είχαν ξεσπάσει και τον προηγούμενο Οκτώβρη, με αφορμή το στεγαστικό, το οποίο είναι συχνά αφορμή για συγκρούσεις, παρά τις ψεύτικες υποσχέσεις των πολιτικών, όπως του προέδρου Abdelaziz Bouteflika, για... λύση στο στεγαστικό μέχρι το 2014.

Πέμπτη 25 Νοεμβρίου
Στις 6 το απόγευμα πραγματοποιείται στα Προπύλαια του Πανεπιστημίου της Αθήνας η **συγκέντρωση** που είχε προγραμματιστεί από διάφορες συλλογικότητες αναρχικών, αντιεξουσιαστών και αριστερών, ενάντια στην κρατική καταστολή. Η πορεία που ξεκινά μετά τις 7.20 το απόγευμα και αποτελείται από τρία πολυπληθή μπλοκ (υπάρχει ένα πανώ αναρχικών αντιεξουσιαστών και δυο πανώ αριστερών) βρίσκεται περιστοιχισμένη από ισχυρές δυνάμεις των ΜΑΤ, που την ακολουθούν σε όλη τη διαδρομή από Προπύλαια-Χαυτεία-Σταδίου-Σύνταγμα-Προπύλαια. Τα μπλοκ μετά την επιστροφή στα Προπύλαια διαλύονται χωρίς επεισόδια.

Σάββατο 27 Νοεμβρίου
ΛΑΡΙΣΑ
Περίπου 1500 διαδηλωτές –ανάμεσα τους και αρκετοί αναρχικοί-αντιεξουσιαστές– πορεύονται στη Λάρισα κατά του τρομονόμου και εν όψει της εκδίκασης στις 9 Δεκέμβρη της υπόθεσης των 11 ανηλίκων κατηγορούμενων για συμμετοχή σε συγκρούσεις τον Δεκέμβριο του 2008 με βάσει τον τρομονόμο.
Έντονη είναι η παρουσία των κατασταλτικών δυνάμεων, ενώ δεν σημειώνονται ε-

ντινο-Μπαλκαρία. Στο Νταγκεστάν ξεσπούν συμπλοκές ανάμεσα σε αντάρτες και μπάτσους, με αποτέλεσμα να σκοτωθεί ένας αντάρτης και να υπάρξουν τραυματίες από την πλευρά των μπάτσων.

Τρίτη 2 Νοεμβρίου
ΑΘΗΝΑ
Συγκέντρωση ενάντια στις εκλογές πραγματοποιείται στα Προπύλαια του Πανεπιστημίου μετά από Κάλεσμα της Συσπείρωσης Αναρχικών.

Πυρπολείται εκλογικό περίπτερο στο Μενίδι.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Αντιεκλογική συγκέντρωση καλεί για τις 11 το πρωί στην Καμάρα ο Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ.

Τετάρτη 3 Νοεμβρίου
ΑΘΗΝΑ
Πυρπολείται εκλογικό περίπτερο στο κέντρο της πόλης.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Πραγματοποιείται, στις 5 το απόγευμα, συζήτηση στο χώρο της Αναρχικής Αρχειοθήκης με θέμα τις εκλογές.

Πέμπτη 4 Νοεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Καλείται αντιεκλογική συγκέντρωση από τον «Ελεύθερο Χώρο Δυτικών Συνοικιών» στην πλατεία Επταλόφου. Εκεί υπάρχει στημένη προεκλογική εξέδρα του ΚΚΕ και κομματόσκυλα επιτίθενται σε συγκεντρωμένους με αποτέλεσμα να ξεσπάσουν συμπλοκές.

ΣΕΡΡΕΣ
Γίνεται αντιεκλογική συγκέντρωση από αναρχικούς κι αντιεξουσιαστές στα ΤΕΙ της πόλης.

Παρασκευή 5 Νοεμβρίου
ΑΤΤΙΚΗ
Πυρπολείται εκλογικό περίπτερο του ΚΚΕ στο Ίλιον. Την ίδια μέρα αφαιρούνται προϊόντα από σούπερ-μάρκετ στην περιοχές του Νταγκεστάν σκοτώνονται δύο ρώσοι στρατιώτες και ένας αντάρτης σε διάφορα περιστατικά ένοπλων αναμετρήσεων μεταξύ ανταρτών και κατακτητών.

ΙΡΑΚ
Εξουδετερώνεται εκρηκτικός μηχανισμός έξω από την πρεσβεία της Ελλάδας στη Βαγδάτη.

Τρίτη 9 Νοεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Ολοσχερώς καταστρέφεται το βαγόνι που στέγαζε το Radio Revolt στον χώρο του ΑΠΘ μετά από εμπρηστική επίθεση περίπου 20 ατόμων με μολότοφ περίπου μισή ώρα πριν τα μεσάνυχτα της Τρίτης προς την Τετάρτη 10 Νοεμβρίου.
Οι πυροσβεστικές δυνάμεις τελικά δεν εισήλθαν στον χώρο του Πανεπιστημίου, καθώς απαιτούσαν να έχουν την κάλυψη και την συνοδεία αστυνομικών δυνάμεων κάτι που τελικά δεν έγινε σε συνεννόηση και με τις πρυτανικές αρχές, που άλλωστε δεν διακινδύνευαν επέκταση της φωτιάς σε κτιριακές εγκαταστάσεις. Παρ' όλα αυτά ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις παρέμειναν για πολλές ώρες πέριξ του ΑΠΘ.

Πέμπτη 11 Νοεμβρίου
ΛΟΝΔΙΝΟ
Δεκάδες χιλιάδες φοιτητές συμμετέχουν σε μια απρόσμενα ογκώδη διαδήλωση στο κέντρο του Λονδίνου με αφορμή την αύξηση των διδάκτρων στα πανεπιστήμια.
Εξοργισμένοι οι διαδηλωτές ανάμεσα τους και αναρχικοί που κρατούσαν μαυροκόκκινες σημαίες συγκρούστηκαν με τις δυνάμεις καταστολής και εισέβαλαν στα κεντρικά γραφεία του συντηρητικού κυβερνώντος κόμματος του Ντέιβιντ Κάμερον σπάζοντας τις τζαμαρίες και ανάβοντας μια τεράστια φωτιά έξω από το κτίριο που σημειωτέον βρίσκεται πολύ κοντά στο βρετανικό κοινοβούλιο.
Οι διαδηλωτές πραγματοποιούν εισβολή στο κτίριο και παραμένουν στην ταράτσα και παρά τα τελεσίγραφα για επέμβαση των αστυνομικών δυνάμεων αρνούνται να νάρα ήταν κλειδωμένη ύστερα από εντολή της Επιτροπής Εορτασμού. Φωτιές ανάβονται σε κάδους στην Στουρνάρα χωρίς να υπάρχει οποιαδήποτε συνέχεια στα μικροεπεισόδια.

Παρασκευή 19 Νοεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε στην Καμάρα στις 6 το απόγευμα, ύστερα από τον εμπρησμό, που έγινε προ ημερών, του βαγονιού που στέγαζε το RADIO REVOLT στον χώρο του ΑΠΘ.
Με το που κατεβήκαν από την Καμάρα οι συγκεντρωμένοι στο οδόστρωμα της Εγνατίας για να πορευθούν, οι κατασταλτικές δυνάμεις επιχείρησαν να κάνουν το γνωστό «Π», κάτι που δεν έγινε δεκτό, με αποτέλεσμα τις πρώτες αψιμαχίες να διαδεχθεί γρήγορα επίθεση εκ μέρους των διμοιριών με χημικά και κρότου λάμψης.
Το αποτέλεσμα ήταν η πορεία να «σπάσει» καθώς πολλά άτομα κατευθύνθηκαν στα γύρω στενά αλλά και προς την πλευρά των πανεπιστημίων.
Τελικά ένα μέρος της πορείας μπόρεσε σχετικά να ανασυνταχθεί και να κατευθυνθεί στην υπό κατάληψη σχολή ΜΜΕ, όπου μετά από συνέλευση αποφασίστηκε η επιστροφή με πορεία στην Καμάρα. Ακολούθησε προγραμματισμένη συναυλία στο Πολυτεχνείο.
Οι δυνάμεις καταστολής προχώρησαν σε 15 προσαγωγές, αλλά οι προσαχθέντες αφέθηκαν αργότερα όλοι ελεύθεροι χωρίς να τους απαγγελθούν κατηγορίες.

Δευτέρα 22 Νοεμβρίου
ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Αξιωματικός της FSB σκοτώνεται από έκρηξη βόμβας που βρισκόταν κάτω από το όχημά του, στη συνοικία Karabudakhkent του Νταγκεστάν.

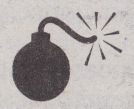
ΑΛΓΕΡΙΑ
Διαδηλώσεις γίνονται στη συνοικία «Diar El Afia» στο Kouba (Αλγέρι), όπου οι κάτοικοι των παραγκουπόλεων διαμαρτύρονται για την κατεδάφιση 5 σπιτιών που χτίστηκαν πρόσφατα.
Οι συγκρούσεις δεν αργούν να ξεσπάμη το στεγαστικό, το οποίο είναι συχνά αφορμή για συγκρούσεις, παρά τις ψεύτικες υποσχέσεις των πολιτικών, όπως του προέδρου Abdelaziz Bouteflika, για... λύση στο στεγαστικό μέχρι το 2014.

Πέμπτη 25 Νοεμβρίου
Στις 6 το απόγευμα πραγματοποιείται στα Προπύλαια του Πανεπιστημίου της Αθήνας η **συγκέντρωση** που είχε προγραμματιστεί από διάφορες συλλογικότητες αναρχικών, αντιεξουσιαστών και αριστερών, ενάντια στην κρατική καταστολή. Η πορεία που ξεκινά μετά τις 7.20 το απόγευμα και αποτελείται από τρία πολυπληθή μπλοκ (υπάρχει ένα πανώ αναρχικών αντιεξουσιαστών και δυο πανώ αριστερών) βρίσκεται περιστοιχισμένη από ισχυρές δυνάμεις των ΜΑΤ, που την ακολουθούν σε όλη τη διαδρομή από Προπύλαια-Χαυτεία-Σταδίου-Σύνταγμα-Προπύλαια. Τα μπλοκ μετά την επιστροφή στα Προπύλαια διαλύονται χωρίς επεισόδια.

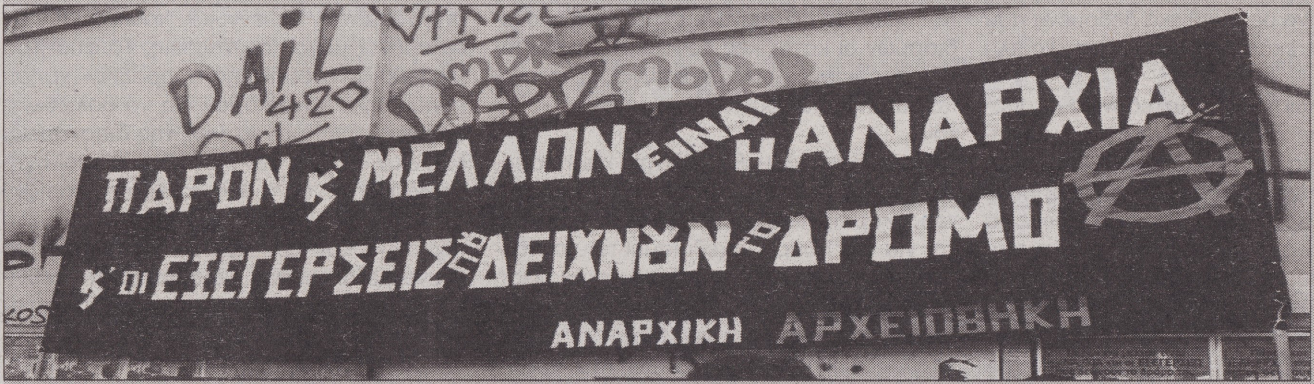
Σάββατο 27 Νοεμβρίου
ΛΑΡΙΣΑ
Περίπου 1500 διαδηλωτές –ανάμεσα τους και αρκετοί αναρχικοί-αντιεξουσιαστές– πορεύονται στη Λάρισα κατά του τρομονόμου και εν όψει της εκδίκασης στις 9 Δεκέμβρη της υπόθεσης των 11 ανηλίκων κατηγορούμενων για συμμετοχή σε συγκρούσεις τον Δεκέμβριο του 2008 με βάσει τον τρομονόμο.
Έντονη είναι η παρουσία των κατασταλτικών δυνάμεων, ενώ δεν σημειώνονται επεισόδια.

Σύντροφοι/σσες
και φίλοι/ες,

Να είστε όλοι
και όλες καλά!

Η 37η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΗ 1973

Πολυτεχνείο 1973 - 2010

Κάθε εξέγερση δεν μπορεί παρά να «αφομοιωθεί» από το σύστημα. Αυτό συνηθίζουν να λένε δεκαετίες τώρα οι διάφοροι μέντορες της αδιαφορίας. Άλλοι, πάλι, πριν ακόμα φανεί πως υπάρχει τέτοιο ενδεχόμενο, σπεύδουν να το εμφανίσουν σαν τετελεσμένο. Το κράτος, βέβαια, μέσα από τέτοιες λογικές, προχωρά ανεμπόδιστα το σχέδιο της παραμόρφωσης, του καλουπαρίσματος και της οικειοποίησης. Όταν τελικά -και με το πέρασμα του χρόνου- εμφανίσει ένα «ικανοποιητικό» γι' αυτό αποτέλεσμα, τότε όλοι οι παραπάνω «δικαιώνονται».

Όμως, όλες οι κοινωνικές εξεγέρσεις έχουν την σημασία τους. Αυτή τη σημασία δεν μπορούν να την εξαφανίσουν εφ' όσον υπάρχει έστω και ένας ο οποίος αντιστρατεύεται όλο αυτό το κύμα των «ιδεών», που προσπαθούν να γίνουν συνείδηση στον κόσμο των αγωνιζόμενων και μη, τότε η υπόθεση της κάθε εξουσίας δεν είναι κερδισμένη.

Τι θέλουμε να πούμε μετά από 37 ολόκληρα χρόνια που πέρασαν από τον Νοέμβριο της εξέγερσης του 1973; Πως το πνεύμα της εξέγερσης εξακολουθεί να ισχύει; Πως έχουμε μια νέα χούντα που πρέπει να ανατραπεί; Ή κάτι άλλο;

Αυτό που έχει αποδειχτεί μέσα στην πορεία όλων αυτών των χρόνων είναι πως το κράτος μπορεί να οικειοποιηθεί ό,τι ως ένα βαθμό κινούνταν κατά την διάρκεια της ε-

πόσο απέχουν στο να αγγίξουν την απεραντοσύνη της ελευθερίας.

Το Αναρχικό διήμερο 2010

Για μια ακόμη χρονιά πραγματοποιήθηκε και φέτος στο Πολυτεχνείο της Αθήνας το αναρχικό διήμερο που διοργανώνει η **ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ**, με αφορμή την επέτειο της εξέγερσης το Νοέμβρη του 1973.

Στη διάρκεια του διημέρου προγραμματίστηκαν και έγιναν συζητήσεις και προβολές, ενώ υπήρχε και έκθεση φωτογραφιών από **τις εξεγέρσεις του 1973**, του 1995, καθώς και με θέμα τη **ΦΤΩΧΕΙΑ**.

Από τις 11 το πρωί και μέχρι την ώρα που ξεκινούσαν οι συζητήσεις υπήρχαν διαρκώς προβολές με ντοκουμέντα από κοινωνικούς αγώνες, αλλά και με ταινίες που είχαν συμπεριληφθεί στο πρόγραμμα του διημέρου, λόγω της θεματικής τους.

Την πρώτη ημέρα, Δευτέρα 15 Νοεμβρίου, έγινε συζήτηση με θέμα: **Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ του Πολυτεχνείου 1995, το κράτος και η εκσυγχρονιστική αναδίπλωσή του.**

Η συζήτηση άρχισε στις 7.30 μμ, ενώ προηγούμενα προβλήθηκε βίντεο με υλικό από την εξέγερση του 1995, (αμοντάριστα πλάνα για να θυμηθούν οι γεροντότεροι και να πληροφορηθούν οι νεώτεροι). Επίσης κατά την πρώτη ημέρα προβλήθηκαν βίντεο-ντοκουμέντα από κοινωνικούς αγώνες καθώς και οι ταινίες: **Λευκή Κορδέλα, Σαλβαδόρ και Κελί 211**.

προβολής. Άλλωστε η πολιτική διαφήμιση ταιριάζει καλύτερα στους εξουσιαστές και σ' όσους τους μιμούνται και τους συναγωνίζονται.

Ο δεύτερος λόγος αυτής μας της απόφασης συνδέεται με τον πρώτο και οφείλεται στο γεγονός, ότι πρακτικές και λογικές αντίστοιχες με αυτές που έχουν απαξιωθεί από αναρχικές και αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες και άτομα, επιχειρείται να συντηρηθούν και να συγκαλυφθούν από συστοιχίες ατόμων που εμφανίζονται με διάφορα πρόσωπα.

Πως εξελίχθηκε η πορεία

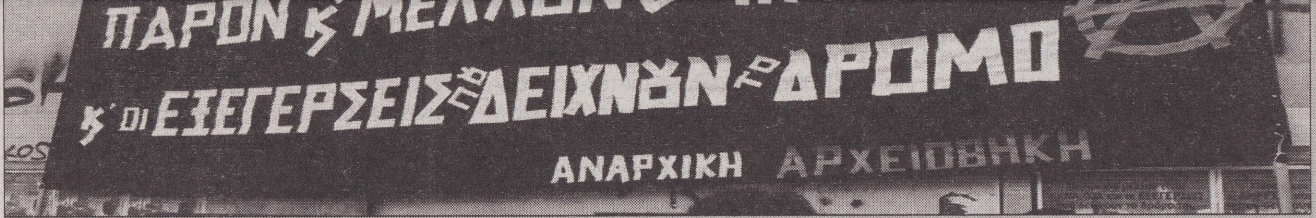
Πριν από την έναρξη της πορείας πραγματοποιούνται 27 προληπτικές προσαγωγές, ενώ ασφυκτική είναι η αστυνομοκρατία στην ευρύτερη περιοχή του κέντρου της Αθήνας. Οι προσαχθέντες αφήνονται όλοι ελεύθεροι μόλις ξεκινά η πορεία.

Στις 4.00μμ και ενώ διαδηλωτές συγκεντρώνονται ακόμη στην Πλ. Κλαυθμώνος, μια ομάδα περίπου 30 ατόμων επιτίθεται με ξύλα στην περιφρούρηση του μπλοκ του ΠΑΣΟΚ στην οδό Σταδίου. Τα μέλη της περιφρούρησης ανασυντάσσονται και απαντούν με ρίψη καπνογόνου. Οι δυνάμεις των ΜΑΤ που σπεύδουν, μέσω της οδού Κοραή, δεν προχωρούν σε επέμβαση, ενώ η βροχή εκείνην την ώρα αρχίζει να πέφτει καταρρακτωδώς, αποτρέποντας ανεπιθύμητες εκδηλώσεις και συνέχειες.

Τελικά, η πορεία ξεκινά γύρω στις 4.30μμ, καθώς η βροχή σταματά, ενώ συγκροτούνται μπλοκ όπου συμμετέχουν αναρχικοί-αντιεξουσιαστές. Στο ύψος της πλατείας Καρύτση νεαροί διαδηλωτές μέσα από το αναρχικό μπλοκ πετούν πέτρες και μπουκάλια προς τις ισχυρές δυνάμεις των ΜΑΤ, που έχουν ζώσει το μπλοκ και οι οποίες απαντούν με χημικά, ενώ κτυπούν και αρκετούς διαδηλωτές με επέμβαση τους.

Στην οδό Β. Σοφίας, στο ύψος της Βουλής, επαναλαμβάνεται η ρίψη αντικειμένων, αλλά και φωτοβολίδων προς τις αστυνομικές δυνάμεις, που απαντούν με κρότου λάμψης.

Καθώς η πορεία δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων φθάνει στην αμερικάνικη πρεσβεία εκτοξεύονται φωτοβολίδες εναντίον του κτιρίου. Την ίδια στιγμή νεαροί διαδηλωτές που συμμετέχουν στο αναρχικό μπλοκ που βρίσκεται στο

Πολυτεχνείο 1973 - 2010

Κάθε εξέγερση δεν μπορεί παρά να «αφομοιωθεί» από το σύστημα. Αυτό συνηθίζουν να λένε δεκαετίες τώρα οι διάφοροι μέντορες της αδιαφορίας. Άλλοι, πάλι, πριν ακόμα φανεί πως υπάρχει τέτοιο ενδεχόμενο, σπεύδουν να το εμφανίσουν σαν τετελεσμένο. Το κράτος, βέβαια, μέσα από τέτοιες λογικές, προχωρά ανεμπόδιστα το σχέδιο της παραμόρφωσης, του καλουπαρίσματος και της οικειοποίησης. Όταν τελικά -και με το πέρασμα του χρόνου- εμφανίσει ένα «ικανοποιητικό» γι' αυτό αποτέλεσμα, τότε όλοι οι παραπάνω «δικαιώνονται».

Όμως, όλες οι κοινωνικές εξεγέρσεις έχουν την σημασία τους. Αυτή τη σημασία δεν μπορούν να την εξαφανίσουν εφ' όσον υπάρχει έστω και ένας ο οποίος αντιστρατεύεται όλο αυτό το κύμα των «ιδεών», που προσπαθούν να γίνουν συνείδηση στον κόσμο των αγωνιζόμενων και μη, τότε η υπόθεση της κάθε εξουσίας δεν είναι κερδισμένη.

Τι θέλουμε να πούμε μετά από 37 ολόκληρα χρόνια που πέρασαν από τον Νοέμβριο της εξέγερσης του 1973; Πως το πνεύμα της εξέγερσης εξακολουθεί να ισχύει; Πως έχουμε μια νέα χούντα που πρέπει να ανατραπεί;'Η κάτι άλλο;

Αυτό που έχει αποδειχτεί μέσα στην πορεία όλων αυτών των χρόνων είναι πως το κράτος μπορεί να οικειοποιηθήκε ό,τι ως ένα βαθμό κινούνταν κατά την διάρκεια της εξέγερσης, στο πλαίσιο «της προόδου και της δημοκρατικής ομαλότητας», όμως δεν μπόρεσε να ισοπεδώσει την πραγματικότητα.

Αν δεχτούμε πως «οι ιδέες όταν ριζώσουν στα μυαλά των ανθρώπων γίνονται ακατανίκητη δύναμη», τότε σίγουρα αυτό το ρίζωμα που επιχείρησε το κράτος αντιμετωπίζει ορμητικά κανάλια που καταστρέφουν σημαντικό μέρος της εξουσιαστικής σποράς και ξεχύνονται σε πεδιάδες ποτίζοντας τις «ιδέες» που αρνούνται και πολεμούν την εξουσία και όσα αυτή κατασκευάζει.

Ποιος πίστευε το 1967 ότι θα ξεσπούσε μια τόσο δυνατή και πολύμορφη εξέγερση το 1973; Κι όμως η δυναμική των αγωνιζόμενων ανθρώπων έκανε πραγματικότητα τους φόβους των εξουσιαστών.

Ποιος πίστευε πως μετά το 1973 και την «αποκατάσταση» των πολιτικών διαχειριστών θα ακολουθούσαν μια σειρά από γεγονότα κατά τις διάφορες επετείους με κορυφώσεις το 1980, το 1985 ή το 1995;

Ποιος πίστευε πως ο μόνιμος εφιάλτης των κρατιστών, η εξέγερση, θα έπαιρνε σάρκα και οστά σε αρκετές περιπτώσεις, αναγκάζοντας τους εξουσιαστές να καταφεύ-

πόσο απέχουν στο να αγγίξουν την απεραντοσύνη της ελευθερίας.

Το Αναρχικό διήμερο 2010

Για μια ακόμη χρονιά πραγματοποιήθηκε και φέτος στο Πολυτεχνείο της Αθήνας το αναρχικό διήμερο που διοργανώνει η **ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ**, με αφορμή την επέτειο της εξέγερσης το Νοέμβρη του 1973.

Στη διάρκεια του διημέρου προγραμματίστηκαν και έγιναν συζητήσεις και προβολές, ενώ υπήρχε και έκθεση φωτογραφιών από **τις εξεγέρσεις του 1973**, του 1995, καθώς και με θέμα τη **ΦΤΩΧΕΙΑ**.

Από τις 11 το πρωί και μέχρι την ώρα που ξεκινούσαν οι συζητήσεις υπήρχαν διαρκώς προβολές με ντοκουμέντα από κοινωνικούς αγώνες, αλλά και με ταινίες που είχαν συμπεριληφθεί στο πρόγραμμα του διημέρου, λόγω της θεματικής τους.

Την πρώτη ημέρα, Δευτέρα 15 Νοεμβρίου, έγινε συζήτηση με θέμα: **Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ του Πολυτεχνείου 1995, το κράτος και η εκσυγχρονιστική αναδίπλωσή του.**

Η συζήτηση άρχισε στις 7.30 μμ, ενώ προηγούμενα προβλήθηκε βίντεο με υλικό από την εξέγερση του 1995, (αμονταρισμένο πλάνα για να θυμηθούν οι γεροντότεροι και να πληροφορηθούν οι νεώτεροι). Επίσης κατά την πρώτη ημέρα προβλήθηκαν βίντεο-ντοκουμέντα από κοινωνικούς αγώνες καθώς και οι ταινίες: **Λευκή Κορδέλα, Σαλβαδόρ και Κελί 211.**

Κατά τη δεύτερη ημέρα, Τρίτη 16 Νοεμβρίου, συζητήθηκε το θέμα: **Επαναστατική προοπτική, Αντάρτικα Πόλης και Αναρχία.**

Η συζήτηση άρχισε στις 7 μμ, και διήρκεσε περισσότερο από τέσσερις ώρες, ενώ προηγούμενα προβλήθηκαν βίντεο από κοινωνικούς αγώνες καθώς και οι ταινίες **HUNGER** και **Τι κάνεις σε περίπτωση φωτιάς.**

Σ' όλη τη διάρκεια του διημέρου υπήρχαν τραπεζάκια με αναρχικό υλικό (βιβλία, μπροσούρες, έντυπα και περιοδικά), τόσο μέσα στο χώρο των εκδηλώσεων, όσο και στην γωνία της Πατησίων με την οδό Στουρνάρα, στην οποία υπήρχε πανό που έγραφε: **ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝ ΕΙΝΑΙ Η ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΠΟΥ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ**, ενώ στην απέναντι πλευρά της Πατησίων είχε ακόμη πανό υπενθύμιζε πως: **ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΡΑΤΗ ΑΦΕΝΤΕΣ ΚΙ ΕΞΟΥΣΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΣΦΑΛΙΣΗ Π ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ.**

Έξω από το κτίριο όπου γινόταν το διήμερο υπήρχε, επίσης, αναρτημένο πανό που έγραφε: **ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ ΚΡΑΤΗ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΜΕ ΣΥΝΕΧΗ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ.**

πό αναρχικές και αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες και άτομα, επιχειρείται να συντηρηθούν και να συγκαλυφθούν από συστοιχίες ατόμων που εμφανίζονται με διάφορα πρόσωπα.

Πως εξελίχθηκε η πορεία

Πριν από την έναρξη της πορείας πραγματοποιούνται 27 προληπτικές προσαγωγές, ενώ ασφυκτική είναι η αστυνομοκρατία στην ευρύτερη περιοχή του κέντρου της Αθήνας. Οι προσαχθέντες αφήνονται όλοι ελεύθεροι μόλις ξεκινά η πορεία.

Στις 4.00μμ και ενώ διαδηλωτές συγκεντρώνονται ακόμη στην Πλ. Κλαυθμώνος, μια ομάδα περίπου 30 ατόμων επιτίθεται με ξύλα στην περιφρούρηση του μπλοκ του ΠΑΣΟΚ στην οδό Σταδίου. Τα μέλη της περιφρούρησης ανασυντάσσονται και απαντούν με ρίψη καπνογόνου. Οι δυνάμεις των ΜΑΤ που σπεύδουν, μέσω της οδού Κοραή, δεν προχωρούν σε επέμβαση, ενώ η βροχή εκείνην την ώρα αρχίζει να πέφτει καταρρακτωδώς, αποτρέποντας ανεπιθύμητες εκδηλώσεις και συνέχειες.

Τελικά, η πορεία ξεκινά γύρω στις 4.30μμ, καθώς η βροχή σταματά, ενώ συγκροτούνται μπλοκ όπου συμμετέχουν αναρχικοί-αντιεξουσιαστές. Στο ύψος της πλατείας Καρύτση νεαροί διαδηλωτές μέσα από το αναρχικό μπλοκ πετούν πέτρες και μπουκάλια προς τις ισχυρές δυνάμεις των ΜΑΤ, που έχουν ζώσει το μπλοκ και οι οποίες απαντούν με χημικά, ενώ κτυπούν και αρκετούς διαδηλωτές με επέμβαση τους.

Στην οδό Β. Σοφίας, στο ύψος της Βουλής, επαναλαμβάνεται η ρίψη αντικειμένων, αλλά και φωτοβολίδων προς τις αστυνομικές δυνάμεις, που απαντούν με κρότου λάμψης.

Καθώς η πορεία δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων φθάνει στην αμερικάνικη πρεσβεία εκτοξεύονται φωτοβολίδες εναντίον του κτιρίου. Την ίδια στιγμή νεαροί διαδηλωτές που συμμετέχουν στο αναρχικό μπλοκ που βρίσκεται στο ύψος του Ευαγγελισμού ξηλώνουν πεζοδρόμια για να εφοδιαστούν με πέτρες με τις οποίες επιτίθενται στις δυνάμεις των ΜΑΤ που βρίσκονται στην δεξιά πλευρά και που απαντούν με ρίψη χημικών, χειροβομβίδες κρότου λάμψης μια από τις οποίες μάλιστα τραυματίζει διαδηλωτή. Ακολουθεί «χτύπημα» της πορείας και «τρέξιμό» της προς την άνοδο.

Τα επεισόδια επαναλαμβάνονται στο Μέγαρο Μουσικής και έξω από την αμερικάνικη πρεσβεία, όπου διαδηλωτές κυνηγιούνται, ξυλοκοπιούνται και αρκετοί προσάγονται. Λίγο πριν τις 7.00μμ, ένα μέρος του μπλοκ αποκόπτεται και κατευθύνεται προς την Μιχαλακοπούλου και οι κάθετοι δρόμοι επιτρηρούνται από κάθε λογής αστυνομικές δυνάμεις.

Μοτοσικλετιστές της ομάδας Δέλτα καταδιώκουν και ξυλοκοπούν διαδηλωτές στην Μιχαλακοπούλου (στην οποία σπάζονται κάποιες τράπεζες) έως και το Γουδί, όπου εγκλωβίζεται ένα κομμάτι διαδηλωτών στο Παίδων, ενώ το κυνηγητό συνεχίζεται μέχρι την Μεσογείων. Τα α-α μπλοκ φθάνουν στον Πύργο των Αθηνών, όπου επιχειρείται να σπαστεί ανεπιτυχώς η εθνική τράπεζα, ενώ σε κάθετους

Όμως, όλες οι κοινωνικές εξεγέρσεις έχουν την σημασία τους. Αυτή τη σημασία δεν μπορούν να την εξαφανίσουν εφ' όσον υπάρχει έστω και ένας ο οποίος αντιστρατεύεται όλο αυτό το κύμα των «ιδεών», που προσπαθούν να γίνουν συνείδηση στον κόσμο των αγωνιζόμενων και μη, τότε η υπόθεση της κάθε εξουσίας δεν είναι κερδισμένη.

Τι θέλουμε να πούμε μετά από 37 ολόκληρα χρόνια που πέρασαν από τον Νοέμβριο της εξέγερσης του 1973; Πως το πνεύμα της εξέγερσης εξακολουθεί να ισχύει; Πως έχουμε μια νέα χούντα που πρέπει να ανατραπεί; Ή κάτι άλλο;

Αυτό που έχει αποδειχτεί μέσα στην πορεία όλων αυτών των χρόνων είναι πως το κράτος μπορεί να οικειοποιηθήκε ό,τι ως ένα βαθμό κινούνταν κατά την διάρκεια της εξέγερσης, στο πλαίσιο «της προόδου και της δημοκρατικής ομαλότητας», όμως δεν μπόρεσε να ισοπεδώσει την πραγματικότητα.

Αν δεχτούμε πως «οι ιδέες όταν ριζώσουν στα μυαλά των ανθρώπων γίνονται ακατανίκητη δύναμη», τότε σίγουρα αυτό το ρίζωμα που επιχείρησε το κράτος αντιμετωπίζει ορμητικά κανάλια που καταστρέφουν σημαντικό μέρος της εξουσιαστικής σποράς και ξεχύνονται σε πεδιάδες ποτίζοντας τις «ιδέες» που αρνούνται και πολεμούν την εξουσία και όσα αυτή κατασκευάζει.

Ποιος πίστευε το 1967 ότι θα ξεσπούσε μια τόσο δυνατή και πολύμορφη εξέγερση το 1973; Κι όμως η δυναμική των αγωνιζόμενων ανθρώπων έκανε πραγματικότητα τους φόβους των εξουσιαστών.

Ποιος πίστευε πως μετά το 1973 και την «αποκατάσταση» των πολιτικών διαχειριστών θα ακολουθούσαν μια σειρά από γεγονότα κατά τις διάφορες επετείους με κορυφώσεις το 1980, το 1985 ή το 1995;

Ποιος πίστευε πως ο μόνιμος εφιάλτης των κρατιστών, η εξέγερση, θα έπαιρνε σάρκα και οστά σε αρκετές περιπτώσεις, αναγκάζοντας τους εξουσιαστές να καταφεύγουν εκτός από την καταστολή και σε άλλες προσφιλείς μεθόδους, όπως η εκχώρηση εδαφών και προνομίων προκειμένου να ανακτήσουν τη διαχείριση των εξουσιαστικών υποθέσεων από μια άλλη ομάδα εξουσίας; Κι όμως, αυτό έγινε το 1974, και σε πολλές ακόμα παραλλαγές από τότε.

Η εξέγερση, κάθε εξέγερση, δεν ζητά αναγνώριση, δεν εκδικείται και δεν αισθάνεται κανενός είδους ανησυχία ότι μπορεί να ξεχαστεί. Απλά, όταν συναντιέται με την αναρχική δράση και συντίθεται μ' αυτήν, δυναμώνει και ρέει γοργά όπως η ζωή. Απλώνεται, καταργώντας όρια και τεχνικές, ιδιοτελείς προθέσεις και διαστρεβλώσεις, κακόβουλες προσπάθειες και ανακολουθίες και υπενθυμίζει σ' όσους, τάχα αδιάφορα, σκύβουν να πιούν νερό εκεί όπου προηγούμενα έφτυναν πως χρειάζεται να αντιλαμβάνονται, κάποτε, πόσο μικροί και κακότροποι είναι και

συζητήσεις υπήρχαν διαρκώς προβολές με ντοκουμέντα από κοινωνικούς αγώνες, αλλά και με ταινίες που είχαν συμπεριληφθεί στο πρόγραμμα του διημέρου, λόγω της θεματικής τους.

Την πρώτη ημέρα, Δευτέρα 15 Νοεμβρίου, έγινε συζήτηση με θέμα: **Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ του Πολυτεχνείου 1995, το κράτος και η εκσυγχρονιστική αναδίπλωσή του**.

Η συζήτηση άρχισε στις 7.30 μμ, ενώ προηγούμενα προβλήθηκε βίντεο με υλικό από την εξέγερση του 1995, (αμοντάριστα πλάνα για να θυμηθούν οι γεροντότεροι και να πληροφορηθούν οι νεώτεροι). Επίσης κατά την πρώτη ημέρα προβλήθηκαν βίντεο-ντοκουμέντα από κοινωνικούς αγώνες καθώς και οι ταινίες: **Λευκή Κορδέλα, Σαλβαδόρ και Κελί 211**.

Κατά τη δεύτερη ημέρα, Τρίτη 16 Νοεμβρίου, συζητήθηκε το θέμα: **Επαναστατική προοπτική, Αντάρτικα Πόλης και Αναρχία**.

Η συζήτηση άρχισε στις 7 μμ, και διήρκεσε περισσότερο από τέσσερις ώρες, ενώ προηγούμενα προβλήθηκαν βίντεο από κοινωνικούς αγώνες καθώς και οι ταινίες **HUNGER** και **Τι κάνεις σε περίπτωση φωτιάς**.

Σ' όλη τη διάρκεια του διημέρου υπήρχαν τραπεζάκια με αναρχικό υλικό (βιβλία, μπροσούρες, έντυπα και περιοδικά), τόσο μέσα στο χώρο των εκδηλώσεων, όσο και στην γωνία της Πατησίων με την οδό Στουρνάρα, στην οποία υπήρχε πανό που έγραφε: **ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝ ΕΙΝΑΙ Η ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΠΟΥ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ**, ενώ στην απέναντι πλευρά της Πατησίων ένα ακόμη πανό υπενθύμιζε πως: **ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΡΑΤΗ ΑΦΕΝΤΕΣ ΚΙ ΕΞΟΥΣΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΣΦΑΛΙΣΗ Γ' ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ.**

Έξω από το κτίριο όπου γινόταν το διήμερο υπήρχε, επίσης, αναρτημένο πανό που έγραφε: **ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ ΚΡΑΤΗ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΜΕ ΣΥΝΕΧΗ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ.**

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΦΕΤΕΙΝΗ ΠΟΡΕΙΑ

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ επέλεξε φέτος για πρώτη φορά να μη συμμετάσχει με πανό και να συμβάλει στη συγκρότηση αναρχικού μπλοκ κατά τη διάρκεια της καθιερωμένης πορείας προς την Αμερικανική Πρεσβεία.

Ο λόγος για τον οποίο τηρήσαμε αυτή τη στάση οφείλεται στο ότι με αυτό τον τρόπο θελήσαμε και έμπρακτα να εκδηλώσουμε τη οδύνη μας για τον χαμό των ανθρώπων που βρίσκονταν στην Marfin από την εγκληματική ενέργεια μιας παρακρατικής συμμορίας που έδρασε κατά της πορεία της 5ης Μαΐου. Δεν θελήσαμε να δώσουμε ιδιαίτερη δημοσιότητα σ' αυτή μας την απόφαση ώστε να μην εκληφθεί και χρησιμοποιηθεί ως ένα πολιτικό μέσο

χή σταματά, ενώ συγκροτούνται μπλοκ όπου συμμετέχουν αναρχικοί-αντιεξουσιαστές. Στο ύψος της πλατείας Καρύτση νεαροί διαδηλωτές μέσα από το αναρχικό μπλοκ πετούν πέτρες και μπουκάλια προς τις ισχυρές δυνάμεις των ΜΑΤ, που έχουν ζώσει το μπλοκ και οι οποίες απαντούν με χημικά, ενώ κτυπούν και αρκετούς διαδηλωτές με επέμβαση τους.

Στην οδό Β. Σοφίας, στο ύψος της Βουλής, επαναλαμβάνεται η ρίψη αντικειμένων, αλλά και φωτοβολίδων προς τις αστυνομικές δυνάμεις, που απαντούν με κρότου λάμψης.

Καθώς η πορεία δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων φθάνει στην αμερικάνικη πρεσβεία εκτοξεύονται φωτοβολίδες εναντίον του κτιρίου. Την ίδια στιγμή νεαροί διαδηλωτές που συμμετέχουν στο αναρχικό μπλοκ που βρίσκεται στο ύψος του Ευαγγελισμού ξηλώνουν πεζοδρόμια για να εφοδιαστούν με πέτρες με τις οποίες επιτίθενται στις δυνάμεις των ΜΑΤ που βρίσκονται στην δεξιά πλευρά και που απαντούν με ρίψη χημικών, χειροβομβίδες κρότου λάμψης μια από τις οποίες μάλιστα τραυματίζει διαδηλωτή. Ακολουθεί «χτύπημα» της πορείας και «τρέξιμό» της προς την άνοδο.

Τα επεισόδια επαναλαμβάνονται στο Μέγαρο Μουσικής και έξω από την αμερικάνικη πρεσβεία, όπου διαδηλωτές κυνηγιούνται, ξυλοκοπιούνται και αρκετοί προσάγονται. Λίγο πριν τις 7.00μμ, ένα μέρος του μπλοκ αποκόπτεται και κατευθύνεται προς την Μιχαλακοπούλου και ενώ οι κάθετοι δρόμοι επιτηρούνται από κάθε λογής αστυνομικές δυνάμεις.

Μοτοσικλετιστές της ομάδας Δέλτα καταδιώκουν και ξυλοκοπούν διαδηλωτές στην Μιχαλακοπούλου (στην οποία σπάζονται κάποιες τράπεζες) έως και το Γουδί, όπου εγκλωβίζεται ένα κομμάτι διαδηλωτών στο Παίδων, ενώ το κυνηγητό συνεχίζεται μέχρι την Μεσογείων. Τα α-α μπλοκ φθάνουν στον Πύργο των Αθηνών, όπου επιχειρείται να σπαστεί ανεπιτυχώς η εθνική τράπεζα, ενώ σε κάθετους δρόμους ανάβονται φωτιές και γίνεται προσπάθεια να στηθούν οδοφράγματα. Και σ' αυτό το σημείο πλήθος διαδηλωτών εγκλωβίζεται από δυνάμεις των ΜΑΤ και αρκετοί ξυλοκοπούνται. Μικροσυμπλοκές σημειώνονται και στην Αλεξάνδρας.

Τα επεισόδια συνεχίζονται μετά τις 8.30 μμ στην περιοχή των Εξαρχείων, όπου ομάδες νεαρών ανάβουν φωτιές και προχωρούν σε κλεφτοπόλεμο με τις δυνάμεις των ΜΑΤ που έχουν ήδη από νωρίς το μεσημέρι κυκλώσει την περιοχή, ενώ προχωρούν επίσης σε ρίψη χημικών και χειροβομβίδων κρότου λάμψης, αλλά και σε προσαγωγές ατόμων.

Από την ΓΑΔΑ ανακοινώνονται 69 προσαγωγές, καθώς 23 από αυτές θα μετατραπούν σε συλλήψεις, ενώ δηλώνεται η ικανοποίηση της ηγεσίας της αστυνομίας, επειδή δεν έπεσε ούτε μια μολότοφ κατά την διάρκεια και δεν σημειώθηκαν καταστροφές.

Οι δρόμοι κυριαρχίας, η του Αιγαίου και οι πάλαι ποτε

Δεν μπορεί κανείς να μην αναγνωρίσει ότι το ζήτημα του ελέγχου ζωτικής σημασίας περιοχών, όπως το Αιγαίο, προβάλλεται και επανατοποθετείται κάθε φορά που επιχειρείται μεταβολή των όρων του εξουσιαστικού παιχνιδιού σε ευρύτερες γεωγραφικές περιοχές, όπως αυτές της Ανατολικής Μεσογείου και της Μέσης Ανατολής. Είναι ακόμα γνωστό στον καθένα ότι η κυριαρχία, κινούμενη προς τον μακρύ δρόμο της ενοποίησης των επιμέρους συνιστωσών της, δεν διστάζει να μεταχειριστεί οποιοδήποτε μέσο για να πετύχει τους αφανείς ή πρόδηλους στόχους της.

Η διάλυση του γιουγκοσλαβικού κράτους στην δεκαετία του '90 και του Σανταμικού κράτους, λίγα χρόνια αργότερα, σηματοδότησαν, με τον πλέον αιματηρό τρόπο, τις νέες προτεραιότητες και τα σχέδια των Μεγάλων Δυνάμεων για τα Βαλκάνια και την Μέση Ανατολή, αμέσως μετά την έναρξη ενοποίησης των δυο μπλοκ κυριαρχίας, το 1990.

Για άλλη μια φορά, λοιπόν, στο επίκεντρο παραμένει το Αιγαίο πέλαγος και η Κύπρος, των οποίων η στρατηγική σημασία όχι μόνο δεν μειώθηκε μετά το επίσημο τέλος του Ψυχρού Πολέμου, αλλά αποτελούν αντικείμενο ζωηρότατων διαπραγματεύσεων και διεθνών εντάσεων για τον έλεγχο και την μοιρασιά τους, μεταξύ των εμπλεκόμενων δυνάμεων, «μεγάλων» και «μικρότερων», «περιφερειακών» και μη.

Το Αιγαίο αποτελεί το σημαντικότερο θαλάσσιο κομβικό σημείο της Ευρασιατικής ηπείρου στην κατεύθυνση Βορρά-Νότου, σε κοντινή απόσταση από τρεις ηπείρους (Ευρώπη-Αφρική-Ασία) και παρέχει την δυνατότητα του ανοίγματος και στις τρεις, χωρίς κάποιο χερσαίο εμπόδιο. Αποκτά, λοιπόν, καίρια στρατηγική σημασία, όχι μόνο για το ελλαδικό και οθωμανικό κράτος, αλλά για τις παρευξείνιες χώρες και αυτές της βορείου Αφρικής και φυσικά για τις παγκόσμιες δυνάμεις που έχουν ανάγκη ενός μεταφορικού και εμπορικού κόμβου. Η στρατηγική σημασία του αυξάνεται από τους υποάξονες που σχηματίζουν οι έξι νησιωτικές ομάδες (Νησιά Βορείου Αι-

ηση του ΚΚΕ και θεμελίωση των βάσεων για τους νέους όρους καταπίεσης για τα επόμενα 35 χρόνια. Η εισβολή και κατοχή του βόρειου τμήματος της Κύπρου συνιστά μια διαδικασία που οδήγησε μεν στη «μεταπολίτευση», αλλά δεν καθιστά υπερήφανους τους πολιτικούς, αφού αυτή η εναλλαγή στην διαχείριση του κράτους κοστολογήθηκε με μια προδοσία εκ μέρους τους, σύμφωνα με τα εθνικά δεδομένα που λιβανίζουν οι εκάστοτε εξουσιαστικές κλίκες.

Η ανακύκλωση του Μακεδονικού τοποθετείται χρονικά αμέσως μετά τις ευρύτατες κοινωνικές αναταραχές του '90-'91 αλλά και τις αλλεπάλληλες συγκυβερνήσεις, που παρ' ότι βραχύβιες, έθεσαν τα θεμέλια της «εθνικής συνεννόησης» στο εξουσιαστικό επίπεδο, αλλά και τακτοποίησαν μια σειρά από καίρια ζητήματα που καμία κυβέρνηση από μόνη της δεν θα μπορούσε να διαχειριστεί, όπως τις τηλεοπτικές συχνότητες της ιδιωτικής τηλεόρασης και τις ψηφιακές παροχές του ΟΤΕ στην γνωστή SIEMENS.

Αντίστοιχα, η νύχτα των Ιμίων, της 30-31 Ιανουαρίου 1996, ελάχιστο καιρό μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου το 1995, έθεσε τις βάσεις, όχι μόνο για την ανατροπή του τότε κυριάρχου δόγματος στο Αιγαίο μέσω των «γκρίζων ζωνών», αλλά αποτέλεσε το έναυσμα για την εκσυγχρονιστική στροφή του Ελλαδικού κράτους και το ξεπέρασμα της αστάθειας λόγω των κοινωνικών αναταραχών αλλά και του θανάτου του Α. Παπανδρέου.

Λίγο καιρό αργότερα, ο Κώστας Σημίτης, ανέλαβε την πρωθυπουργία, αφού πέρασε με επιτυχία τις εξετάσεις του στον «διεθνή παράγοντα» και ευχαρίστησε δημοσίως τους Αμερικανούς για την βοήθειά τους...

Αποδεικνύεται, λοιπόν, με τον πιο κραυγαλέο τρόπο ότι οι εντάσεις, οι έριδες και τα σοβαρότερα ή λιγότερα σοβαρά πολεμικά γεγονότα γύρω από μια «στρατηγικής σημασίας» περιοχή, δεν αφορούν απλώς τους φυσικούς πόρους και τα φυσικά κάλλη της αλλά έχουν ως «βάθος» την σταθερότητα και τον έλεγχο ευρύτερων περιοχών και κοινωνικών χώρων που θεωρού-

σημαντικών εταίρων για την «ειρήνευση» στην Μέση Ανατολή.

Πέρασαν δώδεκα ολόκληρα χρόνια μέχρι να επιτευχθεί ένας εύκολος, θεωρητικά, στόχος, η κατάληψη της Βαγδάτης. Τι μεσολάβησε σε αυτό το διάστημα; Πείνα των ανθρώπων στην Μεσοποταμία από τα αλλεπάλληλα διεθνή εμπάργκο και βομβαρδισμοί από τα αεροσκάφη του Κλίντον. Και όμως σε πείσμα των στρατηγικών σχεδιασμών οι κατοχικές δυνάμεις, επτά χρόνια μετά, επιχειρούν με απεγνωσμένο τρόπο να απεμπλακούν από τον ιρακινό «βάλτο».

Με αντίστοιχη μεθοδικότητα και προσοχή προχωρούν, εδώ και δεκαετίες, οι ευρύτεροι κυριαρχικοί σχεδιασμοί για το Αιγαίο και για την Κύπρο, σχεδιασμοί που συνδέονται στενά με τα τεκταινόμενα στην Μέση Ανατολή, αν κρίνει κανείς από διάφορα αμερικάνικα και ευρωπαϊκά θινκ τανκ (δεξαμενές «σκέψης») που κατατάσσουν την Ελλάδα στην «ευρύτερη μέση ανατολή». Η νέα «ελληνοτουρκική προσέγγιση», εγκαινιάστηκε μετά τα γεγονότα των Ιμίων, που είχαν σαν αποτέλεσμα τον θάνατο τριών ελλήνων στρατιωτικών και επικυρώθηκε από την συμφω-

θραύσματα, όπως η Δημοκρατική Αριστερά, το Νέο Μητσοτακικό Κόμμα, οι καρατζαφεριστές και διάφορες προσωπικότητες από όλο σχεδόν το πολιτικό φάσμα).

Η τεχνική που εφαρμόζουν δεν είναι άλλη από την παμπάλαιη και δοκιμασμένη στρατηγική του φόβου ενάντια στην κοινωνία, μέσω της προβολής του δευτερεύοντος ως το κυρίαρχο, της προσθαφαίρεσης νοημάτων και εννοιών που ισχύουν σε ορισμένες μόνο περιπτώσεις. Το φόβητρο μιας «ελληνοτουρκικής σύρραξης» χρησιμοποιήθηκε κατά κόρον για να θολωθεί η αλήθεια στις πραγματικές της διαστάσεις. Μια αλήθεια που δεν δίσταζαν να ομολογήσουν ανοιχτά ξένα θινκ-τανκς όταν όριζαν από τότε το Αιγαίο ως «αμφισβητούμενη περιοχή» και προέκριναν την περίφημη «συνεκμετάλλευση». Τα αριστερά αντιεθνικιστικά κόμματα, με την αλλοπρόσαλλη, αντικοινωνική και μισαλλόδοξη ρητορεία τους, πότισαν όχι απλώς τις κρατικές ρίζες αλλά τους ευρύτερους διακρατικούς σχεδιασμούς και εν τέλει τους κοινωνικά ανύπαρκτους εθνικιστικούς κύκλους που βρήκαν για πρώτη φορά, ακροατήριο...

Βέβαια οι εξοπλισμοί δεν μειώθηκαν αμοιβαία, σχεδόν τριπλασιάστηκαν μέσα στην επόμενη τριετία. Ο φόβος, όμως, ξεχάστηκε και οι στρατηγικοί σχεδιασμοί προχώρησαν απρόσκοπτα μέσω της «σεισμικής διπλωματίας», (σεισμοί σε Ελλάδα-

Οι δρόμοι κυριαρχίας, η του Αιγαίου και οι πάλαι ποτε

Η διάλυση του γιουγκοσλαβικού κρά-
τους στην δεκαετία του '90 και του Σανταμικού κράτους, λίγα χρόνια αργότερα, σηματοδότησαν, με τον πλέον αιματηρό τρόπο, τις νέες προτεραιότητες και τα σχέδια των Μεγάλων Δυνάμεων για τα Βαλκάνια και την Μέση Ανατολή, αμέσως μετά την έναρξη ενοποίησης των δυο μπλοκ κυριαρχίας, το 1990.

Για άλλη μια φορά, λοιπόν, στο επίκεντρο παραμένει το Αιγαίο πέλαγος και η Κύπρος, των οποίων η στρατηγική σημασία όχι μόνο δεν μειώθηκε μετά το επίσημο τέλος του Ψυχρού Πολέμου, αλλά αποτελούν αντικείμενο ζωηρότατων διαπραγματεύσεων και διεθνών εντάσεων για τον έλεγχο και την μοιρασιά τους, μεταξύ των εμπλεκόμενων δυνάμεων, «μεγάλων» και «μικρότερων», «περιφερειακών» και μη.

Το Αιγαίο αποτελεί το σημαντικότερο θαλάσσιο κομβικό σημείο της Ευρασιατικής ηπείρου στην κατεύθυνση Βορρά-Νότου, σε κοντινή απόσταση από τρεις ηπείρους (Ευρώπη-Αφρική-Ασία) και παρέχει την δυνατότητα του ανοίγματος και στις τρεις, χωρίς κάποιο χερσαίο εμπόδιο. Αποκτά, λοιπόν, καίρια στρατηγική σημασία, όχι μόνο για το ελλαδικό και οθωμανικό κράτος, αλλά για τις παρευξείνιες χώρες και αυτές της βορείου Αφρικής και φυσικά για τις παγκόσμιες δυνάμεις που έχουν ανάγκη ενός μεταφορικού και εμπορικού κόμβου. Η στρατηγική σημασία του αυξάνεται από τους υποάξονες που σχηματίζουν οι έξι νησιωτικές ομάδες (Νησιά Βορείου Αιγαίου, Σποράδες, Κυκλάδες, Δωδεκάνησα, νησιά Ανατολικού Αιγαίου και νότιου Αιγαίου).

Σύμφωνα με το ισχύων καθεστώς (των 6 ναυτικών μιλίων) το ποσοστό του Ελλαδικού κράτους ανέρχεται στο 35%, της Τουρκίας στο 8.8% και το υπόλοιπο 56,2% είναι «διεθνή ύδατα». Σημειωτέον ότι με το καθεστώς των 12 ναυτικών μιλίων η ελληνική κρατική κυριαρχία θα ανέλθει στο 63,9%, αποκόπτοντας πρακτικά την Τουρκία από το Αιγαίο, αφού κάθε τουρκική εμπορική εκμετάλλευση θα απαιτεί, σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο, άδεια των ελληνικών αρχών.[1]

Δεν είναι τυχαίο ότι η κατοχή και ο έλεγχος των στενών του Βοσπόρου, της Θράκης και των νησιωτικών διαύλων αποτέλεσαν βασική προτεραιότητα για την ρωμαϊκή, την βυζαντινή, την σλαβική και την οθωμανική αυτοκρατορία.

Το ιστορικό αξίωμα ότι η αναζωπύρωση

λα και τις αλλεπάλληλες συγκυβερνήσεις, που παρ' ότι βραχύβιες, έθεσαν τα θεμέλια της «εθνικής συνεννόησης» στο εξουσιαστικό επίπεδο, αλλά και τακτοποίησαν μια σειρά από καίρια ζητήματα που καμία κυβέρνηση από μόνη της δεν θα μπορούσε να διαχειριστεί, όπως τις τηλεοπτικές συχνότητες της ιδιωτικής τηλεόρασης και τις ψηφιακές παροχές του ΟΤΕ στην γνωστή SIEMENS.

Αντίστοιχα, η νύχτα των Ιμίων, της 30-31 Ιανουαρίου 1996, ελάχιστο καιρό μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου το 1995, έθεσε τις βάσεις, όχι μόνο για την ανατροπή του τότε κυρίαρχου δόγματος στο Αιγαίο μέσω των «γκρίζων ζωνών», αλλά αποτέλεσε το έναυσμα για την εκσυγχρονιστική στροφή του Ελλαδικού κράτους και το ξεπέρασμα της αστάθειας λόγω των κοινωνικών αναταραχών αλλά και του θανάτου του Α. Παπανδρέου.

Λίγο καιρό αργότερα, ο Κώστας Σημίτης, ανέλαβε την πρωθυπουργία, αφού πέρασε με επιτυχία τις εξετάσεις του στον «διεθνή παράγοντα» και ευχαρίστησε δημοσίως τους Αμερικανούς για την βοήθειά τους…

Αποδεικνύεται, λοιπόν, με τον πιο κραυγαλέο τρόπο ότι οι εντάσεις, οι έριδες και τα σοβαρότερα ή λιγότερα σοβαρά πολεμικά γεγονότα γύρω από μια «στρατηγικής σημασίας» περιοχή, δεν αφορούν απλώς τους φυσικούς πόρους και τα φυσικά κάλλη της αλλά έχουν ως «βάθος» την σταθερότητα και τον έλεγχο ευρύτερων περιοχών και κοινωνικών χώρων που θεωρούνται ασταθείς ή επικίνδυνοι για τα «διεθνή συμφέροντα». Σε τέτοιες περιπτώσεις οι Κυρίαρχοι δεν είναι καθόλου φειδωλοί στο αίμα που θα χύσουν. Άλλωστε και η ίδια η διαδικασία για μια απρόσκοπτη λεηλασία, απαιτεί πρώτα και κύρια την περιβόητη σταθερότητα. Ένας λεηλατημένος από πριν, διαλυμένος και φοβισμένος από τις μηχανές του ψεύδους και της υποταγής, κοινωνικός χώρος, βίαια αναμεμειγμένος με ετερόκλητα στοιχεία, με αδιάφορο, ασύμβατο ή ακόμα και εχθρικό, ως προς τις κοινωνικές διεργασίες, προσανατολισμό, είναι ο πλέον πρόσφορος για κάθε λογής μνημόνια και δόγματα εκμετάλλευσης που μπροστά τους οι παλιότερες συνθήκες καταπίεσης ήταν κάτι σαν «απολεσθείς παράδεισος».

Αυτές οι μεταβολές σπανίως συμβαίνουν εν θερμώ, αντίθετα σχεδιάζονται για πολλά χρόνια και υλοποιούνται βήμα-βήμα. Οι εξουσιαστές ξέρουν να κάνουν υπομονή. Ο

χη προχωρούν, εδώ και δεκαετίες, οι ευρύτεροι κυριαρχικοί σχεδιασμοί για το Αιγαίο και για την Κύπρο, σχεδιασμοί που συνδέονται στενά με τα τεκταινόμενα στην Μέση Ανατολή, αν κρίνει κανείς από διάφορα αμερικάνικα και ευρωπαϊκά θινκ τανκ (δεξαμενές «σκέψης») που κατατάσσουν την Ελλάδα στην «ευρύτερη μέση ανατολή». Η νέα «ελληνοτουρκική προσέγγιση», εγκαινιάστηκε μετά τα γεγονότα των Ιμίων, που είχαν σαν αποτέλεσμα τον θάνατο τριών ελλήνων στρατιωτικών και επικυρώθηκε από την συμφω-

νία του Ελσίνκι, φέρει δε την υπογραφή τόσο του «αναντικατάστατου» Σημίτη, όσο και του τότε ΥΠΕΞ Γιωργάκη Παπανδρέου και σημερινού πρωθυπουργού. Αυτά στο επίπεδο της «υψηλής πολιτικής» είναι αρκετά. Αρκούν όμως για να πειστεί η κοινωνία να συναινέσει στην μεσο-μακροπρόθεσμη ολοκληρωτική υποδούλωση της που βασίζεται στο παλαιό μοντέλο της συνεργασίας αλλά και της υποκατάστασης των τυράννων;

Όχι βέβαια. Γι' αυτό ενεργοποιήθηκαν όλες οι «φίλιες» διεθνιστικές και αντιπολεμικές κινήσεις προς την κατεύθυνση της συνεργασίας με τους νεόκοπους εκσυγχρονιστές. Πάνω στη τούρλα των γεγονότων, συγκροτήθηκαν αμέσως τα διάφορα «Μέτωπα λογικής» που αιτούσαν στην ελληνική και τουρκική κυβέρνηση να μειώσουν, αμοιβαία, τους εξοπλισμούς. Αριστεριστές, φιλελεύθεροι, τεχνοκράτες παρέα με τους νεόκοπους τότε εκσυγχρονιστές προ-

από τότε το Αιγαίο ως «αμφισβητούμενη περιοχή» και προέκριναν την περίφημη «συνεκμετάλλευση». Τα αριστερά αντιεθνικιστικά κομμάτια, με την αλλοπρόσαλλη, αντικοινωνική και μισαλλόδοξη ρητορεία τους, πότισαν όχι απλώς τις κρατικές ρίζες αλλά τους ευρύτερους διακρατικούς σχεδιασμούς και εν τέλει τους κοινωνικά ανύπαρκτους εθνικιστικούς κύκλους που βρήκαν για πρώτη φορά, ακροατήριο…

Βέβαια οι εξοπλισμοί δεν μειώθηκαν αμοιβαία, σχεδόν τριπλασιάστηκαν μέσα στην επόμενη τριετία. Ο φόβος, όμως, ξεχάστηκε και οι στρατηγικοί σχεδιασμοί προχώρησαν απρόσκοπτα μέσω της «σεισμικής διπλωματίας», (σεισμοί σε Ελλάδα-Τουρκία το 1999), την παράδοση Οτσαλάν, των κουμπαριών, της αμοιβαίας συμφωνίας για αλλαγή των εγχειριδίων της Ιστορίας και την διόρθωση «ανακριβειών», των ενταξιακών διαπραγματεύσεων Τουρκίας-ΕΕ και του σχεδίου Ανάν για την Κύπρο. Τα αριστερά εξαπτέρυγα της κυριαρχίας που έχουν καταλάβει θέσεις-κλειδιά στα πανεπιστήμια και διαθέτουν προνομιακούς διαύλους επικοινωνίας με τα ΜΜΕ αναλαμβάνουν και εδώ το δύσκολο έργο της διαστρέβλωσης της Ιστορίας και της πραγματικότητας μέσα από ξεφτισμένα ιδεολογικά ψιμύθια, διαστρέφοντας, κατά την συνηθισμένη τακτική της εξουσίας, ακόμα και το νόημα των λέξεων.

Συνεκμετάλλευση του Αιγαίου

Ο Νοέμβρης του 2010 στον Ελλαδικό χώρο σημαδεύεται από σημαντικότατα γεγονότα όπως την διαπραγμάτευση του κράτους με τους δανειστές για

κής ηπείρου στην κατεύθυνση Βορρά-Νότου, σε κοντινή απόσταση από τρεις ηπείρους (Ευρώπη-Αφρική-Ασία) και παρέχει την δυνατότητα του ανοίγματος και στις τρεις, χωρίς κάποιο χερσαίο εμπόδιο. Αποκτά, λοιπόν, καίρια στρατηγική σημασία, όχι μόνο για το ελλαδικό και οθωμανικό κράτος, αλλά για τις παρευξείνιες χώρες και αυτές της βορείου Αφρικής και φυσικά για τις παγκόσμιες δυνάμεις που έχουν ανάγκη ενός μεταφορικού και εμπορικού κόμβου. Η στρατηγική σημασία του αυξάνεται από τους υποάξονες που σχηματίζουν οι έξι νησιωτικές ομάδες (Νησιά Βορείου Αιγαίου, Σποράδες, Κυκλάδες, Δωδεκάνησα, νησιά Ανατολικού Αιγαίου και νότιου Αιγαίου).

Σύμφωνα με το ισχύων καθεστώς (των 6 ναυτικών μιλίων) το ποσοστό του Ελλαδικού κράτους ανέρχεται στο 35%, της Τουρκίας στο 8.8% και το υπόλοιπο 56,2% είναι «διεθνή ύδατα». Σημειωτέον ότι με το καθεστώς των 12 ναυτικών μιλίων η ελληνική κρατική κυριαρχία θα ανέλθει στο 63,9%, αποκόπτοντας πρακτικά την Τουρκία από το Αιγαίο, αφού κάθε τουρκική εμπορική εκμετάλλευση θα απαιτεί, σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο, άδεια των ελληνικών αρχών.[1]

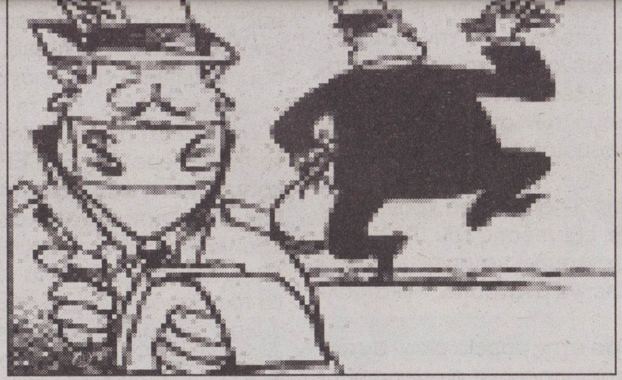
Δεν είναι τυχαίο ότι η κατοχή και ο έλεγχος των στενών του Βοσπόρου, της Θράκης και των νησιωτικών διαύλων αποτέλεσαν βασική προτεραιότητα για την ρωμαϊκή, την βυζαντινή, την σλαβική και την οθωμανική αυτοκρατορία.

Το ιστορικό αξίωμα ότι η αναζωπύρωση των λεγόμενων «εθνικών θεμάτων», συχνά με δραματικές εξελίξεις, πυροδοτείται από αμέσως προηγούμενες κοινωνικές εξεγέρσεις και σηματοδοτεί ουσιαστική μεταβολή στους όρους επιβολής και εκμετάλλευσης, επιβεβαιώνεται ξανά. Η εισβολή και κατοχή του βορείου κομματιού της Κύπρου από τον τουρκικό στρατό έλαβε χώρα ελάχιστους μήνες μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου το 1973 και αποτέλεσε την θρυαλλίδα για ραγδαίες εξελίξεις στον ελλαδικό κοινωνικό χώρο, αυτό που οι ντόπιοι εξουσιαστές ονομάζουν Μεταπολίτευση: ανατροπή της χούντας-ερχομός Κων. Καραμανλή και Ανδρέα Παπανδρέου, νομιμοποί-

Λίγο καιρό αργότερα, ο Κώστας Σημίτης, ανέλαβε την πρωθυπουργία, αφού πέρασε με επιτυχία τις εξετάσεις του στον «διεθνή παράγοντα» και ευχαρίστησε δημοσίως τους Αμερικανούς για την βοήθειά τους…

Αποδεικνύεται, λοιπόν, με τον πιο κραυγαλέο τρόπο ότι οι εντάσεις, οι έριδες και τα σοβαρότερα ή λιγότερα σοβαρά πολεμικά γεγονότα γύρω από μια «στρατηγικής σημασίας» περιοχή, δεν αφορούν απλώς τους φυσικούς πόρους και τα φυσικά κάλλη της αλλά έχουν ως «βάθος» την σταθερότητα και τον έλεγχο ευρύτερων περιοχών και κοινωνικών χώρων που θεωρούνται ασταθείς ή επικίνδυνοι για τα «διεθνή συμφέροντα». Σε τέτοιες περιπτώσεις οι Κυρίαρχοι δεν είναι καθόλου φειδωλοί στο αίμα που θα χύσουν. Άλλωστε και η ίδια η διαδικασία για μια απρόσκοπτη λεηλασία, απαιτεί πρώτα και κύρια την περιβόητη σταθερότητα. Ένας λεηλατημένος από πριν, διαλυμένος και φοβισμένος από τις μηχανές του ψεύδους και της υποταγής, κοινωνικός χώρος, βίαια αναμεμειγμένος με ετερόκλητα στοιχεία, με αδιάφορο, ασύμβατο ή ακόμα και εχθρικό, ως προς τις κοινωνικές διεργασίες, προσανατολισμό, είναι ο πλέον πρόσφορος για κάθε λογής μνημόνια και δόγματα εκμετάλλευσης που μπροστά τους οι παλιότερες συνθήκες καταπίεσης ήταν κάτι σαν «απολεσθείς παράδεισος».

Αυτές οι μεταβολές σπανίως συμβαίνουν εν θερμώ, αντίθετα σχεδιάζονται για πολλά χρόνια και υλοποιούνται βήμα-βήμα. Οι εξουσιαστές ξέρουν να κάνουν υπομονή. Ο πατήρ Μπους, έχοντας εκμηδενίσει τον Σανταμικό στρατό, θα μπορούσε, θεωρητικά πάντα, να έχει καταλάβει το Ιράκ από το 1991 έχοντας μάλιστα την «ηθική» δικαιολογία ότι η Βαγδάτη κατέλαβε το Κουβέιτ. Γιατί τότε δεν το έκανε; Προφανώς γιατί δεν ήταν έτοιμος. Η ιδέα του εγκλωβισμού των εξεγερμένων παλαιστινίων σε μιας μορφής κράτους ήταν σε θεωρητικό επίπεδο και το φάσμα μιας γενικευμένης εξέγερσης των αραβικών πληθυσμών θα έθετε σε κίνδυνο όχι απλώς την λεηλασία του πετρελαίου και των λοιπών φυσικών πόρων της Μεσοποταμίας, αλλά και την σταθερότητα των γειτονικών αραβικών κρατών και

νία του Ελσίνκι, φέρει δε την υπογραφή τόσο του «αναντικατάστατου» Σημίτη, όσο και του τότε ΥΠΕΞ Γιωργάκη Παπανδρέου και σημερινού πρωθυπουργού. Αυτά στο επίπεδο της «υψηλής πολιτικής» είναι αρκετά. Αρκούν όμως για να πειστεί η κοινωνία να συναινέσει στην μεσο-μακροπρόθεσμη ολοκληρωτική υποδούλωση της που βασίζεται στο παλαιό μοντέλο της συνεργασίας αλλά και της υποκατάστασης των τυράννων;

Όχι βέβαια. Γι' αυτό ενεργοποιήθηκαν όλες οι «φίλιες» διεθνιστικές και αντιπολεμικές κινήσεις προς την κατεύθυνση της συνεργασίας με τους νεόκοπους εκσυγχρονιστές. Πάνω στη τούρλα των γεγονότων, συγκροτήθηκαν αμέσως τα διάφορα «Μέτωπα λογικής» που αιτούσαν στην ελληνική και τουρκική κυβέρνηση να μειώσουν, αμοιβαία, τους εξοπλισμούς. Αριστεριστές, φιλελεύθεροι, τεχνοκράτες παρέα με τους νεόκοπους τότε εκσυγχρονιστές προπαγάνδιζαν, από διαφορετικές αφετηρίες και με διαφορετικό λεξιλόγιο μεν, αλλά συγκλίνοντας ως προς τον κοινό «στόχο», την σημασία αποτροπής ενός «θερμού επεισοδίου», που «οπωσδήποτε θα φέρει την καταστροφή». Πρόκειται για ένα σημαντικό σταθμό στην ιδιότυπη ιδεολογική συγκυβέρνηση αριστεράς, «κέντρου» και ενός κομματιού της «δεξιάς» προς την κατεύθυνση της **ενοποίησης των ιδεολογιών**, μια συγκατοίκηση που αποδεικνύεται σημαντική σε καταστάσεις «εκτάκτου ανάγκης». (Κραυγαλέο παράδειγμα η πολύπλευρη στήριξη της «μνημονιακής ιδεολογίας» από φαινομενικά ετερόκλητα κομμάτια και

διασμούς και εν τέλει τους κοινωνικά ανύπαρκτους εθνικιστικούς κύκλους που βρήκαν για πρώτη φορά, ακροατήριο…

Βέβαια οι εξοπλισμοί δεν μειώθηκαν αμοιβαία, σχεδόν τριπλασιάστηκαν μέσα στην επόμενη τριετία. Ο φόβος, όμως, ξεχάστηκε και οι στρατηγικοί σχεδιασμοί προχώρησαν απρόσκοπτα μέσω της «σεισμικής διπλωματίας», (σεισμοί σε Ελλάδα-Τουρκία το 1999), την παράδοση Οτσαλάν, των κουμπαριών, της αμοιβαίας συμφωνίας για αλλαγή των εγχειριδίων της Ιστορίας και την διόρθωση «ανακριβειών», των ενταξιακών διαπραγματεύσεων Τουρκίας-ΕΕ και του σχεδίου Ανάν για την Κύπρο. Τα αριστερά εξαπτέρυγα της κυριαρχίας που έχουν καταλάβει θέσεις-κλειδιά στα πανεπιστήμια και διαθέτουν προνομιακούς διαύλους επικοινωνίας με τα ΜΜΕ αναλαμβάνουν και εδώ το δύσκολο έργο της διαστρέβλωσης της Ιστορίας και της πραγματικότητας μέσα από ξεφτισμένα ιδεολογικά ψιμύθια, διαστρέφοντας, κατά την συνηθισμένη τακτική της εξουσίας, ακόμα και το νόημα των λέξεων.

Συνεκμετάλλευση του Αιγαίου

Ο Νοέμβρης του 2010 στον Ελλαδικό χώρο σημαδεύεται από σημαντικότατα γεγονότα όπως την διαπραγμάτευση του κράτους με τους δανειστές για την Τρίτη Δόση του δανείου με σκληρότατους όρους για την κοινωνία αλλά και την προαναγγελθείσα υπαγωγή της Ιρλανδίας, της Πορτογαλίας, της Ισπανίας, της Ιταλίας και της Γαλλίας στον, μόνιμο πια, μηχανισμό στήριξης της ΕΕ. Την ίδια στιγμή που προεξοφλείται από πολλές πλευρές η διάλυση της Ευρωζώνης, στον ελλαδικό χώρο φουντώνουν τα σενάρια για κυβερνήσεις προσωπικοτήτων και ξεκινούν οι πρώτες βολιδοσκοπήσεις, ο Ονούρ και η Σεχραζάτ, πρωταγωνιστές στην γνωστή τουρκική σαπουνόπερα κάνουν τον περίπατο τους στο Μοναστηράκι, φιλοξενούνται σε πολλά τηλεοπτικά πάνελ και γίνο-

νται πρωτοσέλιδο στις «ελαφρές» φυλλάδες, οι μουσουλμάνοι μετανάστες προσεύχονται μαζικά σε διάφορα σημεία αλλά και «σύμβολα» του κέντρου της Αθήνας, όπως τα προπύλαια του Πανεπιστημίου Αθηνών επικυρώνοντας, πλέον, μ' αυτό τον τρόπο μια πολυπληθή θρησκευτική παρουσία, σύμφωνα με τις επιταγές, τόσο ευρωπαϊκών, όσο και ανατολικών κέντρων εξουσίας και κυριαρχίας και ο Εγκεμέν Μπαγίς, υπουργός Επικρατείας και επικεφαλής των διαπραγματεύσεων Τουρκίας - Ευρωπαϊκής Ένωσης, προτείνει ανοικτά συνεκμετάλλευση του Αιγαίου…

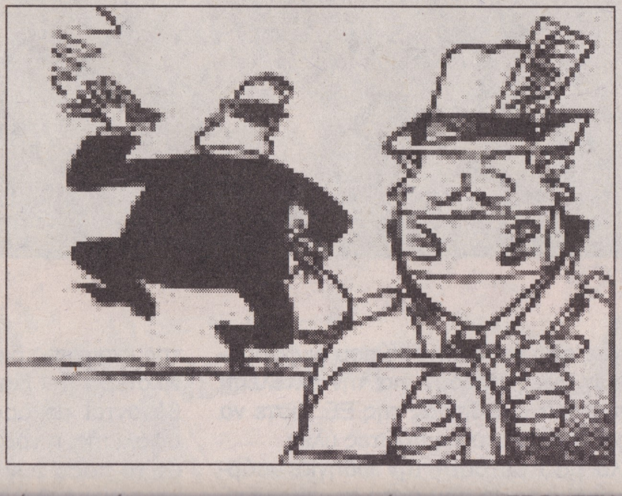
Αν ο Γιώργος Παπανδρέου και ο Ταγίπ Ερντογάν δεν καταφέρουν να επιλύσουν όλα τα θέματα στο Αιγαίο, τότε στις «διαφιλονικούμενες» περιοχές «*να φτιάξουμε πλατφόρμες πετρελαίου και αυτές να γίνουν πλατφόρμες επίλυσης των διαφορών*». Από την εποχή του Ατατούρκ και του Βενιζέλου είναι η πρώτη φορά που υπάρχουν στις δύο χώρες δύο ηγέτες «που καταλαβαίνει και σέβεται ο ένας τον άλλο». Προηγουμένως, λέει, «*είτε δεν

της ενοποιημένης συνεκμετάλλευση ταφόπετρες του εθνικισμού

υπήρχαν ταυτοχρόνως, είτε δεν είχαν την απαραίτητη λαϊκή υποστήριξη. Χρειάζονται δύο για να χορέψεις ταγκό. Τώρα είμαστε δύο και ήδη χορεύουμε» (Ο Βενιζέλος έφτασε να προτείνει τον Κεμάλ Ατατούρκ για Νόμπελ Ειρήνης).

Και ποιο είναι το δέλεαρ σε καιρούς «οικονομικής κρίσης»;

Το Αιγαίο θα γίνει «*ένας παράδεισος τουρισμού και εισοδη-*

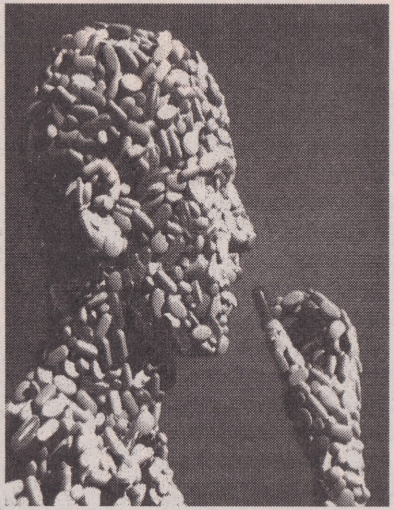
σμούς σύμφωνα με το «δόγμα Νταβούτογλου», **προς όφελος της συνολικής κυριαρχίας βέβαια**. Το ίδιο άλλωστε, επιχειρεί, είτε στα Βαλκάνια, είτε στην Τσετσενία, είτε στις σχέσεις με το Ιράν.[3]

Το κρίσιμο καλοκαίρι του 2010, οι τουρκικές φρεγάτες φτάνουν να περιπολούν οπλισμένες ως το Σούνιο, ενώ ο Γιωργάκης διαψεύδει «εσπευσμένη διευθέτηση» τύπου Fast truck, του Κυπριακού και του Μακεδονικού αλλά και την παρουσία του διαβόητου Αλεξ Rontos στις μυστικές διαπραγματεύσεις. Εννοείται ότι **η διάψευση και μόνο από τον Γιωργάκη σημαίνει ότι τα πράγματα θα προχωρήσουν πολύ πιο γρήγορα από όσο αναφέρουν οι διάφορες πληροφορίες**. Ακόμα και ο γενικός διευθυντής του ΕΛΙΑΜΕΠ, του σημαντικότερου, κρατικώς χρηματοδοτούμενου θινκ-τανκ που προώθησε, όσο κανείς, το νέο «ελληνοτουρκικό δόγμα», εκφράζει την δυσφορία του για το που το πάει ο Γιωργάκης…[4]

Τι θα γίνει, όμως, αν «απρόοπτα» όπως ένας κοινωνικός ξεσηκωμός, ματαιώσουν κάποιες ή όλες τις κυριαρχικές προτεραιότητες στην περιοχή; Την λύση έχει έτοιμη από καιρό η Κυριαρχία μέσω της αιώρησης σεναρίων για «θερμή λύση» ως εκβιαστικού μέσου για την επίτευξη ευρύτερων κοινωνικών συναινέσεων, γρήγορων διευθετήσεων στα καίρια ζητήματα, ακόμα και αν δεν πραγματοποιηθεί εκείνη τη χρονική στιγμή.

Η «τιμή» της προαναγγελίας της κοινωνικής εξέγερσης αλλά και αυτού ακριβώς του «θερμού επεισοδίου» ανήκει στον διάσημο ακαδημαϊκό και νομικό σερ Βασίλειο Μαρκεζίνη, γιο του γνωστού Μαρκεζίνη, οποίος παρουσίασε σε τηλεοπτική συνέντευξη του, ένα σενάριο για τουρκική εισβολή στην Θράκη. Όλως «τυχαίως» στην Θράκη, δραστηριοποιούνται, με αίτημα του ελληνικού κράτους, τα

ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΧΑΠΙ ΠΟΥ ΣΒΗΝΕΙ ΤΙΣ «ΚΑΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ»...

Πειράματα πραγματοποιούνται σε πανεπιστήμιο του Άμστερνταμ για την παρασκευή χαπιού που θα διαγράφει τις «κακές αναμνήσεις». Σύμφωνα με τους επιστήμονες το χάπι εμποδίζει τον εγκέφαλο να ανανεώσει την διαδικασία με την οποία ο εγκέφαλος αναδημιουργεί μια «κακή ανάμνηση», και ως εκ τούτου διευρύνονται οι δυνατότητες «θεραπείας» του λεγόμενου μετατραυματικού σοκ.

Το χάπι-σφουγγάρι των «κακών αναμνήσεων» όμως και η ενδεχόμενη χρήση του όπως ο καθένας καταλαβαίνει χωρίς δεύτερη σκέψη θα έχει ανυπολόγιστες συνέπειες για τις ανθρώπινες κοινωνίες. Έχουν γραφεί τόσα και τόσα για τις αέναες προσπάθειες αλλά και τις δυνατότητες της κάθε εξουσίας να διαμορφώνει τους όρους κατοχής και ορισμού της «Μνήμης» και της Λήθης. Και όμως αποδεικνύεται ότι στο δρόμο για την ολοκληρωτική κατοχή των ανθρώπινων πληθυσμών, τίποτα προηγούμενο δεν είναι αρκετό για τους κυρίαρχους. Όσο ενώνονται τόσο πιο απαιτητικοί γίνονται για το πέπλο που θέλουν να καλύψει κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα, κάθε ανθρώπινη σκέψη και συναίσθημα. Να σβήνονται, λοιπόν, οι «κακιές αναμνήσεις»… Και ποιος θα ορίζει ποιες είναι αυτές, ποια χημική ουσία τελικά θα επιλεγεί για να φθάνει σ' αυτά τα «παράθυρα» του εγκεφάλου που πρέπει να κλείσουν για πάντα; Πόσοι άνθρωποι θα παραμείνουν ανέγγιχτοι από μια μαζική χρήση τέτοιων φαρμάκων; Πόσοι θα μείνουν για να θυμούνται πότε ξεκίνησαν όλα, και γιατί θα πρέπει να αγωνιστούν, πόσοι θα παραμείνουν άνθρωποι ύστερα από παρόμοιες μαζικές λοβοτομήσεις; Πόσοι θα κρύβονται κάποτε για να μην μπουν υποχρεωτικά στην ουρά ενός «απαραίτητου» εμβολιασμού κατά των «κακών αναμνήσεων» ή για να πάρουν το χάπι τους για να ξεχάσουν κάποιες «βλαβερές και ανεπιθύμητες εικόνες, ειδήσεις, σωπα ή γεγονότα»;

Βιάζονται οι επιστήμονες και οι εντολοδόχοι τους για το «καλό» μας, ας βιαστούμε και εμείς για μια μάχη που γίνεται ολοένα και πιο σκληρή ολοένα και πιο καθοριστική…

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ

Αν ο Γιώργος Παπανδρέου και ο Ταγίπ Ερντο-γάν δεν καταφέρουν να επιλύσουν όλα τα θέματα στο Αιγαίο, τότε στις «διαφιλονικούμενες» περιοχές *«να φτιάξουμε πλατφόρμες πετρελαίου και αυτές να γίνουν πλατφόρμες επίλυσης των διαφορών»*. Από την εποχή του Ατατούρκ και του Βενιζέλου είναι η πρώτη φορά που υπάρχουν στις δύο χώρες δύο ηγέτες «που καταλαβαίνει και σέβεται ο ένας τον άλλο». Προηγουμένως, λέει, *«είτε δεν*

της ενοποιημένης συνεκμετάλλευση ταφόπετρες του εθνικισμού

υπήρχαν ταυτοχρόνως, είτε δεν είχαν την απαραίτητη λαϊκή υποστήριξη. Χρειάζονται δύο για να χορέψεις ταγκό. Τώρα είμαστε δύο και ήδη χορεύουμε» (Ο Βενιζέλος έφτασε να προτείνει τον Κεμάλ Ατατούρκ για Νόμπελ Ειρήνης).

Και ποιο είναι το δέλεαρ σε καιρούς «οικονομικής κρίσης»;

Το Αιγαίο θα γίνει *«ένας παράδεισος τουρισμού και εισοδήματος για όλες τις εμπλεκόμενες χώρες»*.

Λίγους μήνες πριν, στις 2 Αυγούστου 2010, ο ειδικός απεσταλμένος του State Department για την ενέργεια στην Ευρασία, Richard Morningstar[2] σε συνέντευξη στην Καθημερινή λέει (μάλλον παραγγέλλει) ακριβώς τα ίδια πράγματα:

Άμεση εμπορική συμφωνία Ελλάδας - Τουρκίας για συνεκμετάλλευση των κοιτασμάτων πετρελαίου και φυσικού αερίου που βρίσκονται στο Αιγαίο, ακόμη και αν προηγουμένως δεν έχουν επιλύσει τις μεταξύ τους διαφορές, ενώ χαρακτηρίζει το Αιγαίο **«αμφισβητούμενη περιοχή»**. Έχει προηγηθεί η απόφαση σύστασης ελληνικού δημόσιου φορέα για την εκμετάλλευση υδρογονανθράκων αλλά και η δημοσίευση της προκήρυξης διεθνούς διαγωνισμού από την TRAO (Turkiye Petrolleri Anonim Ortakligi) για την πραγματοποίηση τρισδιάστατων σεισμικών ερευνών (3D seismics) σε θαλάσσια περιοχή 1.100 τετραγωνικών χιλιομέτρων, μεγάλο μέρος της οποίας καλύπτει την **Αποκλειστική Οικο-**

χωρήσουν πολύ πιο γρήγορα από όσο αναφέρουν οι διάφορες πληροφορίες. Ακόμα και ο γενικός διευθυντής του ΕΛΙΑΜΕΠ, του σημαντικότερου, κρατικώς χρηματοδοτούμενου θινκ-τανκ που προώθησε, όσο κανείς, το νέο «ελληνοτουρκικό δόγμα», εκφράζει την δυσφορία του για το που το πάει ο Γιωργάκης…[4]

Τι θα γίνει, όμως, αν «απρόοπτα» όπως ένας κοινωνικός ξεσηκωμός, ματαιώσουν κάποιες ή όλες τις κυριαρχικές προτεραιότητες στην περιοχή; Την λύση έχει έτοιμη από καιρό η Κυριαρχία μέσω της αιώρησης σεναρίων για «θερμή λύση» ως εκβιαστικού μέσου για την επίτευξη ευρύτερων κοινωνικών συναινέσεων, γρήγορων διευθετήσεων στα καίρια ζητήματα, ακόμα και αν δεν πραγματοποιηθεί εκείνη τη χρονική στιγμή.

Η «τιμή» της προαναγγελίας της κοινωνικής εξέγερσης αλλά και αυτού ακριβώς του «θερμού επεισοδίου» ανήκει στον διάσημο ακαδημαϊκό και νομικό σερ Βασίλειο Μαρκεζίνη, γιο του γνωστού Μαρκεζίνη, οποίος παρουσίασε σε τηλεοπτική συνέντευξη του, ένα σενάριο για τουρκική εισβολή στην Θράκη. Όλως «τυχαίως» στην Θράκη, δραστηριοποιούνται, με αίτημα του ελληνικού κράτους, τα στρατεύματα της FRONTEX που ως προκάλυμμα δράσης έχουν την ασφάλεια των ελληνοτουρκικών συνόρων. Είναι φανερό ότι η δοκιμασμένη μέθοδος των γκρίζων «κοσσοβοποιημένων» ή «αποστρατικοποιημένων» ζωνών που τον έλεγχο τους θα έχουν απευθείας οι Μεγάλες Δυνάμεις, θα εφαρμοστεί και στην Θράκη, εκτός από το Αιγαίο και την Κύπρο, χτίζοντας έτσι τις νέες σκληρότερες συνθήκες υποδούλωσης των ανθρώπων. Οι κυρίαρχοι θα ορίζουν απευθείας και τον τοποτηρητή των ζωτικών, γι' αυτούς περιοχών, είτε αυτός είναι η Νέα Οθωμανική αυτοκρατορία είτε το Γερμανικό Ράιχ.

Και όποιος έχει αμφιβολία για τον «νέο παράδεισο» του Αιγαίου ας ρίξει μια ματιά στην τεράστια περιβαλλοντική και κοινωνική καταστροφή στο Δέλτα του Νίγηρα. Οι λέξεις περιττεύουν από τις εικόνες των εξαθλιωμένων κατοίκων, της κρατικής μαφίας, των κολοσσιαίων εγκαταστάσεων διύλισης πετρελαίου και τις εκατοντάδες χιλιάδες κυβι-

διαδικασία με την οποία ο εγκέφαλος αναδημιουργεί μια «κακή ανάμνηση», και ως εκ τούτου διευρύνονται οι δυνατότητες «θεραπείας» του λεγόμενου μετατραυματικού σοκ.

Το χάπι-σφουγγάρι των «κακών αναμνήσεων» όμως και η ενδεχόμενη χρήση του όπως ο καθένας καταλαβαίνει χωρίς δεύτερη σκέψη θα έχει ανυπολόγιστες συνέπειες για τις ανθρώπινες κοινωνίες. Έχουν γραφεί τόσα και τόσα για τις αέναες προσπάθειες αλλά και τις δυνατότητες της κάθε εξουσίας να διαμορφώνει τους όρους κατοχής και ορισμού της «Μνήμης» και της Λήθης. Και όμως αποδεικνύεται ότι στο δρόμο για την ολοκληρωτική κατοχή των ανθρώπινων πληθυσμών, τίποτα προηγούμενο δεν είναι αρκετό για τους κυρίαρχους. Όσο ενώνονται τόσο πιο απαιτητικοί γίνονται για το πέπλο που θέλουν να καλύψει κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα, κάθε ανθρώπινη σκέψη και συναίσθημα. Να σβήνονται, λοιπόν, οι «κακιές αναμνήσεις»… Και ποιος θα ορίζει ποιες είναι αυτές, ποια χημική ουσία τελικά θα επιλεγεί για να φθάνει σ' αυτά τα «παράθυρα» του εγκεφάλου που πρέπει να κλείσουν για πάντα; Πόσοι άνθρωποι θα παραμείνουν ανέγγιχτοι από μια μαζική χρήση τέτοιων φαρμάκων; Πόσοι θα μείνουν για να θυμούνται πότε ξεκίνησαν όλα, και γιατί θα πρέπει να αγωνιστούν, πόσοι θα παραμείνουν άνθρωποι ύστερα από παρόμοιες μαζικές λοβοτομήσεις; Πόσοι θα κρύβονται κάποτε για να μην μπουν υποχρεωτικά στην ουρά ενός «απαραίτητου» εμβολιασμού κατά των «κακών αναμνήσεων» ή για να πάρουν το χάπι τους για να ξεχάσουν κάποιες «βλαβερές και ανεπιθύμητες εικόνες, ειδήσεις, σωπα ή γεγονότα»;

Βιάζονται οι επιστήμονες και οι εντολοδόχοι τους για το "καλό" μας, ας βιαστούμε και εμείς για μια μάχη που γίνεται ολοένα και πιο σκληρή ολοένα και πιο καθοριστική…

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ…

Επειδή εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, το ΦΟΒΟ,

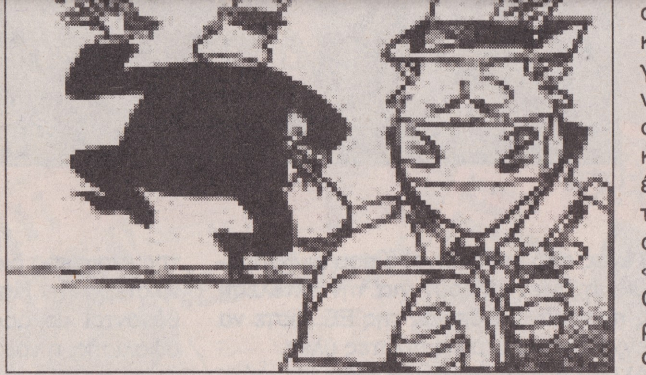
την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί…

…γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών

στήριξη. Χρειάζονται δύο για να χορέψεις ταγκό. Τώρα είμαστε δύο και ήδη χορεύουμε» (Ο Βενιζέλος έφτασε να προτείνει τον Κεμάλ Ατατούρκ για Νόμπελ Ειρήνης).

Και ποιο είναι το δέλεαρ σε καιρούς «οικονομικής κρίσης»;

Το Αιγαίο θα γίνει *«ένας παράδεισος τουρισμού και εισοδήματος για όλες τις εμπλεκόμενες χώρες»*.

Λίγους μήνες πριν, στις 2 Αυγούστου 2010, ο ειδικός απεσταλμένος του State Department για την ενέργεια στην Ευρασία, Richard Morningstar[2] σε συνέντευξη στην Καθημερινή λέει (μάλλον παραγγέλλει) ακριβώς τα ίδια πράγματα:

Άμεση εμπορική συμφωνία Ελλάδας - Τουρκίας για συνεκμετάλλευση των κοιτασμάτων πετρελαίου και φυσικού αερίου που βρίσκονται στο Αιγαίο, ακόμη και αν προηγουμένως δεν έχουν επιλύσει τις μεταξύ τους διαφορές, ενώ χαρακτηρίζει το Αιγαίο «**αμφισβητούμενη περιοχή**». Έχει προηγηθεί η απόφαση σύστασης ελληνικού δημόσιου φορέα για την εκμετάλλευση υδρογονανθράκων αλλά και η δημοσίευση της προκήρυξης διεθνούς διαγωνισμού από την TRAO (Turkiye Petrolleri Anonim Ortakligi) για την πραγματοποίηση τρισδιάστατων σεισμικών ερευνών (3D seismics) σε θάλασσα περιοχή 1.100 τετραγωνικών χιλιομέτρων, μεγάλο μέρος της οποίας καλύπτει την **Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη (ΑΟΖ) Καστελόριζου**.

Τώρα εξηγείται η ανακοίνωση της χρεωκοπίας της χώρας από τον Γιωργάκη Παπανδρέου στο ακριτικό Καστελόριζο αλλά και τα σούρτα-φέρτα του Καρατζαφέρη στο νησί!

Δεν μπορεί κανείς να αμφισβητήσει ότι η διεθνής θέση του τουρκικού κράτους αλλά και της ευρύτερης κυριαρχίας στην Ανατολική Μεσόγειο βγαίνει σημαντικά ενισχυμένη από τα γεγονότα του Μαΐου 2010 με τον περίφημο πια **στολίσκο της Ελευθερίας**. Η τόσο κραυγαλέα στήριξη του τουρκικού κράτους στην αποστολή σχετίζεται άμεσα με τις αναθεωρημένες προτεραιότητες της Τουρκίας που επιχειρεί να διαδραματίσει τον ρόλο γεφυροποιού ανάμεσα στην Δύση και τη Μέση Ανατολή και την διεθνή αναγνώριση της ως Προστάτιδας Δύναμης για τους μουσουλμανικούς πληθυ-

σερ Βασίλειο Μαρκεζίνη, γιο του γνωστού Μαρκεζίνη, οποίος παρουσίασε σε τηλεοπτική συνέντευξη του, ένα σενάριο για τουρκική εισβολή στην Θράκη. Όλως «τυχαίως» στην Θράκη, δραστηριοποιούνται, με αίτημα του ελληνικού κράτους, τα στρατεύματα της FRONTEX που ως προκάλυμμα δράσης έχουν την ασφάλεια των ελληνοτουρκικών συνόρων. Είναι φανερό ότι η δοκιμασμένη μέθοδος των γκρίζων «κοσσοβοποιημένων» ή «αποστρατικοποιημένων» ζωνών που τον έλεγχο τους θα έχουν απευθείας οι Μεγάλες Δυνάμεις, θα εφαρμοστεί και στην Θράκη, εκτός από το Αιγαίο και την Κύπρο, χτίζοντας έτσι τις νέες σκληρότερες συνθήκες υποδούλωσης των ανθρώπων. Οι κυρίαρχοι θα ορίζουν απευθείας και τον τοποτηρητή των ζωτικών, γι' αυτούς περιοχών, είτε αυτός είναι η Νέα Οθωμανική αυτοκρατορία είτε το Γερμανικό Ράιχ.

Και όποιος έχει αμφιβολία για τον «νέο παράδεισο» του Αιγαίου ας ρίξει μια ματιά στην τεράστια περιβαλλοντική και κοινωνική καταστροφή στο Δέλτα του Νίγηρα. Οι λέξεις περιττεύουν από τις εικόνες των εξαθλιωμένων κατοίκων, της κρατικής μαφίας, των κολοσσιαίων εγκαταστάσεων διύλισης πετρελαίου και τις εκατοντάδες χιλιάδες κυβικά μέτρα μαζούτ και αποβλήτων που ρυπαίνουν ένα από τα σημαντικότερα οικοσυστήματα στην Αφρική.

Ευλογία είπατε το πετρέλαιο; Οι ντόπιοι νιγηριανοί το καταριούνται και το αποκαλούν «σκατά του διαβόλου».

Απόγονοι του Κατιλίνα

---

1. Αχμετ Νταβούτογλου, Το στρατηγικό βάθος, σ. 269
2. Ο Richard Morningstar έχει διατελέσει σύμβουλος του προέδρου Clinton, πρέσβης στην Ε.Ε., επικεφαλής της αμερικανικής ενεργειακής διπλωματίας στη Κασπία προωθώντας τον αγωγό Μπακού-Τιφλίδα-Τσεϊχάν ενώ με τη σημερινή του ιδιότητα εκπροσώπησε τις ΗΠΑ στην τελετή υπογραφής της συμφωνίας για τον αγωγό Nabucco.
3. Διαδρομή Ελευθερίας, φύλλο 97, Σεπτέμβριος 2010

μείνουν για να θυμούνται πότε ξεκίνησαν όλα, και γιατί θα πρέπει να αγωνιστούν, πόσοι θα παραμείνουν άνθρωποι ύστερα από παρόμοιες μαζικές λοβοτομήσεις; Πόσοι θα κρύβονται κάποτε για να μην μπουν υποχρεωτικά στην ουρά ενός «απαραίτητου» εμβολιασμού κατά των «κακών αναμνήσεων» ή για να πάρουν το χάπι τους για να ξεχάσουν κάποιες «βλαβερές και ανεπιθύμητες εικόνες, ειδήσεις, σωπα ή γεγονότα»;

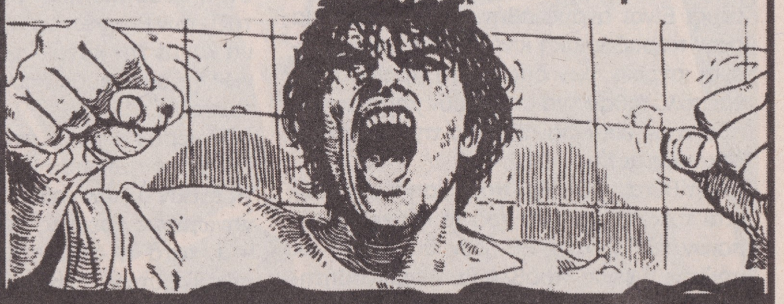
Βιάζονται οι επιστήμονες και οι εντολοδόχοι τους για το «καλό» μας, ας βιαστούμε και εμείς για μια μάχη που γίνεται ολοένα και πιο σκληρή ολοένα και πιο καθοριστική...

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Επειδή εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, το ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών

...ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ

Συσπείρωση Αναρχικών και συντρόφισσες/οι,
Αναρχική Ομάδα ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ,
Αναρχικός πυρήνας Χαλκίδας

ΦΑΡΜΑΚΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΕΣ ΟΔΗΓΙΑ ΤΗΣ ΕΕ & ΒΟΤΑΝΑ

Ένας από τους ισχυρότερους τομείς της καπιταλιστικής κυριαρχίας είναι αυτός της Φαρμακοβιομηχανίας και τοποθετείται δίπλα σε εκείνον της πολεμικής βιομηχανίας. Οι πολιτικές διασυνδέσεις και οι αποφάσεις της πολιτικής εξουσίας προς όφελος των φαρμακοβιομηχάνων, δεν είναι απλά μια ελληνική πρωτοτυπία, όπως επίμονα προσπαθούν να μας πείσουν οι κάθε λογής «μνημονούντες». Είναι γνωστός ο έλεγχος και η επιβολή που ασκείται τόσο στις ΗΠΑ όσο και στην ΕΕ, σε μια σειρά ζητημάτων που αφορούν το φάρμακο. Από την τιμή διακίνησης και εισαγωγής μέχρι την εκτέλεση πειραμάτων σε ζώα και ανθρώπους και την χρήση της βιοτεχνολογίας. Ενδεικτικά, το 2005 πουλήθηκαν στις ΗΠΑ 3,6 δις συνταγές φάρμακα, μια αύξηση 70% σε σχέση με το 1994. Η πολυφαρμακία, ως μια σύγχρονη επιδημία, παρ' ότι προκαλεί θανάτους δεν «διώκεται» αλλά, αντίθετα, είναι εντυπωσιακό ότι στην «πατρίδα της τεχνολογίας» μόνο το 6% των αμερικανικών νοσοκομείων χρησιμοποιούν ηλεκτρονική καταγραφή φαρμάκων.

Επί πλέον, η κυριαρχία των χημικών φαρμάκων στον χώρο της κλασσικής ιατρικής, παρά την συχνή αναποτελεσματικότητά τους και την ενδεχόμενη εκδήλωση παρενεργειών, δεν εμποδίζει τις πολυεθνικές εταιρείες συχνά να λειτουργούν ως «κράτη εν κράτει». Στη Νιγηρία, το 1996 η Pfizer έκανε δοκιμές του σκευάσματος Trovan σε παιδιά που έπασχαν από μηνιγγίτιδα, χωρίς τα ίδια ή οι γονείς τους να γνωρίζουν το ο,τιδήποτε και 11 πέθαναν, ενώ άλλα υπέστησαν εγκεφαλικές βλάβες και κινητικά προβλήματα. Λίγα

valωτή, αλλά η επιρροή των φαρμακευτικών εταιριών είναι εμφανής.

Η φαρμακευτική βιομηχανία ήδη προωθεί την ιδέα της απαγόρευσης όλων των βιταμινών και μετάλλων με προστατευτική ή θεραπευτική αξία και την επαναξιολόγηση όλων των βιταμινών ως φάρμακα. Ο στόχος αυτής της επίθεσης είναι σημαντικότερος από τα κέρδη των αρκετών δις ευρώ από τις πωλήσεις και έχει να κάνει με τη σαφή διατύπωση και ορισμό ότι η ίαση έρχεται μόνο μετά την επίσκεψη στον γιατρό και στο φαρμακείο. Και ταυτόχρονα να πλανάται η άποψη ότι κάθε τι το εναλλακτικό στην ιατρική είναι κομπογιαννιτισμός, «φραπελιά» και πεδίο δόξης λαμπρό για κάθε αετονύχη. Είναι και αυτό μέρος της επίθεσης του επιστημονισμού, της ιατρικοποίησης και της βιομηχανοποίησης της υγείας.

Αλλά ας δούμε την σχέση των φυτών-βοτάνων με τα φάρμακα. Στα μέσα του 19ου αι., το 80% των φαρμάκων της κλασσικής φαρμακοποιίας προερχόταν από φυτά, ενώ σήμερα, με την κυριαρχία της χημικής φαρμακοβιομηχανίας, μόλις το 20-30% των φαρμάκων, που χρησιμοποιεί η ιατρική παρασκευάζεται από φυτά. Τα περισσότερα από τα φάρμακα φυτικής προέλευσης ανακαλύφθηκαν ερευνώντας την παραδοσιακή χρήση τους στις τοπικές κοινωνίες. Στον ελλαδικό χώρο υπάρχουν περίπου 7.000 είδη φυτών.και πολλά από αυτά χρησιμοποιούνται από την αρχαιότητα για θεραπευτικούς σκοπούς.

Οι ευεργετικές ιδιότητες των βοτάνων ως προς την πρόληψη ή την θεραπεία ασθενειών και η επιστημονική τεκμηρίωση περί χημικής σύνθεσης ορισμένων βοτάνων έδωσε το έναυσμα για τη κατασκευή χημικών φαρμάκων με βάση κάποιο φυτό.

ναι ένας από τους λόγους που οι φαρμακοβιομηχανίες πιέζουν για την εκτέλεση της παραπάνω Οδηγίας της ΕΕ, ώστε να ελέγχουν απόλυτα τις πρώτες ύλες.

Αλλά μαζί με αυτή την Οδηγία υπάρ-

της εταιρικής διαχείρισης. Και επειδή γενικότερα την βιοποικιλότητα την αντιλαμβάνονται με όρους οικονομίας και εξασφάλισης, η νορβηγική Κυβέρνηση διέθεσε το ποσό των 9εκατ. δολαρίων για την

διασυνδέσεις και οι αποφάσεις της πολιτικής εξουσίας προς όφελος των φαρμακοβιομηχάνων, δεν είναι απλά μια ελληνική πρωτοτυπία, όπως επίμονα προσπαθούν να μας πείσουν οι κάθε λογής «μνημονούντες». Είναι γνωστός ο έλεγχος και η επιβολή που ασκείται τόσο στις ΗΠΑ όσο και στην ΕΕ, σε μια σειρά ζητημάτων που αφορούν το φάρμακο. Από την τιμή διακίνησης και εισαγωγής μέχρι την εκτέλεση πειραμάτων σε ζώα και ανθρώπους και την χρήση της βιοτεχνολογίας. Ενδεικτικά, το 2005 πουλήθηκαν στις ΗΠΑ 3,6 δις συνταγές φάρμακα, μια αύξηση 70% σε σχέση με το 1994. Η πολυφαρμακία, ως μια σύγχρονη επιδημία, παρ' ότι προκαλεί θανάτους δεν «διώκεται» αλλά, αντίθετα, είναι εντυπωσιακό ότι στην «πατρίδα της τεχνολογίας» μόνο το 6% των αμερικανικών νοσοκομείων χρησιμοποιούν ηλεκτρονική καταγραφή φαρμάκων.

Επί πλέον, η κυριαρχία των χημικών φαρμάκων στον χώρο της κλασσικής ιατρικής, παρά την συχνή αναποτελεσματικότητά τους και την ενδεχόμενη εκδήλωση παρενεργειών, δεν εμποδίζει τις πολυεθνικές εταιρείες συχνά να λειτουργούν ως «κράτη εν κράτει». Στη Νιγηρία, το 1996 η Pfizer έκανε δοκιμές του σκευάσματος Trovan σε παιδιά που έπασχαν από μηνιγγίτιδα, χωρίς τα ίδια ή οι γονείς τους να γνωρίζουν το ο,τιδήποτε και 11 πέθαναν, ενώ άλλα υπέστησαν εγκεφαλικές βλάβες και κινητικά προβλήματα. Λίγα χρόνια αργότερα, η Dora Akunyili, καθηγήτρια Φαρμακολογίας στη Νιγηρία, λόγω της δράσης της ενάντια στη «μαφία» των φαρμάκων, δέχθηκε ένοπλη απόπειρα δολοφονίας. Μια σειρά επιθέσεων και απειλών κάνει την εμφάνιση της οπουδήποτε υπάρχει αντίσταση στις φαρμακευτικές εταιρείες.

Έτσι, με βάση την ισχύ που διαθέτουν οι πολυεθνικές και τα μέσα επιβολής που χρησιμοποιούν, δεν πρέπει να μας εκπλήσσει η πρόσφατη οδηγία της Ε.Ε. με την ονομασία Traditional Herbal Medical Product Directive και η οποία θέτει σαφείς περιορισμούς σε μεγάλη κατηγορία γιατρικών βοτάνων. Από την 1η Απριλίου 2011 όσα βότανα δεν έχουν χρησιμοποιηθεί στον ευρωπαϊκό χώρο παραπάνω από 15 χρόνια θα απαγορεύεται η διακίνηση τους. Είναι αναμφισβήτητα ένα κτύπημα στην παραδοσιακή κινέζικη και αγιουρβέδικη ιατρική, των οποίων τα προϊόντα εί-

ση όλων των βιταμινών ως φάρμακα. Ο στόχος αυτής της επίθεσης είναι σημαντικότερος από τα κέρδη των αρκετών δις ευρώ από τις πωλήσεις και έχει να κάνει με τη σαφή διατύπωση και ορισμό ότι η ίαση έρχεται μόνο μετά την επίσκεψη στον γιατρό και στο φαρμακείο. Και ταυτόχρονα να πλανάται η άποψη ότι κάθε τι το εναλλακτικό στην ιατρική είναι κομπογιαννιτισμός, «φραπελιά» και πεδίο δόξης λαμπρό για κάθε αετονύχη. Είναι και αυτό μέρος της επίθεσης του επιστημονισμού, της ιατρικοποίησης και της βιομηχανοποίησης της υγείας.

Αλλά ας δούμε την σχέση των φυτών-βοτάνων με τα φάρμακα. Στα μέσα του 19ου αι., το 80% των φαρμάκων της κλασσικής φαρμακοποιίας προερχόταν από φυτά, ενώ σήμερα, με την κυριαρχία της χημικής φαρμακοβιομηχανίας, μόλις το 20-30% των φαρμάκων, που χρησιμοποιεί η ιατρική παρασκευάζεται από φυτά. Τα περισσότερα από τα φάρμακα φυτικής προέλευσης ανακαλύφθηκαν ερευνώντας την παραδοσιακή χρήση τους στις τοπικές κοινωνίες. Στον ελλαδικό χώρο υπάρχουν περίπου 7.000 είδη φυτών.και πολλά από αυτά χρησιμοποιούνται από την αρχαιότητα για θεραπευτικούς σκοπούς.

Οι ευεργετικές ιδιότητες των βοτάνων ως προς την πρόληψη ή την θεραπεία ασθενειών και η επιστημονική τεκμηρίωση περί χημικής σύνθεσης ορισμένων βοτάνων έδωσε το έναυσμα για τη κατασκευή χημικών φαρμάκων με βάση κάποιο φυτό. Κλασσικό παράδειγμα αποτελεί η γνωστή σε όλους μας ασπιρίνη ή αλλιώς ακετυλοσαλικυλικό οξύ και της οποίας η χημική σύνθεση αποτελείται από το φλοιό ιτιάς, που χρησιμοποιούταν από ασθενείς του Ιπποκράτη αλλά και μεταγενέστερα κατά τον 17ο αι. για την αντιμετώπιση του πυρετού. Έτσι, σήμερα, μπορεί πολλά φάρμακα να μην είναι φυτικής προέλευσης αλλά η χημική τους σύσταση παραπέμπει και συσχετίζεται άμεσα με κάποιο βότανο ή φυτό. Τα αρωματικά φυτά και βότανα είχαν μια ιδιαίτερη θέση σε όλους τους αρχαίους λαούς, όπως έλληνες, κινέζους, σουμέριους, αιγύπτιους κ.ά. Ο Ιπποκράτης κατέγραψε τη χρήση περίπου 400 βοτάνων και αρωματικών φυτών για τη θεραπεία διαφόρων ασθενειών και πίστευε ότι η ασθένεια ήταν μια ανισορροπία μεταξύ των βασικών στοιχείων μέσα στο σώμα και με την κατάλληλη χρήση των βοτάνων θα μπορούσε η ισορροπία να αποκα-

ναι ένας από τους λόγους που οι φαρμακοβιομηχανίες πιέζουν για την εκτέλεση της παραπάνω Οδηγίας της ΕΕ, ώστε να ελέγχουν απόλυτα τις πρώτες ύλες.

Αλλά μαζί με αυτή την Οδηγία υπάρχουν ακόμη τρεις που άπτονται της υγείας. Έτσι διαπιστώνουμε ότι οι βιταμίνες και τα μέταλλα παύουν να θεωρούνται τροφές και μετατρέπονται σε φάρμακα και ως τέτοια είναι απαραίτητη η ιατρική συνταγή. Παράλληλα απαγορεύεται το δικαίωμα ισχυρισμού για κάποιο προϊόν, δηλαδή το τί προσφέρει και σε ποιόν απευθύνεται.

Οι συγκεκριμένες οδηγίες έρχονται να πλαισιώσουν μια ακόμη απαίτηση των φαρμακευτικών εταιρειών που δεν είναι άλλη από την απόκτηση και αποκλειστική διαχείριση κάποιου φυτού παγκοσμίως. Αν, για παράδειγμα, ένα φυτό που συναντάται στον Αμαζόνιο και χρησιμοποιείται εδώ και αιώνες από τους κατοίκους της περιοχής, «αποκτηθεί» ως προς τα δικαιώματα εκμετάλλευσης από φαρμακευτικές εταιρείες, τότε θα απαγορευτεί στους ιθαγενείς να το χρησιμοποιούν. Είναι μια από τις χείριστες μορφές εκμετάλλευσης και η-

της εταιρικής διαχείρισης. Και επειδή γενικότερα την βιοποικιλότητα την αντιλαμβάνονται με όρους οικονομίας και εξασφάλισης, η νορβηγική Κυβέρνηση διέθεσε το ποσό των 9εκατ. δολαρίων για την κατασκευή θαλάμων που είναι αεροστεγείς και έχουν τοποθετηθεί σε συμπαγή αιώνιο πάγο, που έχει σκαφτεί κατάλληλα, με σκοπό την αποθήκευση σπόρων.

Εκατό εκατομμύρια σπόροι από 100 και πλέον χώρες έχουν αποσταλεί προς φύλαξη και ήδη φιλοξενούνται 268.000 δείγματα σπόρων απ' όλο τον κόσμο. Και φυσικά κανείς δεν μπορεί να εγγυηθεί εάν η σύγχρονη «κιβωτός» μελλοντικά αξιοποιηθεί ως αποκλειστικό κέντρο διανομής σπόρων υπό την εποπτεία των εταιρειών, κάτι αντίστοιχο με αυτό που επιβάλλει η Monsanto μέσω των γεννητικά τροποποιημένων σπόρων.

Όσο περισσότερο γίνει αντιληπτή και κατανοητή σε βάθος, η συνεχής προσπάθεια αποφυσικοποίησης του ανθρώπου και κατ' επέκταση της αρτιότερης καταστολής και ελέγχου του από την κυριαρχία, τόσο μπορούμε να ελπίζουμε ότι αυτά που σχεδιάζουν δεν πρόκειται να ε-

Επί πλέον, η κυριαρχία των χημικών φαρμάκων στον χώρο της κλασσικής ιατρικής, παρά την συχνή αναποτελεσματικότητά τους και την ενδεχόμενη εκδήλωση παρενεργειών, δεν εμποδίζει τις πολυεθνικές εταιρείες συχνά να λειτουργούν ως «κράτη εν κράτει». Στη Νιγηρία, το 1996 η Pfizer έκανε δοκιμές του σκευάσματος Trovan σε παιδιά που έπασχαν από μηνιγγίτιδα, χωρίς τα ίδια ή οι γονείς τους να γνωρίζουν το ο,τιδήποτε και 11 πέθαναν, ενώ άλλα υπέστησαν εγκεφαλικές βλάβες και κινητικά προβλήματα. Λίγα χρόνια αργότερα, η Dora Akunyili, καθηγήτρια Φαρμακολογίας στη Νιγηρία, λόγω της δράσης της ενάντια στη «μαφία» των φαρμάκων, δέχθηκε ένοπλη απόπειρα δολοφονίας. Μια σειρά επιθέσεων και απειλών κάνει την εμφάνιση της οπουδήποτε υπάρχει αντίσταση στις φαρμακευτικές εταιρείες.

Έτσι, με βάση την ισχύ που διαθέτουν οι πολυεθνικές και τα μέσα επιβολής που χρησιμοποιούν, δεν πρέπει να μας εκπλήσσει η πρόσφατη οδηγία της Ε.Ε. με την ονομασία Traditional Herbal Medical Product Directive και η οποία θέτει σαφείς περιορισμούς σε μεγάλη κατηγορία γιατρικών βοτάνων. Από την 1η Απριλίου 2011 όσα βότανα δεν έχουν χρησιμοποιηθεί στον ευρωπαϊκό χώρο παραπάνω από 15 χρόνια θα απαγορεύεται η διακίνηση τους. Είναι αναμφισβήτητα ένα κτύπημα στην παραδοσιακή κινέζικη και αγιουρβέδικη ιατρική, των οποίων τα προϊόντα είναι πολύ πιθανό να μην έχουν χρησιμοποιηθεί στον ευρωπαϊκό χώρο την τελευταία δεκαπενταετία.

Αντίθετα, βότανα που χρησιμοποιούνται τα τελευταία 30 χρόνια και εκ των οποίων τα 15 στην ΕΕ, δεν θα έχουν, εκ πρώτης όψεως, πρόβλημα. Αναμφισβήτητα, ο στόχος της συγκεκριμένης οδηγίας, που αφορά εκτός από τα βότανα, τις βιταμίνες και τα μέταλλα είναι ο περιορισμός των φυσικών μεθόδων θεραπείας που αποτελούν την εναλλακτική λύση στην συμβατική ιατρική. Φαινομενικά μόνο, οι περισσότεροι περιορισμοί πραγματοποιούνται στο όνομα της προστασίας του καταναλωτή. Η ιατρική παρασκευάζεται από φυτά. Τα περισσότερα από τα φάρμακα φυτικής προέλευσης ανακαλύφθηκαν ερευνώντας την παραδοσιακή χρήση τους στις τοπικές κοινωνίες. Στον ελλαδικό χώρο υπάρχουν περίπου 7.000 είδη φυτών και πολλά από αυτά χρησιμοποιούνται από την αρχαιότητα για θεραπευτικούς σκοπούς.

Οι ευεργετικές ιδιότητες των βοτάνων ως προς την πρόληψη ή την θεραπεία ασθενειών και η επιστημονική τεκμηρίωση περί χημικής σύνθεσης ορισμένων βοτάνων έδωσε το έναυσμα για τη κατασκευή χημικών φαρμάκων με βάση κάποιο φυτό. Κλασσικό παράδειγμα αποτελεί η γνωστή σε όλους μας ασπιρίνη ή αλλιώς ακετυλοσαλικυλικό οξύ και της οποίας η χημική σύνθεση αποτελείται από το φλοιό ιτιάς, που χρησιμοποιούταν από ασθενείς του Ιπποκράτη αλλά και μεταγενέστερα κατά τον 17ο αι. για την αντιμετώπιση του πυρετού. Έτσι, σήμερα, μπορεί πολλά φάρμακα να μην είναι φυτικής προέλευσης αλλά η χημική τους σύσταση παραπέμπει και συσχετίζεται άμεσα με κάποιο βότανο ή φυτό. Τα αρωματικά φυτά και βότανα είχαν μια ιδιαίτερη θέση σε όλους τους αρχαίους λαούς, όπως έλληνες, κινέζους, σουμέριους, αιγύπτιους κ.ά. Ο Ιπποκράτης κατέγραψε τη χρήση περίπου 400 βοτάνων και αρωματικών φυτών για τη θεραπεία διαφόρων ασθενειών και πίστευε ότι η ασθένεια ήταν μια ανισορροπία μεταξύ των βασικών στοιχείων μέσα στο σώμα και με την κατάλληλη χρήση των βοτάνων θα μπορούσε η ισορροπία να αποκατασταθεί.

Σήμερα εκτιμάται ότι ποσοστό κάτω του 1% των φυτών που υπάρχουν στο πλανήτη έχουν αξιολογηθεί επιστημονικώς. Οργανωμένες έρευνες που πραγματοποιούνται κατά τη τελευταία δεκαετία σε μια σειρά φυτών, δείχνουν ότι αυτά συντελούν στην αντιμετώπιση προβλημάτων, όπως είναι η πολυφαρμακία, η αντίσταση των μικροβίων στα αντιβιοτικά, οι τοξικές παρενέργειες φαρμάκων. Και γι' αυτό το λόγο, τελευταία, οι φαρμακοβιομηχανίες όλο και πιο έντονα στρέφονται στα θεραπευτικά βότανα και φυτά για την αντιμετώπιση σύγχρονων ασθενειών. Αυτός είναι ένας από τους λόγους που οι φαρμακοβιομηχανίες πιέζουν για την εκτέλεση της παραπάνω Οδηγίας της ΕΕ, ώστε να ελέγχουν απόλυτα τις πρώτες ύλες.

Αλλά μαζί με αυτή την Οδηγία υπάρχουν ακόμη τρεις που άπτονται της υγείας. Έτσι διαπιστώνουμε ότι οι βιταμίνες και τα μέταλλα παύουν να θεωρούνται τροφές και μετατρέπονται σε φάρμακα και ως τέτοια είναι απαραίτητη η ιατρική συνταγή. Παράλληλα απαγορεύεται το δικαίωμα ισχυρισμού για κάποιο προϊόν, δηλαδή το τί προσφέρει και σε ποιόν απευθύνεται.

Οι συγκεκριμένες οδηγίες έρχονται να πλαισιώσουν μια ακόμη απαίτηση των φαρμακευτικών εταιρειών που δεν είναι άλλη από την απόκτηση και αποκλειστική διαχείριση κάποιου φυτού παγκοσμίως. Αν, για παράδειγμα, ένα φυτό που συναντάται στον Αμαζόνιο και χρησιμοποιείται εδώ και αιώνες από τους κατοίκους της περιοχής, «αποκτηθεί» ως προς τα δικαιώματα εκμετάλλευσης από φαρμακευτικές εταιρείες, τότε θα απαγορευτεί στους ιθαγενείς να το χρησιμοποιούν. Είναι μια από τις χείριστες μορφές εκμετάλλευσης και ιδιοκτησίας, τόσο απέναντι στη φύση και τα προϊόντα της, όσο και απέναντι στους ανθρώπους. Αφού αγοράζεται μέρος της φύσης που μετατρέπεται σε χημεία, απαγορεύεται ή περιορίζεται ταυτόχρονα η χρήση των βοτάνων. Ουσιαστικά αυτό που επιβάλλεται είναι: **ο,τιδήποτε παράγεται από τη φύση εάν δεν είναι μεταποιημένο, τυποποιημένο και συσκευασμένο δεν δύναται να έγκειται σε χρήση**. Έτσι δεν «πρέπει» να αγοράζουμε χύμα λάδι ή άλλα προϊόντα από τον παραγωγό για λόγους «υγιεινής και ασφάλειας». Όλα «πρέπει» να μπουν στο κανάλι της αγοράς και της εταιρικής διαχείρισης. Και επειδή γενικότερα την βιοποικιλότητα την αντιλαμβάνονται με όρους οικονομίας και εξασφάλισης, η νορβηγική Κυβέρνηση διέθεσε το ποσό των 9εκατ. δολαρίων για την κατασκευή θαλάμων που είναι αεροστεγείς και έχουν τοποθετηθεί σε συμπαγή αιώνιο πάγο, που έχει σκαφτεί κατάλληλα, με σκοπό την αποθήκευση σπόρων.

Εκατό εκατομμύρια σπόροι από 100 και πλέον χώρες έχουν αποσταλεί προς φύλαξη και ήδη φιλοξενούνται 268.000 δείγματα σπόρων απ' όλο τον κόσμο. Και φυσικά κανείς δεν μπορεί να εγγυηθεί εάν η σύγχρονη «κιβωτός» μελλοντικά αξιοποιηθεί ως αποκλειστικό κέντρο διανομής σπόρων υπό την εποπτεία των εταιρειών, κάτι αντίστοιχο με αυτό που επιβάλλει η Monsanto μέσω των γεννητικά τροποποιημένων σπόρων.

Όσο περισσότερο γίνει αντιληπτή και κατανοητή σε βάθος, η συνεχής προσπάθεια αποφυσικοποίησης του ανθρώπου και κατ' επέκταση της αρτιότερης καταστολής και ελέγχου του από την κυριαρχία, τόσο μπορούμε να ελπίζουμε ότι αυτά που σχεδιάζουν δεν πρόκειται να εφαρμοστούν. Η προσπάθεια αυτή με απελευθερωτική προοπτική δεν αποτελεί ένα στόχο χίπικου προσανατολισμού «επιστροφής της φύσης» ή πρoγονοπληξίας λόγω της χρήσης παραδοσιακών θεραπευτικών μεθόδων (βότανα, βελονισμός κλπ) αλλά μια στάση που αμφισβητεί στη πράξη την εξουσία του γιατρού και την κυριαρχία του χημικού φαρμάκου και που κριτικάρει έμπρακτα τα πάντα: εμβόλια, αντιβιώσεις και λοιπά χημικά σκευάσματα.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας